

REFUGEES

**ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΝΤΑΞΗ ΤΩΝ
ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ**

ΑΠΟ ΤΟ ΦΥΓΕΙΝ ΣΤΟ ΑΝΗΚΕΙΝ 26 ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΖΩΗΣ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

<http://refugeesinproject.eu>

 Με συγχρηματοδότηση από το
πρόγραμμα «Erasmus+»
της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Έργο Αρ. 2016-1-PT01-KA204-022983
Το παρόν έργο έχει χρηματοδοτηθεί με τη στήριξη της Ευρωπαϊκής
Επιτροπής. Η παρούσα έκδοση αντανακλά τις προσωπικές απόψεις
του συγγραφέα και η Επιτροπή δεν μπορεί να θεωρηθεί υπεύθυνη
για κάθε χρήση των πληροφοριών που περιέχονται εντός της.

ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ:

www.aidlearn.pt

www.vhs-hamburg.de

www.cstudifoligno.it

www.utzo.si

www.iadt.ie

www.gcr.gr

Συντάκτης:

RefugeesIN – Cinema for Refugees Social Inclusion

Συγγραφείς:

Maria Helena Antunes και Eduardo Amaro, AidLearn, Πορτογαλία
Heike Kölln-Prisner, Hamburger Volkshochschule, Γερμανία
Altheo Valentini και Almudena Valenzuela, Centro Studi Città' Di Foligno, Ιταλία
Dušana Findeisen και Karina Sirk, The Slovenian Third Age University, Σλοβενία
Philip Penny, IADT, Ιρλανδία
Κωνσταντίνος Μουρτεζάς και Κατερίνα Ματάκου, Ελληνικό Συμβούλιο για τους Πρόσφυγες, Ελλάδα

Γραφικό σχέδιο:

Carlota Flieg

Όλα τα δικαιώματα διατηρούνται. © RefugeesIN, 2017

ΕΥΡΕΤΗΡΙΟ:

Εισαγωγή	4
Οι Ιστορίες	5
Ιστορία 1: Yetunde	6
Ιστορία 2: Sadat	8
Ιστορία 3: Reza	10
Ιστορία 4: Goodson	12
Ιστορία 5: Vukasin	14
Ιστορία 6: Ranko	17
Ιστορία 7: Felix	20
Ιστορία 8: Conteh	23
Ιστορία 9: Abdul	25
Ιστορία 10: Sbah	29
Ιστορία 11: Artan	32
Ιστορία 12: Vesna	34
Ιστορία 13: Nour	37
Ιστορία 14: Gholam	40
Ιστορία 15: Nasruddin	42
Ιστορία 16: Nilab	44
Ιστορία 17: Yassir	46
Ιστορία 18: Sondus	49
Ιστορία 19: Mohammad	52
Ιστορία 20: Ashkan	55
Ιστορία 21: Xerip	58
Ιστορία 22: Vahida	60
Ιστορία 23: Reuben	64

Ιστορία 24: Elvisa	67
Ιστορία 25: Tinu	69
Ιστορία 26: Marijana	72
Επίλογος	75
Το Πλαίσιο των Ιστοριών Απόδρασης	76
Αφγανιστάν:	76
Αλβανία:	76
Βοσνία:	77
Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό:	77
Γκάμπια:	78
Ιράν:	78
Ιράκ:	79
Κουρδιστάν:	79
Νιγηρία:	80
Σερβία:	80
Συρία:	81
Ζιμπάμπουε:	81
Συμπεράσματα	82
Τι μπορούμε να μάθουμε από τις ιστορίες αυτού του φυλλαδίου; ...	82
Τι μπορεί να γίνει με αυτό το φυλλάδιο;	84
Πως να επικοινωνήσετε μαζί μας.....	85
Ευχαριστήρια και Αναφορές	86

ΕΙΣΑΓΩΓΗ:

Όταν η συνεργάτες αυτού του προγράμματος προσπαθήσαμε να βρούμε πρώην πρόσφυγες και να τους πάρουμε συνεντεύξεις ώστε να εντοπίσουμε πρότυπα που μπορούν να βοηθήσουν άλλους στις προσπάθειές τους να γίνουν μέλη της κοινωνίας, σκεφτόμασταν ότι θα ήταν αρκετά εύκολο να βρούμε ανθρώπους και να προχωρήσουμε μαζί τους σε αυτό το έργο. Λαμβάνοντας υπόψιν τους διαφορετικούς οργανισμούς που εμπλέκονται (από παρόχους Εκπαίδευσης ενηλίκων έως και το Προσφυγικό Συμβούλιο ή ένα Ακαδημαϊκό Ίδρυμα, οι συνέταιροι επέλεξαν διαφορετικές προσεγγίσεις για να βρουν και να προσελκύσουν τα κατάλληλα άτομα:

Ρωτώντας άτομα από τα μαθήματα τους ή από τους ομάδες των καθηγητών τους

Δουλεύοντας με οργανισμούς για πρόσφυγες

Ρωτώντας γενικά στα δίκτυα τους

Μερικοί από εμάς όμως ανακαλύψαμε ότι πρώην πρόσφυγες ακόμα διστάζουν να μοιραστούν τις ιστορίες τους: φοβούνται τα αντίποινα προς τις οικογένειές τους πίσω στην πατρίδα. Αμφιταλαντεύονται για το κατά πόσο μπορεί να βλάψει την κατάσταση τους στη νέα πατρίδα, και το κυριότερο: όλοι ακόμα υποφέρουν από το τραύμα της φυγής τους· μερικοί δήλωσαν κατά τη διάρκεια των συνεντεύξεων: «Είναι η πρώτη φορά που αφηγούμαι όλη μου την ιστορία σε κάποιον.» Στην Ιρλανδία όμως και στην Γερμανία, πρώην πρόσφυγες δεν έδειξαν κανέναν απολύτως δισταγμό.

Αλλά από την άλλη, όλοι οι συνεντευξιζόμενοι μοιράστηκαν τις εμπειρίες και τις απόψεις τους ανοιχτά, και βοήθησαν τους συνεταίρους να συλλέξουν 26 απίστευτες ιστορίες Κοινωνικής Ένταξης.

Αυτό φαίνεται να αποτελεί μια αντίφαση: να φοβάσαι να πεις την ιστορία σου και ταυτόχρονα να ανυπομονείς να την αφηγηθείς; Θεωρούμε ότι είναι κατανοητό: ενώ πολλοί από τους πρόσφυγες ακόμα

διατηρούν επαφές με συγγενείς στην πατρίδα τους και φοβούνται τα αντίποινα, συνεχίζουν να έχουν μια ιστορία να διηγηθούν και αυτό τους βοηθά να συμβιβαστούν με τις εμπειρίες τους.

Για ποιους λόγους επιλέξαμε τους συγκεκριμένους συνεντευξιζόμενους; Τι ακριβώς τους καθιστά πρότυπα; Έπειτα από εκτενή έρευνα στις θεωρίες μάθησης, ανακαλύψαμε ότι υπάρχουν συγκεκριμένες ιδιότητες που συνθέτουν την ικανότητα κάποιου να είναι πρότυπο:

- Πάθος και Ικανότητα να Εμπνέεις
- Ξεκάθαρο Σύστημα Αξιών
- Αφοσίωση στην Κοινότητα
- Αυταπάρνηση και Αποδοχή των Άλλων
- Ικανότητα να Ξεπερνάς Εμπόδια

Ένα άτομο μπορεί να μην εμφανίζει όλα αυτά τα χαρακτηριστικά, αλλά παρουσιάζει ένα σε πολύ έντονο βαθμό. Πιστεύουμε ότι όλοι μας οι συνεντευξιζόμενοι αποτελούν Πρότυπα και έχουν το χαρακτηριστικό του να λειτουργούν ως καλά παραδείγματα, ώστε κάποιος να επιδιώκει να εξομοιώσει τον χαρακτήρα του μαζί τους ή να διδαχθεί από αυτούς.

Όταν οι πρόσφυγες φθάνουν σε μια καινούργια χώρα (ας ελπίσουμε σε μία της δικής τους επιλογής), το πρώτο βήμα που κάνουν είναι συνήθως προς την εξασφάλιση καταφυγίου, τροφής και ασφάλειας. Αλλά αν και όταν αποφασίσουν ότι θέλουν να παραμείνουν στη συγκεκριμένη χώρα, μπορεί να ξεκινήσουν να γίνονται μέλη της κοινωνίας και να συνεισφέρουν σε αυτήν ισότιμα. Η επιθυμία αυτή αποτελεί συχνά κίνητρο για τις πράξεις τους. Αλλά πώς μπορεί κανείς να γίνει ισότιμο μέλος της κοινωνίας; Και ακόμα περισσότερο, μπορεί ένα πρότυπο να βοηθήσει σε αυτή τη διαδικασία, θέτοντας το παράδειγμα, δείχνοντας το δρόμο του πώς θα γίνει κάτι τέτοιο;

Διαβάστε τις παρακάτω ιστορίες και ανακαλύψτε οι ίδιοι!

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ:

Οι 26 ιστορίες που συλλέχθηκαν σε αυτό το φυλλάδιο αποτελούν ιστορίες ανθρώπων που εγκατέλειψαν την χώρα προέλευσής τους, αναζητώντας ασφάλεια κάπου αλλού. Από νομικής άποψης, οι όροι «αιτών άσυλο» και «πρόσφυγας» δεν είναι οι ίδιοι:

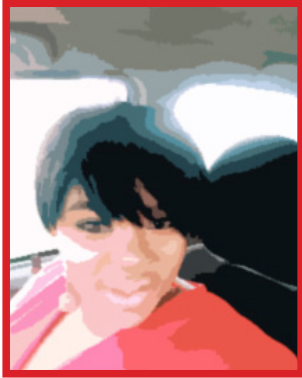
Οι όροι «αιτών άσυλο» και «πρόσφυγας» πολύ συχνά συγχέονται: ένας αιτών ασύλου είναι κάποιος που λέει ότι είναι πρόσφυγας, αλλά του οποίου ο ισχυρισμός δεν έχει ακόμα πλήρως αξιολογηθεί.

Αιτών άσυλο είναι ένα άτομο που δραπετεύει από μια χώρα και κάνει αίτηση για άσυλο, π.χ. για το δικαίωμα διεθνούς προστασίας, σε μια άλλη χώρα. Ένας αιτών άσυλο μπορεί να είναι πρόσφυγας, ένα εκτοπισμένο άτομο, ή ένας μετανάστης, όπως ένας οικονομικός μετανάστης.

Ένα άτομο γίνεται αιτών άσυλο καταθέτοντας επίσημη αίτηση για το δικαίωμα να παραμείνει σε άλλη χώρα και διατηρεί αυτήν την ιδιότητα μέχρις ότου η αίτηση του ολοκληρωθεί. Οι σχετικές μεταναστευτικές υπηρεσίες της χώρας ασύλου καθορίζουν αν ο αιτών ασύλου θα χορηγηθεί άσυλο και θα γίνει επισήμως πρόσφυγας ή αν θα του αρνηθεί η χορήγηση ασύλου και πρέπει να φύγει ξανά από τη χώρα ή ακόμα και να απελαθεί. Ο αιτών άσυλο μπορεί να αναγνωρισθεί ως πρόσφυγας και να του χορηγηθεί προσφυγικό καθεστώς αν η κατάσταση του συγκεκριμένου ατόμου εμπερικλείεται στον ορισμό του «πρόσφυγα» σύμφωνα με τη Σύμβαση του 1951 για το Καθεστώς των Προσφύγων ή άλλους προσφυγικούς νόμους, όπως την Ευρωπαϊκή Σύμβαση Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων - αν το άσυλο αιτηθεί εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Παρόλα αυτά, τα υπογράφοντα την Σύμβαση

για το Καθεστώς των Προσφύγων κράτη δημιουργούν τις δικές τους πολιτικές για να αξιολογήσουν το καθεστώς των αιτούντων άσυλο και το ποσοστό αιτούντων άσυλο που απορρίπτεται ποικίλει από χώρα σε χώρα και από έτος σε έτος.

Σε αυτό το φυλλάδιο, όλες οι ιστορίες που συλλέχθηκαν προέρχονται από ανθρώπους που αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τις χώρες τους ακούσια, εξαιτίας κάποιου πολέμου, άλλων θηριωδιών ή φόβου για τη ζωή τους εξαιτίας μιας προσωπικής κατάστασης.

Όνομα: **YETUNDE**

Επίθετο: **AWOSANYA**

Ηλικία: **37**

Χώρα προέλευσης: **ΝΙΓΗΡΙΑ**

Ζει στην **Ιρλανδία** από το: **2014**

ΣΥΝΤΟΜΗ ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Η Yetunde γεννήθηκε στο Λάγος της Νιγηρίας. Μεγάλωσε με τους γονείς και τα αδέρφια της, ο πατέρας της ήταν μηχανικός που εργαζόταν για μια δημοφιλή εταιρία κατασκευής Julius Barger.

Ως παιδί η Yetunde αναγνώρισε και κατάλαβε ότι οι γονείς της ήταν πολύ εργατικοί και ανεξάρτητοι, και από εκεί προέρχεται η δύναμή της. Από μικρή η Yetunde είχε καλλιτεχνική φύση, ήταν ειλικρινής, μπορούσε να χορέψει, να τραγουδήσει, να παίξει θέατρο και να εμπλακεί με πράγματα που την εμπνέουν και να επηρεάσει και άλλος γύρω της. Ήξερε ακριβώς τότε τι ήθελε και το διεκδικούσε. Σπούδασε Τέχνη στο πανεπιστήμιο του Λάγος στη Νιγηρία, αποκτώντας πτυχίο στις Τέχνες και στο Θέατρο. Η Yetunde συνέχισε δουλεύοντας με έναν σχεδιαστή μόδας που ονομάζεται Odio Mimonet στο Victoria Island του Λάγος για να αποκτήσει εμπειρία, αυτή ήταν η πρώτη της δουλειά. Μετά απ' αυτό ξεκίνησε μια πρακτική με μια φίλη της που πίστευε ότι η δουλειά είναι δουλειά. Ήταν μακιγιέζ και ενθάρρυνε την Yetunde να προσπαθήσει περισσότερο στο τομέα του μακιγιάζ για να γίνει καλύτερη. Η Yetunde έμαθε πολλά από την Ara-oge Makeovers.

«Ο ΖΗΛΟΣ ΜΕ ΕΚΑΝΕ ΝΑ ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΠΟΙΗΣΩ ΟΤΙ ΠΑΝΤΑ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΓΙΝΩ ΚΑΛΥΤΕΡΗ»

ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΙΡΛΑΝΔΙΑ – ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Η Yetunde ήρθε στην Ιρλανδία και ζήτησε άσυλο (αναγκάστηκε να εγκαταλείψει τη Νιγηρία για λόγους ασφαλείας) το 2014. Μεταφέρθηκε στο County Cork (Millstreet), δεν ήταν χαρούμενη αρχικά, αλλά ο ζήλος της την έκανε να συνειδητοποιήσει ότι μπορούσε να γίνει καλύτερη οπουδήποτε θα μπορούσε να βρει τον εαυτό της.

Η Yetunde ενεργοποιήθηκε και προσέγγισε έναν υπάλληλο κοινότητας που δούλευε με την KASI. Του είπε τι μπορούσε να κάνει και ότι ήταν πρόθυμη να διδάξει εθελοντικά «Μακιγιάζ και Ομορφιά» σε ένα χόστελ στο Country Cork, όπου έμενε. Τα υλικά που χρησιμοποιούνταν στο μάθημα χρηματοδοτούνταν από την KASI. Άρχισε να διδάσκει άλλες γυναίκες στο κέντρο απευθείας προσφορά στο Millstreet Co. Cork.

Η Yetunde απέκτησε μεγάλη εμπειρία από την διδασκαλία. Ταυτόχρονα έκανε ένα QQI επιπέδου 5 στην προ-νοσηλευτική για ένα χρόνο στο McEgan College Macroom County Cork. Αφού τελείωσε το μάθημα της ζήτησε να μεταφερθεί στο Mosney Direct Provision Centre, Mosney, County Meath.

ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟ MOSNEY – Η ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΚΗ ΜΟΥ ΕΜΠΕΙΡΙΑ

Όταν έφτασε στο Mosney προσέγγισε τη διοίκηση του κέντρου Mosney Direct Provision Center και τους είπε τι μπορούσε να κάνει και πως θα μπορούσε να μεταδώσει

“Με κάνει χαρούμενη το ότι έκανα κάποιους ανθρώπους να χαμογελάσουν”

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: YETUNDE

τη γνώση της σε άλλους. Ενδιαφέρθηκαν πολύ για τις ιδέες της σχετικά με το άνοιγμα ενός κέντρου ομορφιάς στο Mosney Center και την ενθάρρυναν.

Ξεκίνησε μια πρωτοβουλία για χρηματοδότηση και μέσω αυτής πολλοί άνθρωποι από πολλά με διαφορετικό υπόβαθρο την ενέπνευσαν, δώρισαν και την ενθάρρυναν. Ήταν πολύ χαρούμενη και ενθουσιασμένη όταν ο δημοσιογράφος της RTE (Irish National Broadcaster) Phillip Bromwell είδε τη σελίδα της και την κάλεσε για συνέντευξη. Αυτό την ενθάρρυνε ακόμα περισσότερο και καλωσόρισε τη δημοσιότητα!

Το τμήμα δικαιοσύνης της Ιρλανδίας ενέκρινε σύμφωνα με τα επαγγελματικά πρότυπα το κέντρο ομορφιάς και έτσι χτίστηκε στο Mosney με τη συνεισφορά και τις ιδέες της Sarah Gates, που είναι υπεύθυνη της ομάδας διαχείρισης στο Mosney.

Πολλές γυναίκες επισκέφτηκαν το Κέντρο. Πήραν πιστοποιητικό παρακολούθησης του σεμιναρίου ομορφιάς. Πολλές γυναίκες έμαθαν τα βασικά γύρω από το μακιγιάζ, και η Yetunde ήταν χαρούμενη που έκανε χαρούμενους κάποιους ανθρώπους. Ακόμα μαθαίνει και κάθε μέρα είναι μια νέα εμπειρία.

Το Φεβρουάριο του 2018, η Yetunde πήρε άσυλο και μετακόμισε από το Mosney στο Dundalk, μια κομητεία στην Ιρλανδία νότια του Mosney, στο County Meath όπου ξεκίνησε μια νέα δουλειά στη βομηχανία της ομορφιάς. Είναι χαρούμενη για τις νέες προκλήσεις που παρουσιάζονται και για τα νέα σπουδαία πράγματα που θα έρθουν.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ

Κατά το διάστημα που παρείχε τις υπηρεσίες της στον κόσμο, είχε τη δυνατότητα να γνωρίσει πολλούς ανθρώπους που δεν τους ήξερε αλλά αυτοί την ήξεραν και την ενθάρρυναν.

“Όλες οι κυρίες μπόρεσαν να εμπνευστούν από αυτό που μπόρεσα να τους δώσω.”

Εκτιμάει όλους όσους βρέθηκαν σε αυτό το ταξίδι, λέει «Είμαι ευλογημένη που σας συνάντησα όλους». Ένα μεγάλο ευχαριστώ απευθύνεται στη διοίκηση του κέντρου Mosney Direct Provision Center, αλλά και σε όλες τις κυρίες που μπόρεσαν να εμπνευστούν από αυτά που μπορούσε να δώσει η Yetunde. Ένα ευχαριστώ σε κάθε δωρητή και ένα μεγαλύτερο ευχαριστώ στα παιδιά μου που είχαν υπομονή και δέχτηκαν ότι πρόσφερα και σε άλλους, αλλά το μεγαλύτερο ευχαριστώ πηγαίνει στο Θεό. Είμαι ευγνώμων και ευλογημένη που σας γνώρισα όλους».

cSADATΕπίθετο: **SAYEDEHGAN**Ηλικία: **19**Χώρα προέλευσης: **ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ**Ζει στη **Γερμανία** από το: **2015**

ΣΥΝΤΟΜΗ ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ο Sadat Sayedehgan έφυγε από το Αφγανιστάν, διότι ζούσε στο βόρειο τμήμα, όπου σημειώθηκαν πολλοί βομβαρδισμοί. Δεν ένιωθε ασφαλής, ιδιαίτερα όταν ήταν νέος. Ο ίδιος αποφάσισε να φύγει από τη χώρα, αλλά και οι γονείς του συμφώνησαν μαζί του. Ήρθε στο Αμβούργο, και καθώς ήταν ακόμα ανήλικος, ήρθε υπό καθεστώς ειδικής προστασίας. Ξεκίνησε το σχολείο στη Γερμανία και μετά από 18 μήνες έδωσε εξετάσεις για το απολυτήριο του γυμνασίου και πέτυχε. Μετά από αυτό, μπορούσε να επιλέξει είτε να συνεχίσει στο σχολείο και να δώσει τις ανώτερες εξετάσεις για να εισαχθεί στο πανεπιστήμιο ή να ακολουθήσει επαγγελματική κατάρτιση. Επέλεξε το σχολείο και σήμερα παραμένει εκεί. Αλλά εδώ και αρκετό καιρό άρχισε να εργάζεται ως ανεξάρτητος σύμβουλος σε καταυλισμούς προσφύγων, μεταφράζοντας, παρέχοντας συμβουλές και βοηθώντας άλλους που ήρθαν πρόσφατα από το Αφγανιστάν να προσαρμοστούν.

«ΠΟΤΕ ΜΗΝ ΣΤΑΜΑΤΑΣ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΙΣ»

ΑΦΗΝΩΝΤΑΣ ΤΗ ΧΩΡΑ ΤΟΥ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ

Ο Sadat ζούσε σε μια πόλη στο βόρειο Αφγανιστάν και η περιοχή βομβαρδιζόταν συχνά. Οι γονείς του και τα μικρά του αδέρφια δεν ξαφνιάστηκαν όταν έμαθαν για το σχέδιο του να εγκαταλείψει τη χώρα. Συμφώνησαν και ο Sadat άρχισε να καταστρώνει το σχέδιο του πως θα διαφύγει μόνος του. Ήταν μόλις 17 χρονών. Υπήρχαν δύο επιλογές: η διαδρομή μέσω Τουρκίας ή μέσω Ρωσίας. Έπρεπε να χρησιμοποιήσει τη βοήθεια επαγγελματιών διακινητών. Στη διαδρομή του, πέρασε από τη Ρωσία και την Ουκρανία και έφτασε στην Αυστρία μετά από δύο μήνες. Από εκεί ήρθε στο Αμβούργο. Αλλά ήταν ακόμα ανήλικος, κάτι που σήμαινε ότι είχε τεθεί υπό καθεστώς ειδικής προστασίας, ζώντας σε μια κατάσταση επιτήρησης ειδικά για ανήλικους πρόσφυγες. Τον πήραν υπό το καθεστώς της κηδεμονίας. Πλέον ήταν στο χέρι του να χαράξει το μέλλον του.

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΗΤΑΝ ΤΑ ΠΑΝΤΑ

Ο Sadat ήταν σε θέση να ξεκινήσει το σχολείο αφού συμπλήρωνε 4 μήνες στο Αμβούργο. Τοποθετήθηκε σε επαγγελματική σχολή, σε μια ειδική τάξη για πρόσφυγες/ μετανάστες. Το σχολείο στη Γερμανία ήταν πολύ διαφορετικό από αυτό που πήγαινε στο Αφγανιστάν: νέα μαθήματα, νέες λέξεις και διαφορετικοί τρόποι διδασκαλίας και μάθησης. Δεν παρέχονταν επιπλέον βοήθεια εκτός από τα μαθηματικά, στα οποία όμως δεν χρειαζόταν. Ήταν δύσκολο να συγκεντρωθεί στο σχολείο, γιατί η κατάσταση στις εγκαταστάσεις που έμενε απείχε πολύ από το ιδανικό: πολύ συχνά δεν μπορούσε να κοιμηθεί εξαιτίας θορύβου κατά τη διάρκεια της νύχτας. Θα ήταν εύκολο να πει στον εαυτό του: Δεν μπορούσα να κοιμηθώ όλη τη νύχτα, θα μείνω σπίτι και δεν θα πάω στο σχολείο. Αλλά αυτό δεν ήταν ο τρόπος του Sadat: είδε τη μοναδική

**Αν θέλεις να
κάνεις κάτι, πάντα
υπάρχει μια
ευκαιρία!**

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: SADAT

του επιλογή να πολεμήσει τα εμπόδια. Κατά τη γνώμη του, υπάρχουν μόνο δύο τρόποι να αντιδράσεις όταν αντιμετωπίζεις κάποιο πρόβλημα: να αγωνιστείς ή να χάσεις. Αυτό σήμαινε ότι το να πολεμήσει τα εμπόδια ήταν ο μόνος τρόπος για να πετύχει.

Ο Sadat αγαπούσε το σχολείο του, τους δασκάλους του και το όλο περιβάλλον. Και πραγματικά διέπρεψε στο σχολείο: μετά από λιγότερο από δύο χρόνια έδωσε τις εξετάσεις για το πτυχίο του γυμνασίου, όπου και τα κατάφερε, πέτυχε ακόμη και το σκορ του 1,8 στα γερμανικά (το 1 είναι το καλύτερο). Προσφέρθηκε εθελοντικά να δώσει μια ομιλία κατά τη διάρκεια της τελετής αποφοίτησης. Εξακολουθεί να έρχεται σε επαφή με τους δασκάλους του και είναι πολύ περήφανος για την επιτυχία του, που του αξίζει καθώς ο Sadat εργάζεται πολύ σκληρά.

ΒΟΗΘΩΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ ΣΤΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΠΑΡΕΧΟΝΤΑΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Μετά την αποφοίτηση από την επαγγελματική σχολή, ο Sadat είχε δύο επιλογές: να ξεκινήσει μια επαγγελματική κατάρτιση ή να πάει στο σχολείο 2-3 ακόμη χρόνια για να πάρει το «Abitur» που του επιτρέπει να προχωρήσει στο πανεπιστήμιο. Αυτό είναι το όνειρό του, να σπουδάσει οικονομικά στο πανεπιστήμιο. Αυτός είναι κι ο λόγος που αποφάσισε να πάει στο σχολείο μερικά ακόμη χρόνια.

Δεν είναι εύκολο να συμβαδίζει με όλες τις απαιτήσεις στο νέο σχολείο, δεν γνώριζε κανέναν, ακόμη δεν είναι εξοικειωμένος με τη γερμανική κουλτούρα και δεν προσφέρεται και πολλή βοήθεια. Αλλά οι Γερμανοί φοιτητές και οι νέοι δάσκαλοί τον ενθαρρύνουν πολύ και ποτέ δεν έπεσε θύμα κάποιας αγριότητας στο σχολείο του. Τοποθετήθηκε σε μια κανονική τάξη, κάτι που σήμαινε ότι

**Αν
δυσκολέψει,
κράτα ψηλά το
κεφάλι σου και
προχώρα!**

ορισμένα μαθήματα (όπως η ισπανική γλώσσα) ήταν εντελώς καινούργια για αυτόν. Επίσης αποτελεί κάτι καινούργιο για αυτόν ότι στη Γερμανία αγόρια και κορίτσια διδάσκονται στην ίδια τάξη. Εργάζεται όμως σκληρά και σχεδιάζει τις σπουδές του πολύ προσεκτικά, όσον αφορά το χρόνο, τα καθήκοντα και τους στόχους του. Σχεδιάζει πάντα τα επόμενα του βήματα και χωρίς έρευνα και συμβουλές από άλλους, είναι απρόθυμος να δώσει τη γνώμη του. Σκέψου δύο φορές,μίλα μία» είναι το σύνθημά του. Πριν από λίγο καιρό έπρεπε να δώσει μια παρουσίαση στο σχολείο και τη βιντεοσκόπησε και την έστειλε στους γονείς του. Προφανώς, είναι πολύ υπερήφανοι.

Πριν από λίγο καιρό πήγε σε ένα συνέδριο της Αστυνομικής Ακαδημίας. Έψαχναν εθελοντές που θα ενεργούσαν ως μεταφραστές και σύμβουλοι σε καταυλισμούς προσφύγων. Σε εκείνο το συνέδριο, παρουσίασε τον εαυτό του και δήλωσε το ενδιαφέρον του για αυτή τη δουλειά. Τον προσέγγισε ένας αστυνομικός και του είπε: «πρέπει να έρθεις στο αστυνομικό σώμα, ψάχνουμε ακριβώς για άτομα σαν κι εσένα». Δεν απάντησε «όχι» αλλά ούτε και «ναι». Αντίθετα, ζύγισε τις επιλογές του, έδωσε ακόμη και τις εισαγωγικές εξετάσεις και πέρασε. Αλλά προς το παρόν, είναι ευχαριστημένος με την απόφασή του να μείνει στο σχολείο. Όμως, ως εθελοντής για τους νέους στους προσφυγικούς καταυλισμούς, αποτελεί ήδη ένα πρότυπο. Τον ρωτούν πώς να προχωρήσουν και η μοναδική του απάντηση είναι: αν έχετε έναν στόχο, πρέπει να τον ακολουθήσετε και να κάνετε μια γερή προσπάθεια. Διαφορετικά, ξεχάστε τον στόχο σας.

**Το να
μαθαίνω είναι
τα πάντα για
εμένα**

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: REZA

Όνομα: **REZA**

Επίθετο: **GHOLAMI**

Ηλικία: **29**

Χώρα προέλευσης: **ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ**

Ζει στην **Ελλάδα** από το: **2006**

ΣΥΝΤΟΜΗ ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ο Reza γεννήθηκε στο Αφγανιστάν αλλά έπρεπε να εγκαταλείψει τη χώρα του δύο φορές πριν έρθει στην Ελλάδα ως πρόσφυγας. Κατά τον εμφύλιο πόλεμο και την αμερικανική εισβολή στο Αφγανιστάν (2001-2002) πήγε στο Πακιστάν, όπου παρέμεινε για τρία χρόνια πριν επιστρέψει στο Αφγανιστάν. Άφησε τη χώρα του για άλλη μια φορά για να πάει στο Ιράν και τελικά ήρθε στην Ελλάδα μέσω Τουρκίας το 2006, όπου εγκαταστάθηκε και εντάχθηκε σε μεγάλο βαθμό.

«ΙΔΡΥΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΑΦΓΑΝΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ»

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ REZA

Ο Reza γεννήθηκε στην Καμπούλ, στο Αφγανιστάν, και εργαζόταν από τότε που ήταν 12 χρονών, ως βοηθός ράπτη. Στον εμφύλιο πόλεμο, όταν είδε τους Ταλιμπάν να καταστρέφουν τα σχολεία της χώρας, πήγε στο Πακιστάν, όπου παρέμεινε για τρία χρόνια, κατά τα οποία εργαζόταν και παρακολούθησε το σχολείο. Επέστρεψε για λίγο καιρό στο Αφγανιστάν πριν ξαναφύγει για το Ιράν

όταν ήταν 17 χρονών. Έφτασε στην Ελλάδα μέσω Τουρκίας το 2006. Μετά την άφιξή του στη Λέσβο με ένα σκάφος, μαζί με άλλους τέσσερις ανθρώπους που γνώρισε στην Τουρκία, κρατήθηκε στο νησί για δέκα ημέρες και στη συνέχεια απελευθερώθηκε με άδεια διαμονής ενός μήνα. Έφτασε στην Αθήνα, όπου με τη βοήθεια κάποιων συμπατριωτών του Αφγανών, βρήκε ένα μέρος για να μείνει και βρήκε δουλειά. Εργάστηκε σε πολλές δουλειές, ως εργάτης οικοδομών, ως ηλεκτρολόγος και βοηθός υδραυλικού κ.α., προτού βρει πιο σταθερή εργασία ως ξυλουργός, στην οποία κι έμεινε για τρεισήμισι χρόνια. Η πρώτη του αίτηση για χορήγηση προσφυγικού καθεστώτος απορρίφθηκε το 2006. Το 2007 ξεκίνησε να παρακολουθεί μαθήματα ελληνικών σε ένα κέντρο προσφύγων και σε ειδικό πρόγραμμα που διοργανώθηκε από το ελληνικό πανεπιστήμιο. Ενώ τα ελληνικά του βελτιώθηκαν, άρχισε να αντιλαμβάνεται ότι έπρεπε να προσεγγίσει ανθρώπους και να τους εξηγήσει την κατάσταση των προσφύγων με έναν καλύτερο και σαφέστερο τρόπο. Το 2010, επανήλθε στο γυμνάσιο ενώ δούλευε ακόμα ως ξυλουργός. Την ίδια χρονιά διοργάνωσε μια διαμαρτυρία μαζί με άλλα 100 άτομα στο κέντρο της Αθήνας, ζητώντας να επανεξεταστούν τα αιτήματα ασύλου τους. Πέρασε μια συνέντευξη από μια νεοσυσταθείσα επιτροπή και τελικά αναγνωρίστηκε ως πρόσφυγας το 2011. Στη συνέχεια άλλαξε εργασία και έγινε διερμηνέας μέχρι και το 2015.

Το 2015 ο Reza άνοιξε τη δική του επιχείρηση, ένα εστιατόριο, μαζί με άλλους. Εν τω μεταξύ, βοήθησε στην οργάνωση μιας από τις μεγαλύτερες αφγανικές κοινότητες στην Ελλάδα, που δραστηριοποιείται από το 2011-12, η οποία αριθμεί αυτή τη στιγμή τουλάχιστον 360 μέλη. Πλέον, προσπαθεί να βοηθήσει άλλους να ενταχθούν μέσω της αφγανικής κοινότητας, προσφέρει συμβουλές στους νεοαφιχθέντες και τους ενθαρρύνει να βελτιώσουν τη ζωή τους. Μεταξύ

Ο Reza αναγκάστηκε να αφήσει το Αφγανιστάν δύο φορές.

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: REZA

άλλων, η κοινότητα διοργανώνει εκδηλώσεις και συναντήσεις για να βοηθήσει τους ανθρώπους να συνευρίσκονται, αλλά και να ενημερώνουν το ευρύ κοινό για τα ζητήματα των προσφύγων. Έχει συνεργαστεί προσωπικά με την Ύπατη Αρμοστεία των Ηνωμένων Εθνών για τους Πρόσφυγες και τη UNICEF σε μια προσπάθεια να ενημερώσει τους ανθρώπους στα σχολεία σχετικά με την κατάσταση και τις ανάγκες των προσφύγων.

ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ

Ο Ρέζα αναγκάστηκε να εγκαταλείψει το Αφγανιστάν δύο φορές: την πρώτη φορά εξαιτίας της εμφύλιας διαμάχης και της βίας των Ταλιμπάν που ακολούθησε και τη δεύτερη εξαιτίας της δίωξης του από φανατικούς θρησκευτικούς ηγέτες που τον κατηγορούσαν ότι δεν εκπλήρωνε τα θρησκευτικά του καθήκοντα ως μουσουλμάνος.

ΔΙΑΦΥΓΗ

Ο Ρέζα εγκατέλειψε για πρώτη φορά το Αφγανιστάν για το Πακιστάν για τρία χρόνια. Όταν επέστρεψε, και όταν συνειδητοποίησε ότι δεν μπορούσε να μείνει στο Αφγανιστάν, πήγε στο Ιράν και από εκεί στην Τουρκία, απ' όπου πέρασε στην Ελλάδα το 2006 (στο νησί της Λέσβου).

ΑΝΗΚΕΙΝ

ΑΜια πραγματικά σημαντική πτυχή της στρατηγικής ένταξης του Reza ήταν το να συνεχίσει να εργάζεται, πρώτα με τη βοήθεια άλλων μελών της αφγανικής κοινότητας και στη συνέχεια από μόνος του, καθώς τα ελληνικά του είχαν βελτιωθεί. Αναγνώρισε ότι το βασικό του εργαλείο για την ομαλή ένταξη του ήταν η εκμάθηση των ελληνικών, όπου και επικεντρώθηκε από την αρχή και μέσα από αυτό κατάφερε όχι μόνο να ολοκληρώσει το γυμνάσιο αλλά και να

περάσει τις εξετάσεις για να εισαχθεί στο ελληνικό πανεπιστήμιο (κατάφερε να μπει στο πανεπιστήμιο αλλά δεδομένου ότι έπρεπε να μετακομίσει εκτός Αθηνών, κάτι που δεν μπορούσε να αντέξει οικονομικά, δεν παρακολούθησε το πανεπιστήμιο). Τέλος, τα άριστα ελληνικά αποτέλεσαν το σημείο κλειδί για να διευκολυνθεί η ένταξή του και να ιδρύσει την επιχείρησή του.

Συνεργάστηκε
με την Ύπατη
Αρμοστεία των Ηνωμένων
Εθνών για τους
Πρόσφυγες και τη
UNICEF

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: GOODSON

Όνομα: **GOODSON**

Επίθετο: **EZENAGU**

Ηλικία: **28**

Χώρα προέλευσης: **ΝΙΓΗΡΙΑ**

Ζει στην **Ιταλία** από το: **2013**

ΣΥΝΤΟΜΗ ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ο Goodson Ezenagu γεννήθηκε στο Alor της Νιγηρίας. Έχει μια νεότερη αδελφή και παρακολούθησε το δημοτικό σχολείο. Οι γονείς του πέθαναν ως αποτέλεσμα των συγκρούσεων μεταξύ των χωριών που συνορεύουν με την πόλη Alor. Ο Goodson ήταν μόλις 7 ετών τότε, έτσι αυτός και η αδελφή του μεγάλωσαν με τη γιαγιά τους και μια θεία από την πλευρά της μητέρας τους. Ο Goodson άρχισε να εργάζεται στην ηλικία των 12 ετών σε κατάστημα ρούχων στο Λάγος.

«...ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΜΟΥ ΟΠΛΟ ΗΤΑΝ ΝΑ ΕΜΠΙΣΤΕΥΟΜΑΙ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΠΟΥ ΓΝΩΡΙΖΑ ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΜΟΥ»

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ GOODSON

Οι γονείς Goodson, αγρότες, σκοτώθηκαν στο χωριό Agoleri, από μια ομάδα ανταρτών από την πόλη Umuleri. Οι συγκρούσεις ήταν συχνές μεταξύ χωριών

τόσο για εθνικά όσο και για οικονομικά ζητήματα. Ο Goodson αναφέρει ότι μια νύχτα μπήκαν στο σπίτι και με βίαιο τρόπο επιτέθηκαν και σκότωσαν τους γονείς του, κλέβοντας την παραγωγή τους και τα αγαθά τους. Από εκείνη την τραγική στιγμή, αυτός και η πεντάχρονη αδελφή του ζούσαν με τη γιαγιά τους, τη μητέρα της μητέρας τους, και επειδή δεν είχαν καθόλου οικονομικούς πόρους, δεν μπόρεσαν να συνεχίσουν τις σπουδές τους. Μετά από ένα χρόνο ο Goodson πήγε να ζήσει μαζί με τη θεία του, από την πλευρά της μητέρας του, στην Onitsha όπου παρακολούθησε το δημοτικό σχολείο. Στην ηλικία των 12 ετών μετακόμισε στο Λάγος και βρήκε εργασία σε κατάστημα ρούχων.

ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑΦΥΓΗ

Το 2011, ο Goodson πήγε στο Maiduguri, πρωτεύουσα του κράτους Borno, όπου εργάστηκε ως βοηθός σεφ σε εστιατόριο. Η ζωή ήταν πολύ δύσκολη. Έπρεπε να υπομείνει τον πόνο της απώλειας της οικογένειάς του και την ισχυρή τρομοκρατική παρουσία της Μποκοχαράμ. Τον Απρίλιο του 2013, μια σειρά επιθέσεων στην πόλη Baga, στο εσωτερικό του κράτους Borno, τον έκανε να διαφύγει και να κατευθυνθεί προς τη Λιβύη. Ο Goodson εργάστηκε στη Λιβύη ως ζωγράφος, υποφέροντας συχνά ρατσιστικές διακρίσεις, αλλά δεν ξεχνάει το στόχο του. Ήθελε να κερδίσει χρήματα για να πάει στην Ιταλία και να αιτηθεί ασύλου. Τον Αύγουστο του 2013, με την ελπίδα να ζήσει στην Ιταλία, επιβίβαστηκε σε ένα καράβι.

ΠΑΛΕΥΟΝΤΑΣ ΣΤΗΝ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ο Goodson έφτασε στην ακτή τον Αύγουστο του 2013. Εντάχθηκε σε ένα πρόγραμμα έκτακτης ανάγκης που έτρεχε μία οργάνωση στην Περούτζια με την ονομασία *Arcosolidarietà*

Το μεγαλύτερο μου όπλο ήταν να εμπιστεύομαι τους ανθρώπους που γνώριζα στον δρόμο μου.

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: GOODSON

Ora d'Aria. Είχε ενσωματωθεί εύκολα τόσο στη δομή υποδοχής όσο και στην κοινότητα. Η οργάνωση υπέβαλε αίτημα για χορήγηση ασύλου, αλλά απορρίφθηκε. Ο Goodson έκανε έφεση ενώπιον του Αστικού Δικαστηρίου στην Περούτζια και έλαβε το καθεστώς της επικουρικής προστασίας το 2015. Εν τω μεταξύ, εντάχθηκε σε ένα δεύτερο πρόγραμμα υποδοχής για πρόσφυγες, το SPRAR (*Protection System for Refugees and Asylum Seekers*), όπου συνέχισε να μελετά την ιταλική γλώσσα.

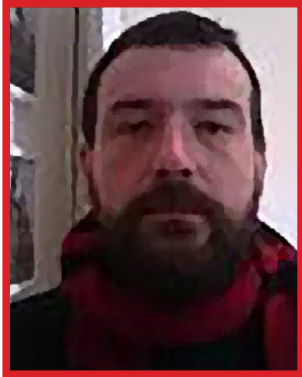
ΕΝΤΑΞΗ ΚΑΙ ΝΑ ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΗ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ο Goodson απέκτησε το καθεστώς επικουρικής προστασίας χάρη στην ένταξη του στο πρόγραμμα «SPRAR» και κατόρθωσε να βρει δουλειά στο εστιατόριο «Umbro» στην Περούτζια, ένα πολύ γνωστό χώρο πολιτιστικών και κοινωνικών εκδηλώσεων. Εργάζεται εκεί από το 2015 και όλο το προσωπικό τον σέβεται απόλυτα. Η δουλειά του στο εστιατόριο τον φέρνει σε επαφή με τους ντόπιους, δημιουργώντας ένα κοινωνικό δίκτυο και σημαντικές φιλίες που του επιτρέπουν να αντιμετωπίσει ευκολότερα το οδυνηρό του παρελθόν. Ζει μόνος του στην Περούτζια και συνεχίζει να παίζει ποδόσφαιρο όταν έχει ελεύθερο χρόνο. Εξακολουθεί να σκέφτεται τη Νιγηρία, αλλά επενδύει στη ζωή του στην Περούτζια.

Το μεγαλύτερο μου όπλο ήταν να εμπιστεύομαι τους ανθρώπους που γνώριζα στον δρόμο μου. Αυτό μου επέτρεψε να ανοιχτώ και να γνωρίσω τον «διαφορετικό άνθρωπο» χωρίς φόβο.

Αυτό μου επέτρεψε να ανοιχτώ και να γνωρίσω τον «διαφορετικό άνθρωπο» χωρίς φόβο.

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: VUKASIN

Όνομα: **VUKASIN**

Επίθετο: **NEDELJKOVIC**

Ηλικία: **41**

Χώρα προέλευσης: **ΣΕΡΒΙΑ**

Ζει στην **Ιρλανδία** από το: **2006**

ΣΥΝΤΟΜΗ ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ο Vukasin παντρεμένος με παιδιά έφτασε στην Ιρλανδία το 2006 από το Βελιγράδι της Σερβίας αναζητώντας προσφυγικό καθεστώς. Όταν έφτασε, στεγάστηκε σε κέντρο άμεσης παροχής βοήθειας. Στην αρχή δυσκολεύτηκε πολύ να προσαρμοστεί με το περιβάλλον. Η στρατηγική του όμως για προσαρμογή ενισχύθηκε από το δημιουργικό του υπόβαθρο στις τέχνες, καθώς έχει πτυχίο φωτογραφίας από τις σπουδές του στο Βελιγράδι. Αρχισε να βγάζει φωτογραφίες και να δημιουργεί βίντεο συνεντεύξεων από άλλους αιτούντες άσυλο και το περιβάλλον του. Αυτή η δημιουργική διαδικασία τον βοήθησε να ανταπεξέλθει στην «φυλάκιση και στον εγκλεισμό», που κατά την γνώμη του συγγραφέα, αποτελεί ένα ενοχοποιητικό κατηγορητήριο προς την Ιρλανδική κυβέρνηση για την μεταχείριση αιτούντων άσυλο. Μετά από αρκετά χρόνια, ο Vukasin πήρε τελικά τα χαρτιά του και την άδεια παραμονής του στην Ιρλανδία, έκανε μεταπτυχιακό στο IADT και συνέχισε να καταγραφεί αυτά τα κέντρα και να εργάζεται στην οπτική αναπαράσταση του συστήματός ασύλου και άμεσης παροχής στην Ιρλανδία. Σήμερα εργάζεται για το διδακτορικό του στο DIT στο Δουβλίνο, θέμα του οποίου είναι η ζωή του σε εικόνες καταγράφοντας

τα κέντρα άμεσης παροχής βοήθειας και τους κατοίκους τους σε ολόκληρη την Ιρλανδία. Για περαιτέρω ανάγνωση και πληροφορίες, παρακαλούμε επισκεφθείτε το Αρχείο Ασύλου.

«...Η ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΗ ΜΟΥ ΕΚΜΠΟΜΠΗ ΜΕΤΑΔΙΔΕΤΑΙ ΖΩΝΤΑΝΑ ΣΕ ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΤΗ ΣΕΡΒΙΑ»

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ VUKASIN: ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΚΑΙ ΦΥΓΗ ΑΠΟ ΤΟ ΒΕΛΙΓΡΑΔΙ

Ο Vukasin φοιτούσε στο Βελιγράδι στο αποκορύφωμα των Βαλκανικών πολέμων, την περίοδο μεταξύ του 1991-1999. Η Σερβία ήταν μέρος της Σοσιαλιστικής Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γιουγκοσλαβίας, η οποία διαλύθηκε το 1992. Η Σερβία κυριαρχήθηκε από τον Slobodan Milosevic, ως πρόεδρος της Σερβίας. Ο Milosevic ήταν αδίστακτος στην άρση οποιασδήποτε αντιπολίτευσης στο κυβερνών σερβικό κόμμα και απέκτησε άμεσο έλεγχο στις στρατιωτικές και τις δυνάμεις ασφαλείας το 1997.

Την εποχή εκείνη, ο Vukasin δραστηριοποιήθηκε ενάντια στον Milosevic, έγινε στόχος από τις δυνάμεις ασφαλείας στο Βελιγράδι, φυλακίστηκε και βασανίστηκε. Το κύριο γεγονός που προκάλεσε τη σύλληψή του ήταν το αποτέλεσμα μιας ραδιοφωνικής συνέντευξης που έδωσε η οποία μεταδόθηκε σε ολόκληρη τη Σερβία καταδικάζοντας τον Milosevic και την πολιτική του το 1996. Ως αποτέλεσμα της μεταχείρισης από τα χέρια των δυνάμεων ασφαλείας ο Vukasin τραυματίστηκε και υπέστη «διαταραχή μετατραυματικού στρες» (PTSD), η οποία διαγιγνώσκεται ευρέως σε άτομα που επιβιώνουν από τον πόλεμο για μια παρατεταμένη χρονική περίοδο, όπως

Όλοι όσοι βρίσκονται στο σύστημα πρέπει να μπορούν να μείνουν.

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: VUKASIN

ο Γιουγκοσλαβικός πόλεμος που διήρκεσε 10 χρόνια. Μετά την απελευθέρωσή του από την αιχμαλωσία, ο Vukasin, με συμβουλές από οικογένεια και φίλους, έφυγε από το Βελιγράδι και ζώντας σε διάφορες τοποθεσίες τελικά έφτασε στην Ιρλανδία το 2006 αναζητώντας άσυλο και ιρλανδική ιθαγένεια.

ΠΑΛΕΥΟΝΤΑΣ ΜΕ ΤΗ ΝΕΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Έκτός από τη στρατηγική αντιμετώπισης του Vukasin καταγράφοντας οπτικά το περιβάλλον που ζούσε στο κέντρο άμεσης παροχής βοήθειας στην Ιρλανδία στο διάστημα 2007-2009, ο Vukasin πάντα έστρεψε το βλέμμα του στην εκπαίδευση ως μέσο για να κάνει καλύτερη τη ζωή του και εν τέλει της οικογένειάς του. Όταν παρέλαβε τα χαρτιά του, άρχισε και ολοκλήρωσε μεταπτυχιακές σπουδές στην Εικαστική Τέχνη στο Ινστιτούτο Τέχνης, Σχεδίασης και Τεχνολογίας (IADT). Ο Vukasin εργάζεται επί του παρόντος για το διδακτορικό του στο DIT στην Aungier Street, στο Δουβλίνο. Έχει μια νέα οικογένεια και θεωρεί πολύ δύσκολο να εργάζεται, να φροντίζει και να μελετάει ταυτόχρονα. Υπόκειται επίσης σε οικονομικές προκλήσεις καθώς χρηματοδοτεί μόνος του τις σπουδές του, αφού η αρχική χρηματοδότηση SUSI σταμάτησε καθώς κερδίζει πάρα πολλά, τα οποία ο ίδιος αμφισβητεί. Θα προσπαθήσει τώρα να υποβάλει αίτηση στο IRC για χρηματοδότηση για τα επόμενα δύο χρόνια. Ας αναφερθούμε τώρα στο θέμα της συμβολής η της απάντησης της Ιρλανδίας στην προσφυγική κρίση που πλήττει την Ευρώπη και πόσο μπορεί να βοηθήσει την κατάσταση μια σχετικά τόσο ανεπτυγμένη χώρα όπως η Ιρλανδία. Ο Vukasin έχοντας όλα τα στατιστικά έτοιμα όταν τον ρωτώ τι πρέπει να κάνουμε για να βοηθήσουμε σε όλα αυτά που αντιμετωπίζουν οι πρόσφυγες αυτός απαντάει: «*Νομίζω ότι η Ιρλανδία είναι πραγματικά σε θέση να επιτρέψει σε 4.500 ανθρώπους που βρίσκονται στο σύστημα να παραμείνουν χωρίς οποιοδήποτε, εε, περαιτέρω καθυστερήσεις η συνέπειες. Δεν θα το έλεγα*

*αμνηστία ... αλλά νομίζω ότι όλοι όσοι βρίσκονται στο σύστημα πρέπει ήδη να έχουν τη δυνατότητα να παραμείνουν και τότε μπορούμε να κλείσουμε τα κέντρα άμεσης παροχής και να ανοίξουμε ένα νέο κεφάλαιο. Καθίστε μαζί, στο τραπέζι, και πείτε ποιος είναι ο καλύτερος τρόπος να προχωρήσετε με τους νέους ανθρώπους που εισέρχονται; Αλλά το πρόβλημα είναι ότι οι άνθρωποι δεν εισέρχονται... καθόλου. Πολύ λίγοι τέλος πάντων». Έχει μια θεωρία γιατί αυτό συμβαίνει ...«*Νομίζω ότι το μήνυμα που έχει σταλεί για την Ιρλανδία στα σπίτια, σε εκείνες τις χώρες όπου οι άνθρωποι αναζητούν άσυλο είναι πραγματικά πολύ αρνητικό. Έτσι, ξέρετε η Ιρλανδία πέτυχε σε αυτό. Έτσι αν μου έλεγε ένας φίλος να έρθει στη Ιρλανδία αναζητώντας άσυλο, από μια χώρα συντηρημένη από τον πόλεμο, θα έλεγα ίσως να διαλέξει μια άλλη χώρα από την Ιρλανδία για να αναζητήσει προσφυγικό καθεστώς» Έτσι, αυτό το μήνυμα στάλθηκε στην Αφρική, στη Μέση Ανατολή, στη Συρία και στις χώρες που αντιμετωπίζουν προβλήματα – και κάτι τέτοιο είναι προβληματικό. Έπειτα έχουμε τον καιρό, και ξέρετε οι άνθρωποι δεν είναι πραγματικά συνηθισμένοι σε αυτές τις γεωγραφικές συνθήκες. Και γεωγραφικά είναι πολύ δύσκολο να φτάσεις στην Ιρλανδία γιατί είναι ένα νησί, ξέρετε. Έτσι, εε, εε, ... είναι λυπηρό το γεγονός ότι όλο και λιγότεροι άνθρωποι έρχονται σε αυτή τη χώρα, επειδή νομίζω ότι η Ιρλανδία μπορεί να ωφεληθεί περισσότερο από την πολυπολιτισμικότητα». Αναφέρω ότι δεν είμαι υπερήφανος που είμαι Ιρλανδός όσον αφορά αυτό το θέμα και απολογούμαι για το επιπόλαιο σχόλιο ότι δεν μπορούμε να αλλάξουμε τον ιρλανδικό καιρό ωστόσο πρέπει να αλλάξουμε τη στάση μας και τις διαμάχες μας γύρω από τους πρόσφυγες και να παραχωρήσουμε σε όλους τους «νόμιμους» ιρλανδική ιθαγένεια επειγόντως.**

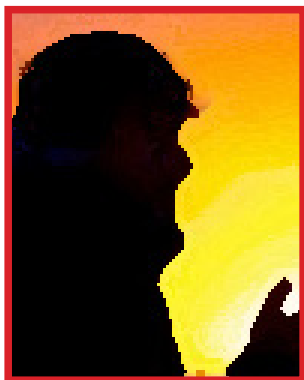
**Παίρνω
μεγάλη ηθική
υποστήριξη για να
προχωρήσω.**

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: VUKASIN

ΕΝΤΑΞΗ ΚΑΙ ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΗ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ο Vukasin παντρεύτηκε, εγκαταστάθηκε στην Ιρλανδία και έχει πολύ ισχυρό το αίσθημα του ανήκειν πάρα τις πρόσφατες δυσκολίες στις σπουδές του. Για να βοηθήσει τον εαυτό του να το ξεπεράσει, σκέφτεται όλη τη βοήθεια και την υποστήριξη που έχει λάβει μέχρι σήμερα και αναφέρει το IADT πολύ ευνοϊκά από την άποψη αυτή: «Είχα πραγματικά εκπληκτική υποστήριξη, το Facebook για παράδειγμα, και τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης έπαιξαν σημαντικό ρόλο στο να αρχειοθετηθεί το κύριο μέρος του project στο αρχείο ασύλου. Έτσι, η βοήθεια που έχω από ακαδημαϊκούς, εικαστικούς καλλιτέχνες, ακτιβιστές ... είναι τεράστια. Και έτσι, μπορούμε να μοιραστούμε αυτή την υποστήριξη ... και την υποστήριξη από την οικογένειά μου, τη γυναίκα μου και τα παιδιά και από τους προϊσταμένους μου. Και έτσι, ναι, έχω καλή υποστήριξη, όχι οικονομική υποστήριξη, τόση όσο θα ήθελα. Είναι ηθική υποστήριξη και ενθάρρυνση να συνεχίσουμε». Στα επόμενα βήματα; «Λοιπόν, αν μπορώ να ολοκληρώσω το διδακτορικό μου και μπορώ να το υπερασπιστώ με επιτυχία στην προφορική εξέταση, μπορώ να γράψω ένα βιβλίο ή ίσως η διατριβή μου μπορεί να εκδοθεί ως βιβλίο. Αυτό είναι κάτι που μπορώ να δώσω πίσω στην κοινωνία. Και σκέφτομαι επίσης να υποβάλω αίτηση για να λάβω χρηματοδότηση για ένα μετά διδακτορικό- που ίσως να επικεντρωθώ σε παρόμοια θέματα αλλά εκτός της Ιρλανδίας. Και στη συνέχεια, ίσως να κάνουμε συγκριτική ανάλυση. Επειδή πιστεύω ότι θα βρούμε πολύ στενές ομοιότητες, ξέρετε, στον τρόπο με τον οποίο οι άνθρωποι είναι τόσο περιθωριοποιημένοι και ευάλωτοι, και στο πως πραγματικά αντιμετωπίζονται, σε γενικές γραμμές. Αυτό αισθάνεται ότι θα ενημερώσει άλλες κυβερνήσεις και άλλους υπεύθυνους χάραξης πολιτικής και θα ωφελήσει την κοινωνία».

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: RANKO

Όνομα: **RANKO**

Επίθετο: **KRSTIČ**

Ηλικία: **30**

Χώρα προέλευσης: **ΒΟΣΝΙΑ**

Ζει στην **Σλοβενία** από το: **1993**

ΣΥΝΤΟΜΗ ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ο Ranko και η οικογένεια του ζούσαν κοντά στο Bihač. Όταν ξέσπασε ο πόλεμος ο πατέρας του εργαζόταν στη Σλοβενία και η αδερφή του ήταν εκεί μαζί του. Το 1993 ο Ranko και η μητέρα του επανενώθηκαν με την οικογένεια, αλλά ήρθαν στη Σλοβενία ως προσφυγές. Τους χορηγήθηκε ειδική «προσωρινή κάρτα προσφύγων», η οποία τους παρείχε πρόσβαση σε επείγουσα ιατρική περίθαλψη (όχι όμως οδοντιατρική περίθαλψη κ.λπ.) και κάποια άλλα δικαιώματα. Ο Ranko δεν μπόρεσε να εγγραφεί στο δευτεροβάθμιο σχολείο της επιλογής του, υποτίθεται επειδή δεν είχε υπηκοότητα της Σλοβενίας. Όταν τελείωσε τη φοίτηση του σε τεχνικό σχολείο δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, ξεκίνησε να σπουδάζει ιατρική. Σήμερα είναι γιατρός, προετοιμάζεται για τις κρατικές εξετάσεις, παντρεύτηκε μια γυναίκα από τη Σλοβενία και αισθάνεται σεβαστός και αποδεκτός για όλα όσα έχει κάνει επαγγελματικά. Συναισθηματικά όμως δεν αισθάνεται ότι έχει ενσωματωθεί. Είναι ένα πρότυπο του προσφυγικού ρόλου επειδή σε ένα βαθμό έχει υπέρ κοινωνικοποιηθεί. Κάνει ότι αναμένεται να κάνει κινητοποιούμενος από έξω. Συναισθηματικά δεν νιώθει ότι ανήκει... συναισθηματικά νιώθει εκτοπισμένος. Λαμβάνοντας υπόψιν μας αυτό που

ονομάζουμε ενσωμάτωση (αν είναι δυνατόν), η συναισθηματική πλευρά θα πρέπει να θεωρείται επίσης.

ΑΡΧΙΣΑ ΝΑ ΗΡΕΜΩ ΟΤΑΝ ΓΝΩΡΙΣΑ ΤΗΝ ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΣΥΓΓΥΖΟ ΜΟΥ

Η οικογένεια ζούσε κοντά στο Bihač και ο Ranko ήταν τυχερός. Κατά κάποιο τρόπο. Ο πατέρας του εργαζόταν στη Σλοβενία. Όταν ξέσπασε ο πόλεμος ο πατέρας του και η αδερφή του ήταν στη Σλοβενία, ενώ ο Ranko και η μητέρα του ήρθαν αργότερα ως πρόσφυγες το 1993. Οι πρόσφυγες από την Κροατία και τη Βοσνία δεν αντιμετωπίστηκαν με τον ίδιο τρόπο όπως οι παραδοσιακοί πρόσφυγες, επομένως η κατάσταση τους δεν ήταν απολύτως σαφής. Πρόσφυγες από την Κροατία αντιμετωπίστηκαν ως εκτοπισμένοι, και στους πρόσφυγες από τη Βοσνία χορηγήθηκε η κατάσταση του «προσωρινού πρόσφυγα». Κατά την άφιξή τους, ο Σλοβενικός Ερυθρός Σταυρός τους κατέγραψε. Έλαβαν κάρτα εγγραφής δίνοντάς τους πρόσβαση σε διάφορες μορφές βοήθειας. Οι Βόσνιοι πρόσφυγες δεν αντιμετωπίστηκαν σύμφωνα με τη Σύμβαση της Γενεύης. Τα δικαιώματά τους περιορίζονταν στην επείγουσα ιατρική βοήθεια, στο δικαίωμα εκπαίδευσης, διατροφής, διαμονής και ανθρωπιστικής βοήθειας. Δεν τους χορηγήθηκε το δικαίωμα στην εργασία. Αργότερα ο Ranko είπε ότι το 71% των προσφύγων που ήρθαν στη Σλοβενία ήταν Μουσουλμάνοι και το 20% αυτών ήταν Κροάτες. Το 1997 υποτίθεται ότι έπρεπε να επιστρέψουν στη Βοσνία, αλλά το σπίτι τους στη Βοσνία καταστράφηκε και δεν ήταν δυνατόν. Έτσι παρέμειναν στη Σλοβενία. Αλλά ο Ranko ήταν καλός μαθητής στο δημοτικό, το γυμνάσιο και το λύκειο όπως και στο Πανεπιστήμιο. Έκανε ότι προσδοκούσαν από αυτόν, αλλά με κάποιο τρόπο συναισθηματικά δεν μπορούσε να προσαρμοστεί.

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: RANKO

Σήμερα ο Ranko είναι γιατρός και τελειώνει την ειδικότητα του. Άρχισε να ηρεμεί, παρόλα αυτά, όταν γνώρισε τη μέλλουσα σύζυγο του από τη Σλοβενία, κοινωνικά αποδεκτή από τους φίλους και την οικογένεια. Αυτός όμως νομίζει πως αυτό δεν οφείλεται στο ποιος είναι, αλλά στο τι είναι επαγγελματικά. Αυτός νομίζει ότι όλο αυτό είναι δικό του λάθος, ότι κατά κάποιο τρόπο είναι ξεχωριστός και θέλει το αδύνατο.

ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ

Ο Ranko δεν θέλει ούτε να θυμάται, ούτε να περιγράφει. Μάλλον προτιμά να περιγράφει τα συναισθήματα του. Αυτός λέει ότι εμείς θα καταλάβουμε πως ένα παιδί αισθάνεται όταν ξαφνικά στερείται μικρά και μεγάλα πράγματα την ίδια στιγμή. Ένα παιδί που ξαφνικά χάνει τους φίλους, τους γονείς, το σπίτι, τους συμμαθητές και αγαπημένους γείτονες, την ασφάλεια του δρόμου του, τη παιδική χαρά που έπαιζε με τον καλύτερο του φίλο. Ένα παιδί που αναγκάζεται να φύγει, επειδή απειλείται. Ένα παιδί που έχει εφιάλτες και οι εφιάλτες είναι διαφορετικοί. Που δεν μπορεί να ξυπνήσει και να ξεχάσει όλα αυτά. Ένα παιδί που δεν μπορεί να καταλάβει αρκετά καλά τι συμβαίνει γύρω του. Μπορεί μόνο να ελπίζει ότι όλα θα τελειώσουν σύντομα. Ένα παιδί που φοβάται για τη ζωή του πατέρα του, της μητέρας του, της αδελφής του, περισσότερο από τη δική του. Ένα τέτοιο παιδί μαθαίνει αμέσως να ξεχνάει ότι έξω κάνει κρύο, ότι είναι πεινασμένο και νυσταγμένο. Ένα τέτοιο παιδί προσπαθεί να είναι θαρραλέο. Ένα τέτοιο παιδί μεγαλώνει τόσο γρήγορα. Αλλά αυτή η εμπειρία παραμένει σφραγισμένη στην ψυχή του, για πάντα.

ΦΥΓΗ

Ο Ranko και η μητέρα του περίμεναν να αναχωρήσουν για τη Σλοβενία και να συναντήσουν τον πατέρα και την αδελφή του εκεί. Έτσι, κάποια μέρα

πήκαν σε ένα λεωφορείο και εξαφανίστηκαν μαγικά. Ήταν το 1993. Πήραν μερικές αποσκευές μαζί τους, όχι πολλές. Κάποια τρόφιμα όπως σπιτική πίτα λαχανικών (pita zeljanica) και δεν ήξεραν ότι θα έφευγαν για μεγάλο χρονικό διάστημα. Έπειτα, το λεωφορείο σταμάτησε στα σύνορα. Η μητέρα του Ranko δεν είχε διαβατήριο, ούτε ο Ranko που ήταν μικρό παιδί και γι' αυτόν ήταν το πρώτο ταξίδι στο «εξωτερικό». Αλλά δεν είχαν ούτε κάποιο πιστοποιητικό που να αποδεικνύει ότι ο πατέρας ζούσε στη Σλοβενία και ότι θα φρόντιζε για αυτούς. Όταν αυτοί έφτασαν στη Λιουμπλιάνα, ο πατέρας του και η αδελφή του, τους περίμεναν και έτσι δεν χρειάστηκε να καταλήξουν σε κάποιο κέντρο για πρόσφυγες. Η φυγή τους έμοιαζε με ένα κανονικό ταξίδι. Ευτυχώς.

ΑΝΗΚΕΙΝ

Ακόμα, λοιπόν, δεν έχει αποφασίσει που θα ήθελε να ζει. Θεωρεί φυσιολογικό ότι τελείωσε το δημοτικό, το γυμνάσιο, το λύκειο, το πανεπιστήμιο, ξεκίνησε να εργάζεται... και παντρεύτηκε. Δεν έχει αποφασίσει ακόμα. Τώρα προετοιμάζεται για τις κρατικές εξετάσεις και αργότερα θα δει. «Πάντα το ίδιο, μετά θα δω». Αυτός θα ήθελε να επιστρέψει πίσω στη Βοσνία, σε περίπτωση που η πολιτική και η οικονομική κατάσταση βελτιωνόταν. Διατηρεί επαφή με τη Βοσνία. Προσπαθεί πολύ σκληρά, αλλά δεν είναι εύκολο. Οι φίλοι του, οι γείτονές του έχουν φύγει. Έπειτα, τώρα έχει τη σλοβένικη ιθαγένεια. Του χορηγήθηκε ολοβενική ιθαγένεια επειδή ο πατέρας του ήταν Σλοβένος πολίτης. Τώρα, με ένα νέο διαβατήριο, το να ταξιδεύει έχει γίνει εύκολο. Τα προηγούμενα χρόνια, για παράδειγμα, πήγε ένα τελευταίο ταξίδι με την τάξη του στο σχολείο και χρειάστηκε όλα τα είδη βίζας. Έτσι, λοιπόν, αυτός ξεκίνησε να αισθάνεται ότι ανήκει σε αυτή τη χώρα όταν γνώρισε την

Το να βρεις το αντικείμενο που σε προσελκύει είναι πολύ σημαντικό για την αντοχή σου.

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: RANKO

μέλλουσα σύζυγο του, τους φίλους της και την οικογένεια της. Είχε κάποιες δυσκολίες όταν άρχισε να ψάχνει για δουλειά. Ένωσε ότι οι Σλοβένοι αιτούντες για εργασία ήταν πιο ευπρόσδεκτοι. Αλλά αυτό δεν είναι κανόνας! Εκεί όπου εργάζεται τώρα, ο προϊστάμενος του μπορεί να δέχεται οποιονδήποτε με την προϋπόθεση ότι θα εργάζεται σκληρά και ότι θα έχει τη γνώση και τις δεξιότητες που απαιτούνται. Αυτός αισθάνθηκε διάκριση όταν θέλησε να γραφτεί σε σχολείο μέσης εκπαίδευσης και του είπαν ότι δεν ήταν δυνατόν επειδή δεν είχε τη σλοβενική ιθαγένεια. Και έτσι ο πατέρας του τον έγραψε σε ένα τεχνικό σχολείο, το οποίο ήταν καλό αλλά δεν τον ενδιέφερε. Στη συνέχεια, γράφτηκε στη Σχολή Μηχανολόγων Μηχανικών μόνο για να ανακαλύψει ότι αυτό δεν ήταν για εκείνον. Έτσι, αποφάσισε ότι ήθελε να μεταβεί στην Ιατρική Σχολή. Κατάφερε και κατά τη διάρκεια των σπουδών του ένα πολύ υψηλό μέσο όρο, 9,1 στα 10. Τώρα, στον κύκλο του, οι άνθρωποι σπουδάζουν και δεν υπάρχουν διακρίσεις, ούτε αυτός αισθάνεται να διακρίνεται. Αλλά εξακολουθεί να είναι πεπεισμένος ότι η σλοβενική κοινωνία είναι κλειστή κοινωνία. Όσον αφορά τα θεσμικά όργανα και τις υπηρεσίες, δεν είχε ιδιαίτερα προβλήματα, παρά μόνο μια φορά. Υπήρξε μία γιατρός που έλεγε ότι δεν μπορούσε να τον θεραπεύσει, και ότι έπρεπε να γυρίσει πίσω στη χώρα του, όπου άνηκε.

«Σήμερα οι άνθρωποι της Σλοβενίας με δέχτηκαν και δεν με νοιάζει η ελαφριά προφορά μου. Ίσως επειδή είμαι γιατρός και είμαι καλός επαγγελματίας. Γι' αυτό τον λόγο, είμαι αποδεκτός. Συναισθηματικά; Δεν ξέρω.

Συναισθηματικά ανήκω στη Βοσνία, στην Κροατία ή δεν ανήκω πουθενά. Θα έλεγα ότι οι Σλοβένοι θέλουν να έχουν, να κατέχουν, να προσδεύουν... Πώς να το έλεγα. Είναι περισσότερο επιχειρηματικά προσανατολισμένοι».

**Συναισθηματικά;
Ανήκω στη Βοσνία ή
στην Κροατία.
Ή πουθενά.**

ΣΗΜΑΝΤΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΕΣ ΠΟΥ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΑΝ ΤΗΝ ΕΝΤΑΞΗ ΤΟΥ RANKO

Υπάρχουν διάφορα σημαντικά γεγονότα. Η οικογένειά του ζούσε στη Σλοβενία και ήταν υποστηρικτική όταν έφτασε με τη μητέρα του. Ήταν σημαντικό γεγονός για τον Ranko ότι του χορηγήθηκε σλοβενική ιθαγένεια. Ένα ακόμη σημαντικό γεγονός ήταν ότι δεν παρέμεινε στη σχολή Μηχανολόγων Μηχανικών και αποφάσισε να σπουδάσει ιατρική, κάτι που τον προσέλκυε. Ήταν επίσης σημαντικό ότι γνώρισε τη σύζυγο του, η οποία είναι από τη Σλοβενία. Ωστόσο, ο Ranko επισημαίνει ότι η συναισθηματική ένταξη στη σλοβενική κοινωνία είναι δύσκολη για κάποιον ο οποίος δεν προέρχεται από ένα αστικό περιβάλλον και προέρχεται από τη Βοσνία, όπου οι σχέσεις καλλιεργούνται σε καθημερινή βάση.

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: FELIX

Όνομα: **FELIX**

Επίθετο: **MAFUTA AGANZE**

Ηλικία: **30**

Χώρα προέλευσης: **ΛΑΙΚΗ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΟΥ ΚΟΝΓΚΟ**

Ζει στην **Πορτογαλία** από το: **2015**

ΣΥΝΤΟΜΗ ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ο Felix Mafuta Aganze, Κονγκολέζος υπεύθυνος μεταφορών, 30 ετών, παντρεμένος με δύο παιδιά, αποστάτης των επαναστατικών δυνάμεων, δραπετεύει από τη ΛΔΚ για να επιβιώσει. Φτάνει στην Πορτογαλία το 2015, μετά από ένα μακρύ ταξίδι από όπου πέρασε από τη Ρουάντα, τη Ρωσία και τη Φινλανδία. Φοβάται για τις ζωές των δυο παιδιών του, τα οποία παραμένουν στη ΛΔΚ και δεν ξέρει που βρίσκεται η γυναίκα του, η οποία έχει απαχθεί. Προσπαθεί να ξεχάσει τον πόνο του, με έντονη δραστηριότητα στην Πορτογαλία, η οποία συμπεριλαμβάνει εκτός από την εξυπηρέτηση πελατών στα γαλλικά σε μια εταιρεία, την εκμάθηση της πορτογαλικής γλώσσας, το θέατρο και την ευθύνη για τη βιβλιοθήκη του Πορτογαλικού Συμβουλίου για τους Πρόσφυγες (CPR). Προετοιμάζεται για να κάνει ένα νέο πρόγραμμα στις κοινωνικές επιστήμες, μαθαίνει να ζει μόνος και να κάνει τις οικιακές δουλειές, και φιλοδοξεί να μοιραστεί την ιστορία του και τις εμπειρίες του, πιστεύοντας ότι μπορεί να είναι χρήσιμη και για τους άλλους. Ας ελπίσουμε, ότι αυτά τα δεύτερα βήματα θα είναι για καλό.

«ΟΠΟΙΟΣ ΣΤΑ ΠΡΩΤΑ ΤΟΥ ΒΗΜΑΤΑ ΕΖΗΣΕ ΑΣΧΗΜΑ, ΣΑΝ ΚΙ ΕΜΕΝΑ, ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΤΑ ΔΕΥΤΕΡΑ ΒΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΑ»

ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ

Η Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό (ΛΔΚ) έζησε έναν αιματηρό εμφύλιο πόλεμο για πάνω από 20 χρόνια. Ένας αγώνας μεταξύ ομάδων επαναστατών και ομάδων πιστών στην κυβέρνηση, ένα συνονθύλευμα από εθνικότητες και εθνικές ομάδες. Σκοτώθηκαν περισσότεροι από 6 εκατομμύρια άνθρωποι. Οι επιθέσεις στον άμαχο πληθυσμό, με εκτελέσεις, βιασμούς και απαγωγές ήταν συχνές. Ο Felix ζούσε σε ένα χωριό στο βόρειο Κονγκό. Μια μέρα το χωριό του δέχτηκε επίθεση από μια ομάδα επαναστατών. Σχεδόν όλοι οι κάτοικοι του χωριού σκοτώθηκαν η απήχθησαν. Ο Felix ήταν ένας από τους άντρες που απήχθησαν. Για να μην εκτελεσθεί, αναγκάστηκε να πολεμήσει μαζί με τους επαναστάτες για 18 μήνες. «Μια μέρα όταν επιτεθήκαμε σε ένα χωριό οι δυνάμεις της κυβέρνησης περίμεναν για εμάς». Η επίθεση απωθήθηκε με δυσκολία. Ο Felix και οι σύντροφοι του έπρεπε να υποχωρήσουν. Ο Felix εκμεταλλεύτηκε την υποχώρηση και διέφυγε προς τη Ρουάντα. Η σύζυγός του απήχθη επίσης. Μέχρι σήμερα δεν γνωρίζει την τύχη της. Τα δύο παιδιά του Felix έμειναν μαζί με τη μητέρα τους.

Έφυγα και περπάτησα μέχρι να διασχίσω τα σύνορα, για να επιβιώσω.

ΦΥΓΗ ΚΑΙ ΑΦΙΞΗ ΣΤΗΝ ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ

Μόλις δραπέτευσε ο Felix ξεκίνησε να περπατάει προς τα σύνορα της Ρουάντα. Αυτός διέσχισε τα σύνορα και βρήκε ένα ίδρυμα Ρώσων ιερέων. Αρχικά, οι ιερείς τον αντιμετώπισαν με καχυποψία. Ήξεραν ότι είχε αγωνιστεί με τους

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: FELIX

επαναστάτες, αλλά δεν ήταν σίγουροι για την ιστορία του. Οι ιερείς ήρθαν σε επαφή με ένα άλλο θρησκευτικό ίδρυμα στο Κονγκό για να βεβαιωθούν ότι ο Felix ήταν αξιόπιστος. Μέσω των ιερέων στο Κονγκό, ο Felix επιβεβαιώθηκε ότι τα παιδιά του ήταν ζωντανά και η γυναίκα του ασφαλής. Τότε γνώρισε ένα ζευγάρι από τη Φιλανδία έστειλε κάποια χρήματα στη μητέρα του, ώστε να μπορέσει να δραπετεύσει με τα παιδιά στην πρωτεύουσα Κινσάσα. Ζουν εκεί σήμερα, αλλά ο Felix φοβάται για την ασφάλεια της οικογένειάς του. “Ο πόλεμος συνεχίζεται!”

Συνοδευόμενος από έναν Ρώσο ιερέα και μέσω του ρωσικού ιδρύματος στο οποίο ο ιερέας ανήκε, ο Felix πήγε στη Ρωσία. Όταν έφτασε στη Ρωσία, οι ιερείς αυτού του καθολικού ιδρύματος τον συμβούλεψαν να υποβάλει αίτηση για καθεστώς πρόσφυγα. Με τη βοήθεια αυτών των ιερέων, υπέβαλε το αίτημα, αλλά η ρωσική κυβέρνηση το απέρριψε και του πρότεινε να υποβάλει αίτηση για προσωρινή βίζα στη Φινλανδία. Η αίτηση του υποβλήθηκε και έγινε αποδεκτή από τη φιλανδική πρεσβεία. Αυτός έφτασε στη Φινλανδία, με προσωρινή βίζα αλλά δεν του χορηγήθηκε καθεστώς πρόσφυγα στη χώρα. Τον συμβούλεψε να ζητήσει άσυλο στην πορτογαλική πρεσβεία. Η πορτογαλική κυβέρνηση δέχθηκε το αίτημά του για χορήγηση του καθεστώτος του πρόσφυγα. Στα τέλη του 2015 ο Felix μετακόμισε στην Πορτογαλία. .

ΜΕΛΟΣ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΖΩΗΣ ΣΤΗ ΛΙΣΑΒΟΝΑ

Έφτασε στη Λισαβόνα χωρίς να γνωρίζει πολλά για την Πορτογαλία. Το μόνο που γνώριζε, ήταν μόνο ότι είχε μάθει από τη Γεωγραφία, τίποτα περισσότερο. Στην αρχή ήταν πολύ δύσκολα.

Έπρεπε να είμαι ανοιχτός στην κοινωνία υποδοχής και να έχω την επιθυμία να ενσωματωθώ.

«Ήμουν μόνος μου και δεν μπορούσα να επικοινωνήσω στα πορτογαλικά». Πήγε στο Πορτογαλικό Συμβούλιο για τους Πρόσφυγες (CPR), όπου ξεκίνησε να μελετά πορτογαλικά. Άρχισε να κάνει φίλους και πάντα επέμενε να μιλάει πορτογαλικά μαζί τους.

Στο Πορτογαλικό Συμβούλιο για τους Πρόσφυγες ανακάλυψε μια βιβλιοθήκη όπου θα μπορούσε να διαβάσει βιβλία πορτογαλικής λογοτεχνίας. Πέρασε πολλές ώρες μέσα στη βιβλιοθήκη και στη συνέχεια του έγινε πρόταση να γίνει υπεύθυνος της βιβλιοθήκης. Μια μέρα του προτάθηκε επίσης να συμμετάσχει στο θέατρο του πορτογαλικού συμβουλίου για τους πρόσφυγες, μια δραστηριότητα που κάνει μέχρι σήμερα. *«δεν είχα σκεφτεί ποτέ να γινώ ηθοποιός, πόσο μάλλον να παίξω στο θέατρο!»* Ήταν ένας πολύ καλός τρόπος να μάθω πορτογαλικά και να σταματήσω να σκέφτομαι την προηγούμενη ζωή μου. *«Στο θέατρο μπορώ να γελάω, να μιλάω, να συνομιλώ με άλλους. Μπορώ να επικοινωνώ για το ποιος ήμουν και ποιος είμαι τώρα».* *«Η ιστορία μου μπορεί να βοηθήσει πολλούς ανθρώπους. Όταν έφτασα, σκέφτηκα ότι δεν θα μπορούσα ποτέ να ζήσω όπως σήμερα. Κατάφερα να ενσωματωθώ και νομίζω ότι θα έχω ένα σπουδαίο μέλλον».* Αυτή τη στιγμή εργάζεται σε μια εταιρεία υποστήριξης πελατών (Mac Call Center). Παρέχει πληροφορίες σχετικά με τα κινητά τηλέφωνα, τα tablet και τους υπολογιστές. Κάνει εξυπηρέτηση πελατών στα γαλλικά.

Ανακάλυψε, επίσης, ένα άλλο περιβάλλον, συνειδητοποίησε ότι εδώ, οι γυναίκες, σε αντίθεση με τη χώρα του, μοιράζονται τις δουλειές στο σπίτι. *«έτσι έπρεπε να μάθω πως να φροντίζω το σπίτι, να μαγειρεύω, να κάνω πράγματα που στη χώρα μου ένας άντρας δεν θα έκανε. Οι γυναίκες κουράζονται με τον ίδιο τρόπο όπως οι άντρες, έτσι πρέπει να μοιραζόμαστε τις δουλειές στο σπίτι».* Προσπαθεί πάντα να είναι απασχολημένος έτσι *«δεν έχω χρόνο να σκεφτώ για τα βάσανα μου».* Ζει μόνος και κατά τη διάρκεια του ελεύθερου χρόνου του

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: FELIX

διαβάζει, μελετάει και περπατάει. Τελειώνει το πορτογαλικό επίπεδο 2 στη σχολή Κοινωνικών και Ανθρωπιστικών Επιστήμων του Νέου Πανεπιστήμιου της Λισαβόνας, επιτρέποντας του να εισέλθει σε πανεπιστημιακά μαθήματα στις Κοινωνικές Επιστήμες του Πανεπιστήμιου.

ΠΡΟΣΔΟΚΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Εκτός από τα μαθήματα του θεάτρου και των κοινωνικών επιστήμων, «θα ήθελα να συμμετάσχω σε μια ομάδα όπου θα μπορούσα να πω τις εμπειρίες μου και να κάνω τους ανθρώπους να δουν τους πρόσφυγες με διαφορετικά μάτια ... *«Όποιος στα πρώτα του βήματα έζησε άσχημα, σαν κι εμένα, μπορεί να κάνει τα δεύτερα βήματα του να είναι καλά»*

**Μοιράζοντας
κοινά
ενδιαφέροντα
δημιούργησα
δεσμούς.**

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: CONTEH

Όνομα: **LAMIN**

Επίθετο: **CONTEH**

Ηλικία: **22**

Χώρα προέλευσης: **ΓΚΑΜΠΙΑ**

Ζει στην **Ιταλία** από το: **2014**

ΣΥΝΤΟΜΗ ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Γεννημένος στη Γκάμπια, στην ηλικία των 10 ετών οι γονείς του Conteh τον έστειλαν στη Μαυριτανία για να μελετήσει το Κοράνι και την Αραβική γλώσσα. Όταν επέστρεψε στη Γκάμπια, άρχισε να εργάζεται ως δάσκαλος. Είχε προβλήματα και η ζωή του ήταν σε κίνδυνο, οπότε έπρεπε να φύγει από τη χώρα του. Μετά από ένα πολύ δύσκολο ταξίδι μέσω της Δυτικής Αφρικής, της Λιβύης και της Μεσογείου, τελικά έφτασε στην Ιταλία. Σιγά σιγά, έμαθε τη γλώσσα και άρχισε να καταλαβαίνει τον τρόπο ζωής στην Ιταλία. Ο Conteh παντρεύτηκε το 2016 και τώρα μπορεί να προγραμματίσει ένα καλύτερο μέλλον.

«ΛΙΓΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΟΥ»

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ CONTEH

Ο Conteh γεννήθηκε στη Γκάμπια. Ο πατέρας του ήταν επιχειρηματίας και ιατρός. Όταν ήταν 10 ετών, η οικογένειά του τον έστειλε στη Μαυριτανία για να μελετήσει το Κοράνι και την Αραβική γλώσσα. Είχε ένα σχέδιο στο μυαλό του: να δημιουργήσει ένα σχολείο στην πόλη του για τα παιδιά που δεν μπορούσαν να αντέξουν τα δίδακτρα του σχολείου.

ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑΦΥΓΗ

Μετά από λίγο, ο Conteh άρχισε να αντιμετωπίζει κάποια προβλήματα που δεν μπορούσαν να επιλυθούν από τα θεσμικά όργανα, επειδή στη χώρα του υπάρχει μεγάλη διαφθορά και αδικία. Η κατάσταση γινόταν όλο και χειρότερη, έως ότου η ζωή του βρέθηκε σε κίνδυνο και έπρεπε να φύγει από τη Γκάμπια. Ταξίδεψε σε διάφορες χώρες της Δυτικής Αφρικής, από τη Σενεγάλη στο Μάλι με λεωφορείο. Από το Μάλι στη Μπουρκίνα Φάσο, και στον Νίγηρα. Τότε του είπαν ότι ο πόλεμος στη Λιβύη είχε τελειώσει, έτσι αποφάσισε να πάει εκεί, γιατί σκέφτηκε ότι θα μπορούσε να εργαστεί εκεί με την αραβική και θρησκευτική του μόρφωση.

Βρήκε όμως την απόφαση αυτή λάθος. Ένας εφιάλτης ξεκίνησε όταν έπρεπε να κάνει ένα ταξίδι μέσα από την έρημο. Υπέφερε από μια τρομερή και θανατηφόρα επικίνδυνη διέλευση. Τελικά περιμαζεύτηκε από ένα φορτηγό τόσο γεμάτο με ανθρώπους που δεν μπορούσε καν να αναπνεύσει. Μερικοί άνθρωποι πέθαναν. Δεν του έδωσαν νερό καθώς έπρεπε να πάρεις το δικό σου. Οι διακινητές τους είπαν ότι θα ήταν ένα ταξίδι μιας ημέρας, αλλά στην πραγματικότητα ήταν μια εβδομάδα. Η πρώτη πόλη στην οποία έφτασε ήταν η Gadron όπου άρχισε να μετανιώνει για την απόφασή του να πάει στη Λιβύη. Απήχθη μαζί με άλλους ανθρώπους. Οι διακινητές νόμιζαν ότι δεν μπόρεσε να μιλήσει τη γλώσσα τους, αλλά ο Conteh μπορούσε να τους καταλάβει και έμαθε ότι ήθελαν να τους πουλήσουν σε κάποιον. Ο Conteh είπε στους φίλους του ότι ήθελαν να τους πουλήσουν και έτσι προσπάθησαν να ξεφύγουν.

Βρήκαν έναν τρόπο να ξεφύγουν, αλλά δεν μπορούσαν να παραμείνουν στην πόλη αυτή, γιατί θα τους έβρισκαν, κι έτσι μετακόμισε στην Τρίπολη. Ο Conteh διαπίστωσε ότι η ζωή στη Λιβύη ήταν ακόμη πιο επικίνδυνη από τη

**Είχε
μια απαίσια
και θανατηφόρα
επικίνδυνη
διέλευση.**

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: CONTEH

Γκάμπια. Εξαιτίας αυτού, αποφάσισε να πάει μέσω θαλάσσης, διότι ήξερε πόσο επικίνδυνο θα ήταν να επιστρέψει, και έτσι το επίπονο ταξίδι στη θάλασσα έμοιαζε με την καλύτερη επιλογή.

ΠΑΛΕΥΟΝΤΑΣ ΣΤΗ ΝΕΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Όταν έφτασε στην Ιταλία, ο ConteH έμεινε για λίγο στο στρατόπεδο μαζί με πολλούς άλλους ανθρώπους. Ήταν δύσκολο να καταλάβει τι συνέβαινε, επειδή δεν τους είπαν τίποτα για την οργάνωση και φυλάσσονταν από την υπηρεσία ασφαλείας. Μια μέρα ο ConteH και μερικοί άλλοι παρελήφθησαν από την αστυνομία και πήγαν στο αεροδρόμιο με λεωφορείο συνοδευόμενο από δύο οχήματα της αστυνομίας. Τους έβαλαν σε ένα αεροπλάνο και δεν τους επέτρεπαν καν να πάνε στην τουαλέτα. Σε εκείνο το σημείο ο ConteH είπε στον εαυτό του ότι δεν υπήρχε διαφορά μεταξύ του από πού ήταν και πού ήταν τότε. Χάρη στην Ένωση όμως, και τους καλούς ανθρώπους που γνώρισε τα πράγματα άρχισαν να γίνονται καλύτερα.

Ένας δάσκαλος άρχισε να τον βλέπει και να του κάνει μαθήματα ιταλικών. Στην αρχή ήταν δύσκολο γιατί στο σχολείο του πίσω στη Γκάμπια έμαθε μόνο αγγλικά και γαλλικά. Αγwonίστηκε όμως για να βελτιώσει τον εαυτό του όσο μπορούσε έτσι ώστε να επικοινωνήσει με τους ανθρώπους.

Δεν αντιμετώπισε πολλά πολιτιστικά προβλήματα επειδή είχε αφήσει τη χώρα του για να σπουδάσει όταν ήταν δέκα, και έτσι είναι σχετικά συνηθισμένος να μένει σε ένα ξένο μέρος και να αντιμετωπίζει νέους πολιτισμούς.

Ο ConteH είχε ακόμα κάποια προβλήματα επειδή τα πράγματα δεν είναι τόσο καλά και οργανωμένα εδώ και κάποιες δεσμεύσεις μερικές φορές δεν εκπληρώνονται.

Ο ConteH και οι σύντροφοί του έπρεπε μερικές φορές να ζητήσουν εξηγήσεις επειδή δεν τους δόθηκε πλήρης πληροφόρηση για την κατάστασή τους ή για το

σύστημα στην Ιταλία. Όταν συνέβη αυτό, ενήργησαν ως ομάδα. Η ύπαρξη της ομάδας και η δυνατότητα να μοιραστούν τα προβλήματά τους είναι ο τρόπος με τον οποίο μπορούν να αντιμετωπίσουν τις δυσκολίες εδώ στην Ιταλία και τους βοήθησε να κατανοήσουν καλύτερα τον πολιτισμό στον οποίο ζουν. Τώρα συναντούν καλούς ανθρώπους στην πόλη όπου ζουν.

ΕΝΤΑΞΗ ΚΑΙ ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΗ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Σιγά σιγά, ο ConteH βρήκε τρόπους να συνεχίσει να ασχολείται με τα ενδιαφέροντά του: διάβασμα, ποδόσφαιρο, να επισκέπτεται νέους φίλους, βοήθεια προς τους συν-ανθρώπους. Ανακάλυψε επίσης ένα νέο πάθος για το θέατρο. Αυτό του επέτρεψε να γνωρίσει νέους φίλους και αλλά και φίλους Ιταλούς. Περνάει χρόνο μαζί τους μιλώντας και τρώγοντας αλλά και σε κοινωνικές δραστηριότητες. Ο ConteH εξακολουθεί να μελετάει Ιταλικά, αλλά και να αποκτά ιταλικά διπλώματα και προσόντα για να μπορέσει να αναπτύξει τις ευκαιρίες για δουλειά. Αυτή τη στιγμή εργάζεται ως πολιτιστικός διαμεσολαβητής του Συλλόγου που τον υποδέχθηκε στην αρχή. Απολαμβάνει αυτό το έργο, αν και είναι μερικές φορές δύσκολο να αντιμετωπιστούν όλες οι διαφορετικές καταστάσεις που αντιμετωπίζει. Το 2016 ο ConteH γνώρισε μια Ιταλίδα γυναίκα και την παντρεύτηκε αργότερα εκείνο το έτος. Σχεδιάζουν ένα μέλλον εδώ και στη Γκάμπια. Στο μέλλον θα ήθελαν να μπορούν να περάσουν τη ζωή τους τόσο στην Ιταλία όσο και στη Γκάμπια.

Το πάθος του για το θέατρο τον βοήθησε να κάνει καινούργιους φίλους.

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: ABDUL

Όνομα: **ABDUL**

Επίθετο: **KHALED**

Ηλικία: **36**

Χώρα προέλευσης: **ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ**

Ζει στην **Ελλάδα** από το: **2002**

ΣΥΝΤΟΜΗ ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ο Abdul γεννήθηκε σε χωριό κοντά στην Καμπούλ του Αφγανιστάν το 1981. Έχει μία αδελφή που ζει στο Ηνωμένο Βασίλειο. Η μητέρα του ζει ακόμα στο Αφγανιστάν και έχει χάσει τον πατέρα του. Αφού ξέφυγε από το Αφγανιστάν, πέρασε μια Οδύσσεια πριν τελικά ενσωματωθεί στην ελληνική κοινωνία. Η ιστορία του μέχρι να καταφέρει να θεωρήσει τον εαυτό του μέρος της κοινωνίας είναι λυπητερή αλλά και γεμάτη ελπίδα.

«ΕΧΕΤΕ ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΟ?»

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ABDUL

Έφυγε από το Αφγανιστάν το 1999, ενώ ήταν ακόμα στο σχολείο, επειδή ο πατέρας του δολοφονήθηκε λόγω των πολιτικών του πεποιθήσεων και η ζωή του βρισκόταν σε κίνδυνο. Πέρασε τα σύνορα με το Ιράν μόνος και έμεινε στην Τεχεράνη δυόμισι χρόνια στο σπίτι ενός συγγενή του. Γνωρίζοντας ότι δεν είχε μέλλον εκεί, λόγω του ότι δεν είχε δικαιώματα και ευκαιρίες, εγκατέλειψε τη χώρα προσπαθώντας να φτάσει στην Κωνσταντινούπολη. Όταν έφτασε,

βρήκε μερικούς συμπατριώτες από το Αφγανιστάν που τον βοήθησαν να βρει δουλειά για να αγοράσει ένα μικρό φουσκωτό σκάφος, το «εισιτήριο» του για να διασχίσει τα θαλάσσια σύνορα με την Ελλάδα. Έμεινε στην Τουρκία για ένα μήνα, όπου κατάφερε να κερδίσει ένα μικρό χρηματικό ποσό. Κάποιοι από τους συμπατριώτες του γνώριζαν ήδη τη διαδρομή προς τα σύνορα και πήγαν μαζί μέχρι την παραλία. Ήταν η πρώτη φορά στη ζωή του που είδε τη θάλασσα και ήταν ανήσυχος για το επερχόμενο πέρασμα, επειδή δεν ήξερε πώς να κάνει κουπί. Αυτός και οι συμπατριώτες του, μεταξύ των οποίων ο Said, ένας Αφγανός, τον οποίο ο Abdul γνώρισε στην Κωνσταντινούπολη και τον θεωρούσε φίλο του, περίμεναν μέχρι τη νύχτα. Ο Said κάπνιζε το τσιγάρο του, βλέποντας τα φώτα της Χίου (ένα νησί κοντά στα σύνορα) και έλεγε στον Abdul ότι την επόμενη ημέρα θα βρίσκονταν στην Ευρώπη.

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Μαζί με άλλα 13 άτομα, μπήκαν σε 3 βάρκες (ήταν με μια οικογένεια των πέντε - μια μητέρα και τα τέσσερα παιδιά της) στη 1:00 το βράδυ και ξεκίνησαν το ταξίδι τους στο Αιγαίο. Μετά από μερικές ώρες, είδαν μερικά πολύ μεγάλα κύματα να έρχονται κατά πάνω τους στα σκάφη και ο Abdul, ως ο μόνος άντρας στο σκάφος του, προσπάθησε να πάρει τον έλεγχο της κατάστασης, αλλά δεν ήταν σε θέση να γυρίσει το σκάφος. Ως αποτέλεσμα, το νερό υπερχειλίζει το σκάφος, αλλά ευτυχώς δεν το βύθισε. Αφού πέρασε η καταιγίδα, δεν γνώριζαν τη θέση των άλλων σκαφών. Ήταν εξαντλημένοι και κουρασμένοι, αλλά είδαν την παραλία και άρχισαν να ελπίζουν ξανά. Έφτασαν στη Χίο στις 10 το πρωί, χωρίς να γνωρίζουν πού ήταν τα άλλα σκάφη και σταμάτησαν σε μια καφετέρια δίπλα στην παραλία για να αγοράσουν κάτι να φάνε. Κάποιος από την καφετέρια

Η γυναίκα του εργοδότη μου μαγειρεύει φρέσκο φαγητό κάθε μέρα για μας.

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: ADBUL

κάλεσε την αστυνομία και μετά από 10 λεπτά έφθασαν δύο αστυνομικοί και ρώτησαν, «έχετε το διαβατήριό σας;». Ήταν η πρώτη φράση που άκουγε. Δεν ήξερε τι είναι ένα διαβατήριό, αφού έφυγε παράνομα από μια εμπόλεμη ζώνη και δεν γνώριζε τίποτα για τις επίσημες διαδικασίες. Απάντησε: «Είμαι από το Αφγανιστάν», τον ρώτησαν και πάλι, είπε όχι και μαζί με την οικογένεια (όλα τα παιδιά και η μητέρα τους φώναζαν) μπήκε στο αστυνομικό αυτοκίνητο. Ο αστυνομικός άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου και είπε καλώς ήρθατε. Ο Abdul τότε συνειδητοποίησε ότι ήταν η πρώτη φορά που κάποιος ήταν τόσο ευγενικός μαζί του και άρχισε να ελπίζει ότι είναι πραγματικά σε μια ευρωπαϊκή χώρα των οποίων οι αρχές είναι ευγενικές, βοηθούν και αντιμετωπίζουν τους άλλους με αξιοπρέπεια. Όταν έφτασε στο αστυνομικό τμήμα, ο αρχηγός του αστυνομικού τμήματος, με τη βοήθεια Ιρανού διερμηνέα, τον ρώτησε αν ήξερε πού ήταν τα άλλα σκάφη. Δεν γνώριζε και ο αρχηγός άρχισε να φωνάζει και να τον πιέζει. Τον κράτησαν με άλλους πρόσφυγες που βρισκόταν στο αστυνομικό τμήμα και παρόλο που έξω είχε ζέστη, συνέχιζαν να ανεβάζουν την θερμοκρασία του κλιματιστικού υψηλότερα, κάνοντας τη διαμονή τους στο κελί μια ζωντανή κόλαση. Έμεινε στο κελί για 2 βράδια και στη συνέχεια μεταφέρθηκε σε ένα στρατόπεδο που οργάνωσε η Ύπατη Αρμοστέα των Ηνωμένων Εθνών για τους Πρόσφυγες (UNHCR), όπου μετακινήθηκαν και άλλοι Αφγανοί και όπου οι συνθήκες ήταν πιο ανθρώπινες. Έμαθε αργότερα ότι ένα από τα δύο άλλα σκάφη βυθίστηκε και οι επιβάτες του συλλέχθηκαν από ένα αιγυπτιακό πλοίο που ταξίδευε στο Βόσπορο. Όλοι ήταν ζωντανοί, εκτός από τον Said που πνίγηκε στα νερά του Αιγαίου. Έμεινε στην περιοχή για τρεις μήνες και πήρε ένα έγγραφο που του επέτρεψε να ταξιδέψει στην Ελλάδα μαζί με ένα εισιτήριο για την Αθήνα. Όταν έφτασε στην Αθήνα, επισκέφθηκε την πλατεία Βικτωρίας, όπου έμεναν και άλλοι πρόσφυγες και ρώτησε πού θα μπορούσε να κοιμηθεί, γιατί ήταν

εξαντλημένος. Τον έστειλαν σε ένα πάρκο, όπου είδε άλλα άτομα να κοιμούνται σε πάγκους και στο πάτωμα. Ένωθε χαμένος, απελπισμένος, χωρίς βαρύτητα και δεν μπορούσε να πιστέψει την κατάσταση την οποία ζούσε. Μερικοί από τους πρόσφυγες στο πάρκο έμεναν σε ένα εγκαταλελειμμένο σπίτι που προσπάθησε να μπει, αλλά οι άλλοι απαγόρευσαν την είσοδο και δεν τον άφησαν να μείνει.

Μετά από λίγες μέρες, κοιμόταν στο πάγκο και έχοντας χάσει τις ελπίδες του, ένας εργοδότης που εκμεταλλευόταν πρόσφυγες, κάνοντας τους να εργάζονται παράνομα, χωρίς ασφάλιση και κοινωνική ασφάλεια, πληρώνοντάς τους 5 ευρώ για δουλειά δώδεκα ωρών, του πρότεινε να εργαστεί σε ένα μέρος έξω από την Αθήνα. Έχοντας κατά νου ότι αυτή ήταν η μόνη του επιλογή, ο Abdul αγόρασε ένα εισιτήριο και πήγε στη Θήβα, όπου ο εργοδότης τον περίμενε στο σταθμό και τον μετέφερε σε μια γεωργική περιοχή με καλλιέργειες. Ήταν νύχτα και τον οδήγησε σε ένα μέρος με σκηνές, όπου έμεναν άλλοι Αφγανοί και κοιμόντουσαν στο πάτωμα. Ωστόσο, ήταν ευτυχισμένος, γιατί βρήκε επιτέλους κάποιον από τη χώρα του ο οποίος ζει την ίδια κατάσταση. Την επόμενη μέρα, μεταφέρθηκε σε ένα χωράφι για να μαζέψει ντομάτες, μεταξύ άλλων άγνωστων ανθρώπων, κάτω από τον καυτό ήλιο. Μετά από δύο εβδομάδες της ίδιας καθημερινότητας σταμάτησαν να εργάζονται και τους είπαν να μαζέψουν τις σκηνές. Εν τω μεταξύ, αυτός και οι συμπολίτες του βρήκαν έναν άλλο εργοδότη και ένα εγκαταλελειμμένο σπίτι για να μείνουν. Δεν είχαν ηλεκτρικό ρεύμα, νερό και άναβαν φωτιά όταν ήθελαν να μαγειρέψουν ή να ζεσταθούν. Μια νύχτα αισθανόταν τόσο βρώμικος που δεν μπορούσε να αντέξει τον ίδιο του τον εαυτό, έτσι πήγε στη βεράντα του σπιτιού και βρήκε μια λίμνη με νερά της βροχής και πλύθηκε. Πέρασε 5 μήνες συνολικά στη Θήβα και ο τελευταίος εργοδότης του έδωσε τα μισά χρήματα από αυτά που είχαν συμφωνήσει.

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: ABDUL

ΠΡΟΣΠΑΘΟΝΤΑΣ ΝΑ ΔΙΑΦΥΓΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Μη μπορώντας πια, ο Abdul αποφάσισε να εγκαταλείψει τη χώρα μέσω της Ιταλίας. Ταξίδεψε στην Πάτρα (από όπου αναχωρούν τα πλοία για την Ιταλία) και πέρασε την πρώτη νύχτα κάτω από τα αστέρια. Έπαιρνε κάθε μέρα γεύμα από την εκκλησία και προσπαθούσε να βρει τρόπους να μπει στο πλοίο παράνομα, αφού δεν είχε χαρτιά. Μια μέρα προσπάθησε να κρυφτεί στο πάτωμα ενός φορτηγού που πάει στην Ιταλία. Όταν ένας αξιωματικός τον βρήκε κατά τη διάρκεια ενός ελέγχου στο φορτηγό άρχισε να τον κτυπά με γροθιές και κλωτσιές στο κεφάλι. Δεδομένου ότι δεν μπόρεσε να αντισταθεί χρησιμοποιώντας βία, άρχισε να ουρλιάζει και ο αξιωματικός τον άφησε ήσυχο. Χάνοντας τις ελπίδες του ότι δεν θα ήταν σε θέση να εγκαταλείψει την Ελλάδα, μαζί με άλλους πέντε συμπατριώτες του, πήγε στη Σπάρτη, όπου κατάφεραν να βρουν δουλειά σε χωράφια, μαζεύοντας πορτοκάλια.

Έμεινε εκεί για 8 μήνες και στη συνέχεια επέστρεψε στην Αθήνα (το 2004). Πήγε να υποβάλει αίτηση για άσυλο, αλλά στο αστυνομικό τμήμα οι πρόσφυγες ξυλοκοπούνταν, οπότε έφυγε από το τμήμα. Επιστρέφοντας στο πάρκο, κάποιος πρότεινε να μείνει σε ένα διαμέρισμα με 14 άλλους πρόσφυγες, ζητώντας από τον κάθε ένα 65 € το μήνα! Μέσα από τους συγκατοίκους του κατόρθωσε να βρει δουλειά, τοποθετώντας πλακάκια σε σπίτια, ως μέλος ενός πληρώματος, που διευθύνεται από έναν πολύ καλό άνθρωπο, τον κ. Νίκο, ο οποίος ήταν Έλληνας και τους βοήθησε πάρα πολύ να μάθουν τις δεξιότητες της δουλειάς και τη γλώσσα. Η σύζυγός του μαγειρεύει καθημερινά φρέσκο φαγητό για τον Abdul και ο κ. Νίκος τον βοήθησε να αναπτυχθεί επαγγελματικά και να δημιουργήσει τη δική του επιχείρηση στην τοποθέτηση πλακιδίων το 2006, όταν ο Abdul έλαβε την ροζ κάρτα (αίτημα

**Δεν
παραπονιέμαι
για τις δύσκολες
στιγμές, αυτές μας
κάνουν πιο
δυνατούς.**

ασύλου) και μπορούσε να εκδώσει τα έγγρατά του (τραπεζικό λογαριασμό, αριθμό κοινωνικής ασφάλισης κ.λπ.). Ο Abdul προσέλαβε τέσσερα άτομα στην επιχείρησή του, αγόρασε αυτοκίνητο, και μπορούσε να ζήσει με αξιοπρέπεια σε ένα ωραίο σπίτι.

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η ελληνική οικονομία χτυπήθηκε πολύ σκληρά από την οικονομική κρίση, γεγονός που επηρέασε την επιχείρησή του Abdul. Δεν μπορούσε να εξοφλήσει τα δάνειά του, δεν μπορούσε να πληρώσει τους υπαλλήλους του και μέσα σε ένα χρόνο σχεδόν έχασε τα πάντα. Τότε αποφάσισε να εγκαταλείψει την Ελλάδα για άλλη μια φορά, έχοντας στην τσέπη του κάποιες αποταμιεύσεις (περίπου 1500 €). Αποφάσισε να ακολουθήσει μια εναλλακτική διαδρομή, όχι από την Ιταλία, αλλά από την ΠΓΔΜ με άλλους τρεις φίλους του. Στα σύνορα μεταξύ ΠΓΔΜ και Σερβίας, οι αρχές των τελευταίων τους έπιασαν, τους απείλησαν με όπλα, έκλειψαν ένα μεγάλο μέρος των αποταμιεύσεών τους και τους έστειλαν πίσω στην Ελλάδα. Όταν έφθασαν στην Ελλάδα, επέστρεψαν στην ΠΓΔΜ και πέρασαν τα σύνορα με τη Σερβία. Στη Σερβία, κάποιοι λαθρέμποροι τους πρότειναν να τους μεταφέρουν με ταξί στην Ουγγαρία, ζητώντας από τον καθένα τους 500 ευρώ. Τους πλήρωσαν, ωστόσο οι Σέρβοι τους μετέφεραν στο Κόσοβο, αντί της Ουγγαρίας (!) Τους είπαν να κατεβούν από το αυτοκίνητο και έφυγαν, όπου κάποιοι ένοπλοι τους συνέλαβαν και τους έψαξαν για να βρουν χρήματα. Δεδομένου ότι δεν είχαν κανένα από αυτά, τους απελευθέρωσαν. Κάπως κατάφερε να πάρει ένα τρένο με κατεύθυνση προς την Αυστρία. Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού του ζητήθηκε από τον εισπράκτορα εισιτηρίων να του δείξει το διαβατήριό του. Έδειξε μόνο τη ροζ κάρτα του, η οποία είχε ήδη λήξει και όταν κατέβηκε από το τρένο στην Αυστρία, μεταφέρθηκε σε αστυνομικό τμήμα στη Βιέννη. Κατά τη διάρκεια της παραμονής του στην

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: ADBUL

Αυστρία μεταφέρθηκε από αρχή σε αρχή για 45 ημέρες, από το ένα κελί στο άλλο, έχοντας τρομακτικούς εφιάλτες όταν τελικά ήταν σε θέση να κοιμηθεί. Αφού ανακάλυψαν ότι είχε φύγει από την Ελλάδα, απελάθηκε στην Αθήνα, με την αίσθηση ότι βρίσκεται στο Αφγανιστάν, την πατρίδα του, με την αίσθηση ότι είναι ελεύθερος.

ΕΝΤΑΞΗ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ

Το 2012 έλαβε το καθεστώς του πρόσφυγα και εντάχθηκε στην αφγανική κοινότητα στην Αθήνα και ως μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου, αποφάσισε να βοηθήσει άλλα άτομα να ενταχθούν στην ελληνική κοινωνία και να αποφύγουν την κατάσταση που βρέθηκε ο ίδιος. Συμμετείχε σε ένα διαδικτυακό ελληνικό μάθημα που προσφέρεται από το Πανεπιστήμιο Αθηνών και μέσα από την κοινότητα κατάφερε να βρει δουλειά, δουλεύοντας σε διαφημιστική εταιρεία, τοποθετώντας διαφημίσεις από πλεξιγκλάς. Δύο χρόνια αργότερα, εγγράφηκε στο Λύκειο και παρόλο που δεν είχε έγγραφα, ο διευθυντής του σχολείου επικοινωνήσε με το Υπουργείο Παιδείας, επιβεβαιώνοντας ότι θα μπορούσε να παρακολουθήσει τα μαθήματα και τον βοήθησε με τα μαθήματά του. Ήταν η πρώτη φορά μετά από 19 χρόνια που άκουσε το κουδούνι του σχολείου, τις φωνές και το γέλιο των συμμαθητών του, ένιωσε ότι γεννήθηκε και πάλι. Εν τω μεταξύ, έφυγε από την δουλειά του στην διαφημιστική εταιρεία και πήγε στο τμήμα διερμηνέων στο Πρόγραμμα Οικουμενικών Προσφύγων στην Αθήνα. Στην κοινότητα είναι υπεύθυνος για τα πολιτιστικά έργα. Δίνει επίσης οδηγίες στους νεοαφγανιστές για τα απαραίτητα έγγραφα ώστε να εγγραφούν στο σχολείο. Μόνο φέτος, υπό την καθοδήγησή του, 6 πρόσφυγες καταγράφηκαν σε ελληνικά σχολεία. Ενθαρρύνει τα μέλη της κοινότητας να συμμετάσχουν σε δράσεις και δραστηριότητες που θα τους βοηθήσουν να ενταχθούν στην ελληνική κοινωνία.

Μετά την περιπέτεια του και δεκαπέντε χρόνια από τότε που πάτησε το πόδι του στην Ελλάδα, δηλώνει ότι η ένταξή του ήταν δύσκολη, αλλά άξιζε τον κόπο. «Η γλώσσα είναι η ταυτότητα ενός ατόμου. Όταν μιλάς την ίδια γλώσσα με την κοινωνία στην οποία ζεις και η συμπεριφορά σου είναι ωραία, κανείς δεν σε κρίνει για την εμφάνιση και το χρώμα σου, κανένας δεν σε βλέπει σαν ξένο. Έχω συναντήσει πολλούς Έλληνες που με αντιμετώπισαν σωστά και δεν παραπονιέμαι για τις κακές στιγμές, αυτές είναι που μας κάνουν πιο δυνατούς». Αυτή τη στιγμή είναι αρραβωνιασμένος και ελπίζει να δημιουργήσει την οικογένειά του στην Αθήνα και περιμένει την αίτησή του για να αποκτήσει την ελληνική υπηκοότητα. Σκοπεύει να περάσει τις εξετάσεις για το Πανεπιστήμιο και να αποκτήσει τις δεξιότητες για μια δουλειά που θα του επιτρέψει να βοηθήσει άλλους ανθρώπους και να κάνει την κοινωνία καλύτερη.

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: ΣΒΑΗ

Όνομα: **SHEIKHOMAR**

Επίθετο: **ΒΑΗ**

Ηλικία: **20**

Χώρα προέλευσης: **ΓΚΑΜΠΙΑ**

Ζει στην **Ιταλία** από το: **2014**

ΣΥΝΤΟΜΗ ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ο Sheikhomar Bah (Sbah) είναι από τη Γκάμπια. Έφυγε από τη χώρα του λόγω προβλημάτων στην οικογένεια του πατέρα του, αναζητώντας μια καλύτερη και πιο ειρηνική ζωή. Ταξίδεψε από τη Γκάμπια στη Λιβύη και μετά πήρε την απόφαση να πληρώσει ένα πλοίο για την Ευρώπη. Για τρεις μέρες έπλεαν στη Μεσόγειο μη γνωρίζοντας που ήταν ή που πηγαίνουν. Την τέταρτη ημέρα διασώθηκαν από ένα μεγάλο πλοίο και μεταφέρθηκαν στην Ιταλία.

«... **ΑΣ ΦΤΙΑΞΟΥΜΕ ΒΡΟΧΗ ΑΓΑΠΗΣ»**

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΒΑΗ

Ο Sheikhomar Bah είναι από τη Γκάμπια και εγκατέλειψε τη χώρα του εξαιτίας προβλημάτων στην οικογένεια του πατέρα του, εξαιτίας διαφωνίας σχετικά με τη γη που άφησε στον πατέρα του ο παππούς του πριν πεθάνει. Ο θείος του Sbah και τα αδέρφια του πατέρα του δεν ήταν ευχαριστημένοι με την απόφαση αυτή και αποφάσισαν να μαλώσουν με τον πατέρα του Sbah, ώστε να μπορούν

να πάρουν τη γη για τον εαυτό τους. Αρχικά, αποφάσισαν να μιλήσουν πρώτα στον πατέρα μου για τη γη προσπαθώντας να καταλήξουν σε συμφωνία, αλλά μετά από τη συζήτηση μαζί του, δεν μπορούσαν ακόμα να συμφωνήσουν με την απόφαση. Μια μέρα οι αδελφοί αποφάσισαν να καλέσουν τον πατέρα του Sbah για μια συνάντηση αργά το βράδυ. Ο Sbah προέτρεψε τον πατέρα του να μην πάει καθώς ένιωθε ότι δεν ήταν ασφαλές και ήταν επίσης πολύ αργά το βράδυ για να συναντήσει ανθρώπους σαν τους αδελφούς του οι οποίοι δεν είναι καλοί άνθρωποι. Ο πατέρας του Sbah του είπε να μην ανησυχεί, ότι τίποτα δεν θα συμβεί και πήγε να συναντηθεί με τους αδελφούς του. Αργότερα εκείνο το βράδυ ο πατέρας του Sbah επέστρεψε στο σπίτι του, υποφέροντας από τραυματισμούς που του είχαν προκαλέσει τα αδέρφια του. Αμέσως εισάχθηκε στο νοσοκομείο και έγινε μία αστυνομική αναφορά εναντίον των αδελφών του. Ο πατέρας του Sbah πέθανε αργότερα στο νοσοκομείο υποκύπτοντας στις πληγές του. Ένα χρόνο αργότερα, οι αδελφοί ήρθαν στο σπίτι τους για να μιλήσουν στη μητέρα του Sbah για την παρουσία και τη γη του πατέρα του. Η μητέρα του είπε να φύγουν και να μιλήσουν με τον Sbah, καθώς είναι ο μοναδικός αρσενικός γιος του πατέρα του και κληρονόμησε τη γη και την παρουσία του πατέρα του. Ο Sbah αρνήθηκε να δώσει τη γη στους θείους του επειδή το ήθελε για να φροντίσει τη μητέρα του και να κερδίσει χρήματα για την εκπαίδευση της αδελφής του. Εξαιτίας αυτού, ο Sbah φοβήθηκε ότι οι θείοι του θα τον τραυμάτιζαν όπως ακριβώς έκαναν και στον πατέρα του.

Οι φίλοι μου στην Ιταλία με βλέπουν σαν αδερφό.

ΣΥΓΡΟΥΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑΦΥΓΗ

Η μητέρα του Sbah του είπε να προσπαθήσει να φύγει από τη χώρα για να αποφύγει τη μοίρα του πατέρα του. Δεν το σκέφτηκε καν δεύτερη φορά γι' αυτό και ακολούθησε τη συμβουλή της μητέρας του. Με αυτόν τον τρόπο το έκανε

δύσκολο στους θείους του να διεκδικήσουν τη γη του καθώς δεν μπορούσαν να κάνουν τη συμφωνία ενώ ο ίδιος βρίσκεται σε άλλη χώρα. Έτσι έφυγε από τη Γκάμπια αναζητώντας μια καλύτερη και πιο ειρηνική ζωή.

Αρχικά ο Sbah έφυγε από τη Γκάμπια και ταξίδεψε στη Σενεγάλη. Σύντομα συνειδητοποίησε ότι ήταν πολύ δύσκολο γι' αυτόν να ζήσει στη Σενεγάλη και μετακόμισε στο Μάλι, όπου έμεινε για λίγο, αλλά σύντομα συνειδητοποίησε ότι στην πραγματικότητα οι ευκαιρίες δεν ήταν πολύ καλύτερες από ό, τι στη Σενεγάλη και προχώρησε στη Μπουρκίνα Φάσο, όπου έμεινε για λίγο. Όσο ήταν εκεί συνάντησε ανθρώπους που πήγαιναν στη Λιβύη αναζητώντας εργασία, ένα καλύτερο μέλλον και ασφάλεια. Για να μαζέψει χρήματα έτσι ώστε να ταξιδέψει στη Λιβύη, ο Sbah πήγε στον Νίγηρα για να βρει δουλειά. Τελικά μάζεψε αρκετά χρήματα για να πληρώσει ένα φορτηγό για να τον οδηγήσει στη Λιβύη και τελικά στην Τρίπολη. Μόλις έφτασε εκεί, ο Sbah έμεινε έκπληκτος από το πόσο υπέφεραν οι άνθρωποι εκεί. Ο Sbah τότε, πήρε την απόφαση να πληρώσει για ένα σκάφος που πηγαίνει στην Ευρώπη. Για τρεις μέρες έπλεαν στη Μεσόγειο μη γνωρίζοντας που ήταν ή που πηγαίνουν. Την τέταρτη ημέρα διασώθηκαν από ένα μεγάλο πλοίο και μεταφέρθηκαν στην Ιταλία.

ΠΑΛΕΥΟΝΤΑΣ ΣΤΗΝ ΝΕΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ο Sbah αρχικά έμεινε έκπληκτος από την υποδοχή στην Ιταλία. «Ήταν ένα όνειρο που έγινε πραγματικότητα. Έβλεπα πώς οι Ιταλοί με καλωσόριζαν και ήταν πολύ καλοί με εμάς όταν φτάσαμε στο Pozzallo της Σικελίας». Πήραν τον ίδιο και τους άλλους από το σκάφος σε ένα στρατόπεδο έκτακτης ανάγκης όπου θα μπορούσαν να φάνε, να κάνουν ντούζ και να κοιμηθούν σε ένα κρεβάτι. «Ήταν το πιο όμορφο πράγμα που κάποιος έχει κάνει για μένα και οι άνθρωποι της Σικελίας ήταν πολύ καλοί με εμάς, και μας έκαναν να νιώθουμε σαν να είμασταν στο σπίτι μας, ήταν πραγματικά το πιο όμορφο πράγμα». Εκεί ο Sbah

άρχισε να μαθαίνει τη γλώσσα η οποία του φάνηκε δύσκολη και αισθάνθηκε ότι ποτέ δεν θα μπόρεσε να μιλήσει αυτή τη γλώσσα. Στη συνέχεια μετακόμισε στο Foligno για λίγες μέρες.

Ο Sbah βρήκε τους ανθρώπους του Foligno πολύ καλούς και φιλικούς και ήταν ευγνώμων για αυτό. «Δεν είναι εύκολο να πας σε ένα μέρος και να περιμένεις ότι θα αρέσεις σε όλους. Φυσικά σε κάποιους θα αρέσεις και σε κάποιους δεν θα αρέσεις. Αλλά προσπαθώ να υιοθετήσω τον πολιτισμό τους». Ο Sbah άρχισε να πηγαίνει στο σχολείο για να συνεχίσει να μαθαίνει τη γλώσσα. Τώρα είναι σε θέση να μιλήσει με οποιονδήποτε Ιταλό χωρίς να αισθάνεται πίεση. «Αγαπώ την Ιταλία. Λατρεύω τον πολιτισμό τους και αγαπώ τους ανθρώπους».

ΕΝΤΑΞΗ ΚΑΙ ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΗ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Αυτή τη στιγμή ο Sbah πηγαίνει στο σχολείο στο Foligno για να ολοκληρώσει την εκπαίδευσή του. Εργάζεται ως βοηθός μάγειρα σε ένα εστιατόριο όπως επίσης και σε εθελοντική βάση με την «Caritas» για να βοηθήσει άλλους πρόσφυγες να ενταχθούν στο Foligno. Τώρα έχει άδεια να μείνει στην Ιταλία με Ανθρωπιστική Προστασία και θα ήθελε να γίνει μηχανικός ή ποδοσφαιριστής. Είναι μέλος μιας ομάδας θεάτρου στο ZOE GARAGE στο ZUT, αλλά και μέλος ενός μουσικού συγκροτήματος παραδοσιακής αφρικανικής μουσικής αναμειγμένης με τζαζ, που δημιουργήθηκε στο Foligno το 2016 και ονομάζεται 'Gan Scorpions'. Αποτελείται από πέντε άτομα από τη Γκάμπια και δύο Ιταλούς, ένας από τους οποίους ένας διάσημος πιανίστας που ονομάζεται Giovanni Guide. Ο Sbah έχει πολλούς Ιταλούς φίλους στο Foligno, οι οποίοι είναι πολύ καλοί μαζί του και τον βλέπουν ως φίλο και αδερφό τους και τους αγαπάει πολύ, το ίδιο και εκείνοι. «Αγωνίστηκα και έβαλα τη ζωή μου σε κίνδυνο για να είμαι εδώ και αυτό δεν σημαίνει ότι δεν αγαπώ τη χώρα μου. Λατρεύω τη χώρα μου περισσότερο από κάθε άλλη χώρα στον κόσμο. Και, αγαπώ την οικογένειά μου περισσότερο

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: ΣΒΑΗ

από οποιοδήποτε άλλο πράγμα σε ολόκληρο τον κόσμο και πάντα θα θέλω να είμαι μαζί τους για το υπόλοιπο της ζωής μου. Αλλά μην ξεχνάς, ότι όταν προγραμματίζεις κάτι, ο Θεός σχεδιάζει επίσης κάτι άλλο για σένα. Ποτέ δεν ήθελα να αφήσω την οικογένειά μου αλλά κανείς δεν μπορεί να ξέρει τι θα συμβεί αύριο και τι δυσκολίες μπορεί να προκύψουν. Όταν έρθουν τα προβλήματα να προσπαθήσετε να τα αντιμετωπίσετε επειδή η ζωή σας είναι πολύ πιο πολύτιμη. Έφυγα από τη χώρα μου για τη δική μου ασφάλεια. Έχω ταξιδέψει τόσο μακριά. Το ταξίδι μου έμαθε και έμαθα πολλά πράγματα, πάρα πολλά. Έχω δει πράγματα που δεν περίμενα ποτέ. Έχω βιώσει τη ζωή. Έμαθα να καταλαβαίνω τους ανθρώπους. Έμαθα να ξέρω τι συμβαίνει σε διάφορα μέρη του κόσμου.

Έμαθα να αγαπώ.

Τώρα, είμαι στην Ιταλία.

Εδώ υπάρχουν άνθρωποι που με εκτιμούν, αλλά και άλλοι που δεν το κάνουν. Αλλά σε αυτό κόσμο δεν μπορείς να είσαι αγαπητός σε όλους. Έχω έναν λόγο να είμαι εδώ. Μερικοί άνθρωποι καταλαβαίνουν. Άλλοι σταματούν στο δρόμο και μου λένε «Αράπη πήγαινε πίσω στη χώρα σου». Άνθρωποι που δεν ξέρουν πώς να αγαπούν. Άτομα που δεν ξέρουν πόσο δύσκολη μπορεί να γίνει η ζωή. Θα υποφέρετε ακούγοντας όλα αυτά τα επίθετα, πολύ χειρότερα. Αλλά πρέπει να προσπαθήσετε να φτιάξετε τη ζωή σας. Δεν ξέρουν ότι αυτός ο κόσμος δεν έρχεται με σύνορα, εμείς οι άνθρωποι τα χτίζουμε για να κρατήσουμε τους άλλους έξω.

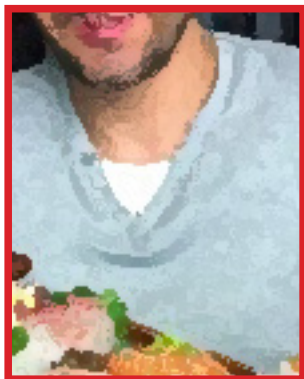
Σήμερα πολλά κακά πράγματα συμβαίνουν σε αυτόν τον κόσμο και όλα οφείλονται στο μίσος.

Όταν παρουσιάζονται προβλήματα, προσπάθησε να τα αντιμετωπίσεις γιατί η ζωή σου είναι πολύ πιο πολύτιμη.

Ας προσπαθήσουμε από κοινού να οικοδομήσουμε αγάπη και να δημιουργήσουμε μία βροχή αγάπης σε αυτόν τον κόσμο. Όπως λένε: Ενωμένοι είμαστε ισχυρότεροι, χωρισμένοι πέφτουμε. Ας δημιουργήσουμε μία βροχή αγάπης σε αυτόν τον κόσμο »

Sheikhoma Bah

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: ARTAN

Όνομα: **ARTAN**

Επίθετο: **CAMI**

Ηλικία: **25**

Χώρα προέλευσης: **ALBANIA**

Ζει στην **Ιταλία** από το: **2005**

ΣΥΝΤΟΜΗ ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ο Artan ήταν πολύ νέος όταν αναγκάστηκε να φύγει από την Αλβανία. Οι γονείς του αποφάσισαν ότι πρέπει να μετακομίσει στην Ιταλία για να έχει ένα καλύτερο μέλλον. Η κατάσταση τους ήταν πολύ επικίνδυνη, καθώς εγκληματικές ομάδες οπλιζόντουσαν και καταλάμβαναν ολόκληρες πόλεις. Στην αρχή ήταν πολύ δύσκολο να προσαρμοστεί στο νέο περιβάλλον καθώς ήταν μόνος και σε πολύ μικρή ηλικία. Ωστόσο, η αποφασιστικότητά του να ξεπεράσει τα εμπόδια τον οδήγησε στο σημείο όπου είναι τώρα. Έχει χτίσει τη ζωή του στην Ιταλία και νιώθει σαν να είναι στο σπίτι.

«...ΨΑΧΝΩΝΤΑΣ ΓΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ»

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ARTAN - ΣΥΓΡΟΥΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑΦΥΓΗ

Ο Artan ήταν 12 ετών όταν αναγκάστηκε να εγκαταλείψει τη χώρα του. Μέχρι τότε ήταν πολύ νέος για να καταλάβει γιατί η ζωή του πήρε μια κατεύθυνση που δεν μπορούσε να ελέγξει.

Το άνοιγμα των αποθηκών πραγματοποιήθηκε στο βόρειο τμήμα της Αλβανίας για προστασία από τη βία του νότου. Η απόφαση ελήφθη από τον Πρόεδρο Berisha. Όταν οι νότιες Αλβανικές βάσεις λεηλατήθηκαν, υπολογίστηκε ότι, κατά μέσο όρο, κάθε αρσενικό από την ηλικία των δέκα ετών και πάνω, κατείχε τουλάχιστον ένα πυροβόλο όπλο και άφθονα πυρομαχικά. Προκειμένου να προστατευθούν οι πολίτες στη βόρεια και κεντρική Αλβανία, η κυβέρνηση επέτρεψε στους πολίτες να οπλιζονται από κυβερνητικές αποθήκες όπλων. Κατά τη διάρκεια της εξέγερσης, 656.000 όπλα διαφόρων τύπων, μαζί με 1.5 δισεκατομμύριο γύρους πυρομαχικών, 3.5 εκατομμύρια χειροβομβίδες και ένα εκατομμύριο ορυχεία, λεηλατήθηκαν από αποθήκες του στρατού.

Αυτή η κατάσταση δημιούργησε τεράστιο φόβο στους πολίτες. «*Θυμάμαι ότι η σιωπή έσπαγε τις νύχτες εξαιτίας των πυροβολισμών και την μαμά μου που προσπαθούσε να με ηρεμήσει για να με προστατεύσει*». Κατά την περίοδο αυτή, πολλοί φίλοι της οικογένειας του Artan σκοτώθηκαν. «*Δεν μπορούσαμε να περπατήσουμε ειρηνικά στους δρόμους, καθώς οι άνθρωποι μπορούσαν να σκοτώσουν κάθε στιγμή και ώρα της ημέρας*». Η περιοχή όπου ζούσε ο Artan ελέγχονταν από μια επικίνδυνη συμμορία, εμπόρους ναρκωτικών και λευκής σαρκός. Οι οικογένειες ήταν πολύ φοβισμένες όλη την ώρα.

Εξαιτίας αυτής της κατάστασης η οικογένεια του Artan προσπάθησε να ξεφύγει, αλλά η οικονομική τους κατάσταση δεν τους το επέτρεψε. Η μαμά του Artan διαπίστωσε ότι η Αλβανική Ποδοσφαιρική Ομοσπονδία Τίρανα σε συνεργασία με διεφθαρμένα πολιτικά κόμματα προσέφερε τη δυνατότητα στους ανήλικους να βγουν από τη χώρα. Η τιμή ήταν 4.000 ευρώ, η οποία ήταν ένα τεράστιο χρηματικό ποσό εκείνη την εποχή. Πληρώνοντας αυτό το ποσό, οι ανήλικοι

Ο Artan ήταν αποφασισμένος να μην ξαναζήσει τη ζωή του με φόβο και αυτό ήταν το κίνητρο που τον ωθούσε να ενταχθεί.

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: ARTAN

μπορούν να πάρουν μία ποδοσφαιρική εκπαίδευση μίας εβδομάδας στην Γερμανία. Η αλήθεια ήταν ότι όταν τα παιδιά έφυγαν για την Γερμανία, αφήθηκαν εγκαταλειμμένα σε διάφορες πόλεις της Ιταλίας, ώστε να βρουν μια νέα ζωή. Ο Artan ήταν ένας από αυτούς. «*Ήμουν 12 ετών, μόνος στο Brindisi. Δεν καταλάβαινα τι έκανα εκεί και γιατί, αλλά η μαμά μου, μου είπε ότι θα έχω ένα καλύτερο μέλλον*».

ΠΑΛΕΥΟΝΤΑΣ ΣΤΗΝ ΝΕΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

«*Μου πήρε λίγο χρόνο για να καταλάβω την κατάσταση μου. Οι γονείς μου πίστευαν ότι θα ήμουν πιο ευτυχισμένος στην Ιταλία, αλλά δεν ήμουν στην αρχή. Μου έλειπαν η οικογένεια και οι φίλοι μου*».

Όταν ο Artan έφτασε στην Ιταλία δεν μπορούσε να μιλήσει τη γλώσσα. Ένωθε πολύ απομονωμένος για πολλά χρόνια. Ήταν φοβισμένος και έγινε καταθλιπτικός. Οι κοινωνικές υπηρεσίες τον πήραν σε κοινοτικό κέντρο ανηλίκων.

ΕΝΤΑΞΗ ΚΑΙ ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΗ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ο Artan αμέσως άρχισε να μελετάει την ιταλική γλώσσα. «Ήταν πολύ απογοητευτικό να μην καταλαβαίνω, αλλά ήθελα και έπρεπε να μάθω. Πέρασα ώρες μπροστά στην τηλεόραση, επαναλαμβάνοντας δυνατά κάθε λέξη που άκουγα ακόμα κι αν δεν μπορούσα να καταλάβω το νόημα». Ο Artan θέλησε να μάθει απεγνωσμένα τη γλώσσα, έτσι ώστε να μπορεί να συνεχίσει τα όνειρά του και να έχει το καλύτερο μέλλον για τον εαυτό του και τους γονείς του.

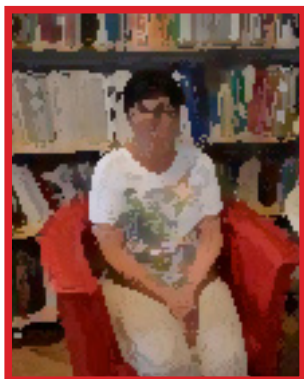
Σε ηλικία 17 ετών, ο Artan έλαβε τα έγγραφα άδειας μελέτης. Μέχρι τότε μπορούσε να μιλήσει άπταιστα Ιταλικά και έτσι εγγράφηκε σε

**Περνούσα
ώρες μπροστά
στην τηλεόραση
προσπαθώντας να
μάθω τη γλώσσα.**

τριετή επαγγελματική εκπαίδευση για να γίνει σεφ σε σχολή τουρισμού. «Κατά τη διάρκεια του προγράμματος όλοι οι μαθητές ήταν Ιταλοί και αρχικά ένιωσα ότι δε άνηκα σε αυτό το σχολείο, ακόμα κι αν η αποφασιστικότητά μου να σπουδάσω ήταν μεγάλη. Στη συνέχεια, με την πάροδο του χρόνου άρχισαν να με εμπιστεύονται, κατάλαβαν ότι δεν ήμουν απλώς **ένας Αλβανός αλλά ένα άτομο σαν αυτούς που ήθελε να δημιουργήσει ένα καλύτερο μέλλον και σιγά σιγά αρχίσαμε να σεβόμαστε ο ένας τον άλλο**».

Ο Artan προσπάθησε όσο το δυνατό περισσότερο στο σχολείο και στο τέλος κέρδισε τους υψηλότερους τελικούς βαθμούς. Έγινε ένας πολύ καλός φοιτητής. Η επιτυχία αυτή άνοιξε νέες δυνατότητες και κατάφερε να βρει δουλειά σε ένα πολύ φημισμένο εστιατόριο. Τώρα αισθάνεται ότι ανήκει στον ιταλικό πολιτισμό. «*Η Ιταλία είναι το σπίτι μου, η ζωή μου είναι εδώ*».

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: VESNA

Όνομα: **VESNA**

Επίθετο: **DOŠEN**

Ηλικία: **54**

Χώρα προέλευσης: **ΒΟΣΝΙΑ**

Ζει στην **Σλοβενία** από το: **1987**

ΣΥΝΤΟΜΗ ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Όταν η Vesna ήταν 24 ετών, έφυγε από το Ključ, την πατρίδα της για να ανακαλύψει την Κροατία και αργότερα τη Σλοβενία. Θα μπορούσε κανείς να πει ότι στην αρχή ήταν οικονομικός μετανάστης, αλλά όχι! Την εποχή εκείνη η Βοσνία, η Κροατία και η Σλοβενία ήταν τρεις από τις έξι γιουγκοσλαβικές δημοκρατίες και τα συστατικά μέρη της ίδιας χώρας. Το 1992 ξέσπασε ένας πόλεμος στη Βοσνία και άρχισαν οι βαρβαρότητες του πολέμου για την οικογένειά της. Η Vesna ήταν στη Σλοβενία εκείνη την εποχή έχοντας μια καλή δουλειά σε ένα τυπογραφείο στη Λιουμπλιάνα, αλλά φοβόταν για τη ζωή των συγγενών της, οι οποίοι εν' τέλει διέφυγαν στην Κροατία. Ο εργοδότης της Vesna πτώχευσε και κατέληξε άνεργη. Έτσι, αποφάσισε να φτιάξει τη δική της εταιρεία η οποία προσέφερε υπηρεσίες καθαρισμού σε διαφορετικούς πελάτες και απασχολούσε έναν λογιστή. Συνέχισε να εργάζεται σκληρά μα υπήρχαν πολλές δυσκολίες για να ξεπεραστούν. Αλλά τα κατάφερε. Από τότε εργάζεται για το Πανεπιστήμιο Τρίτης Ηλικίας της Σλοβενίας αλλά και για άλλους πελάτες. Στην ηλικία των 52 συναντήθηκε με τον Ivan, τον σύντροφό της και μετακόμισε μαζί του στο πατρικό του, 60 χλμ. από τη Λιουμπλιάνα όπου

ταξιδεύει κάθε μέρα. «Αυτή είναι η ζωή», λέει, μιλώντας για τη ζωή της μέχρι στιγμής, γνωρίζοντας ότι υπάρχουν πράγματα που δεν μπορούν να αλλάξουν. Αντίθετα, αυτό που μπορούσε να αλλάξει το άλλαξε. Η Vesna αποτελεί πρότυπο πρόσφυγα, αφού παρόλες τις δυσκολίες έχει αναπτύξει μια θετική και αφοσιωμένη στάση απέναντι στη ζωή, αξιολογώντας τις δυνατότητες, και δημιουργώντας νέα πράγματα. Έχει στενούς δεσμούς με την οικογένειά της, αλλά όχι με την Βοσνία και η πατρίδα της έχει πλέον καταστραφεί και ερημώσει.

«Η εκμάθηση της γλώσσας της χώρας υποδοχής είναι απαραίτητη», λέει.

Το να είσαι
ευέλικτος, το να
προσαρμόζεσαι
με χαρά και
περιέργεια είναι
πλεονέκτημα.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΟΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΟΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Ο IVAN

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ VESNA

Το 1987 η Vesna ήταν 24 ετών όταν με την βοήθεια του πατέρα της άφησε το Ključ, την πατρίδα και την οικογένειά της για να φύγει και να δει νέα μέρη και να γνωρίσει νέους ανθρώπους. Περίεργη και επιχειρηματική, πήγε για πρώτη φορά στη γειτονική Κροατία, έμεινε εκεί αρκετό καιρό, αλλά η Σλοβενία ήταν γι' αυτήν η χώρα που ήθελε να πάει. Το 1987 άρχισε να εργάζεται σε ένα τυπογραφείο. Ήταν μια καλή δουλειά και της άρεσε αλλά αυτό ήταν πριν ξεσπάσει ο πόλεμος στη Βοσνία.

Η Vesna λέει ότι ποτέ δεν της άρεσε πραγματικά το τοπίο στην Βοσνία. Πέρασε την παιδική και εφηβική της ηλικία στο Ključ, μια μικρή τοποθεσία με μόλις 300 καθολικούς Κροάτες όπως και η ίδια. Οι άλλοι ήταν Μουσουλμάνοι ή

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: VESNA

Σέρβοι, αν και όταν ήταν παιδιά, τέτοια χαρακτηριστικά δεν ήταν σημαντικά. Για κάποιο λόγο δεν της άρεσε η περιοχή γύρω από το Ključ. Στα μάτια της, η Σλοβενία ήταν πάντα η πιο όμορφη χώρα στον κόσμο, τόσο πράσινη, τόσο λοφώδης και ορεινή.

Η Vesna έφτασε στη Λιουμπλιάνα, εγκαταστάθηκε στη Fužine, στη συνέχεια στο Rudnik, στη συνέχεια στο Vižmarje, σε διάφορες περιοχές της πόλης. Στη συνέχεια μετακόμισε στο Medvode σε μια μικρή τοποθεσία κοντά στη Λιουμπλιάνα. Η μετακίνηση από το ένα μέρος στο άλλο δεν ήταν ποτέ πρόβλημα για το περίεργο μυαλό και την ψυχή της, αλλά μια ευκαιρία. Όταν όμως το 1992 ξέσπασε ο πόλεμος στη Βοσνία, η ζωή της στη Λιουμπλιάνα δεν ήταν πλέον θέμα επιλογής. Ζούσε εκεί από ανάγκη, στο σπίτι της αδελφής της. «*Θα είμαι ευγνώμων μέχρι το τέλος*». Με βοήθησε τόσο πολύ.

Η Vesna εργάστηκε για καλές εταιρείες και είχε μια καλή δουλειά μέχρι να χρεοκοπήσει ο εργοδότης της όπου έμεινε άνεργη. Δημιούργησε τη δική της εταιρεία και απασχολούσε έναν λογιστή. Η εταιρεία της προσέφερε υπηρεσίες καθαρισμού στο Πανεπιστήμιο Τρίτης Ηλικίας της Σλοβενίας αλλά και σε άλλους πελάτες. Στην ηλικία των 52 συναντήθηκε με τον Ivan. Τώρα, το σπίτι της είναι όπου είναι ο Ibán. Μιλώντας με την Vesna κάποιος εύκολα την συσχετίζει με τον τίτλο ενός δημοφιλούς τραγουδιού «*οφείλω χάρη στη ζωή μου, επειδή μου έδωσε τόσα πολλά*».

ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ

Το 1992, όταν ξέσπασε ο πόλεμος στη Βοσνία, η Vesna ήταν στη Σλοβενία, φοβούμενη για τους συγγενείς, τους φίλους και τη ζωή των γειτόνων της με όλες τις βίαιες αγριότητες που συνέβαιναν στη Βοσνία. Η οικογένειά της βρισκόταν στο Ključ. Οι άνθρωποι έφευγαν ο ένας μετά τον άλλο. Κάποιοι δεν το έκαναν. Έτσι οι Σέρβοι ήρθαν και μία μέρα αιχμαλώτισαν τον πατέρα και

τον ξάδερφό της. Μέσα από το παράθυρο της κουζίνας, η μητέρα της είδε πως τον οδηγούσαν μακριά, παρατηρώντας ότι κάθε τρίχα στο κεφάλι του ήταν ιδρωμένη. Τον σκότωσαν με ένα σκληρό τρόπο και η οικογένεια δεν είχε καν την άδεια να τον θάψει. Χωρίς κηδεία. Πέθανε σαν σκύλος. Η Vesna λέει: «*Δεν μπορούσαμε να κάνουμε τίποτα. Συνέβη*». Αν και συναισθηματική, δεν ασχολείται με το τι δεν μπορεί να αλλάξει. Είναι πιο προσανατολισμένη στο παρόν και το μέλλον. Αυτό έγινε ο αμυντικός μηχανισμός της.

Οι φρικαλεότητες δεν θα σταματήσουν. Μια μέρα οι συγγενείς της πήγαν στον αχυρώνα. Άνοιξαν την πόρτα και βρήκαν τον πατέρα της Vesna νεκρό, να κρέμεται από τα δοκάρια. Ποτέ δεν ήξεραν τι συνέβη και γιατί είχε κρεμαστεί ο ίδιος ή για ποιο λόγο κάποιος άλλος τον είχε κρεμάσει.

ΔΙΑΦΥΓΗ

Έτσι, αποφάσισαν να φύγουν. Εκκένωσαν το σπίτι, ταξίδεψαν με λεωφορείο στην Κροατία με μια μικρή πλαστική σακούλα στην οποία αποθήκευσαν όλα τα υπάρχοντά τους. Η μητέρα της Vesna κατάφερε να ράψει στο φόρεμά της μερικά πολύτιμα κοσμήματα. Στην Κροατία μετακινήθηκαν από το ένα μέρος στο άλλο πριν τελικά εγκατασταθούν στο Varaždin. Σήμερα το σπίτι της μητέρας της είναι ένα από τα δύο συναισθηματικά σπίτια της Vesna. Η Βοσνία με όλες τις θλιβερές ιστορίες έχει μείνει πίσω. Δεν υπάρχει κανείς πια εκεί. Είναι όλοι εκτοπισμένοι, διάσπαρτοι κάπου στον κόσμο ή νεκροί.

ΑΝΗΚΕΙΝ

Η Vesna διατηρεί στενή και συνεχή επαφή με την οικογένειά της. Οικογενειακοί δεσμοί έχουν σημασία για αυτήν. Η Vesna λέει: «*Το σπίτι μου είναι όπου είναι η*

Το να διατηρείς οικογενειακούς δεσμούς είναι σημαντικό.

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: VESNA

μητέρα μου – το Varaždin στην Κροατία και όπου είναι ο Ivan – στη Σλοβενία. Όταν ο τελευταίος εργοδότης της Vesna χρεοκόπησε, όπως και πολλοί άλλοι, ήταν άνεργη και έπρεπε να αντιμετωπίσει την κατάσταση. Αποφάσισε ότι θα δημιουργήσει δική της εταιρεία που προσφέρει υπηρεσίες καθαρισμού καθώς και άλλες υπηρεσίες. Υπήρχαν πολλές δυσκολίες για να ξεπεράσει, αλλά τα κατάφερε. Έπρεπε να προσλάβει έναν λογιστή. Από τότε η Vesna εργάζεται για το Σλοβενικό Πανεπιστήμιο Τρίτης Ηλικίας και μερικούς άλλους πελάτες. Είναι μία καλή εργαζόμενη, επιμελής και χαρούμενη, που εκτιμάται από τους φοιτητές και το προσωπικό. Είναι σπάνια άρρωστη ή μάλλον συνεχίζει να εργάζεται παρά το γεγονός ότι είναι άρρωστη. Λέει ότι της λείπει το προσωπικό και οι μαθητές, η δουλειά της τόσο πολύ όσο είναι ξαπλωμένη στο κρεβάτι. Κάποιος μπορεί να πει ότι δεν είναι ομιλητική, αν και έχει καλή γνώση της σλοβενικής γλώσσας. «Αν έρχεστε σε μία άλλη χώρα, πρέπει να μιλήσετε την γλώσσα, απλά πρέπει να την μάθετε. Αυτό είναι απαραίτητο». Υπάρχουν Βόσνιοι που δεν μιλούν σλοβενικά, επειδή η γλώσσα τους είναι ευρέως κατανοητή, αλλά η Vesna πιστεύει ότι πρέπει να μάθει κανείς τη γλώσσα της χώρας. Απολύτως! Έχει δυσκολίες στην κατανόηση διαφορετικών διαλέκτων. Αλλά ποιος δεν έχει; Η Vesna λέει ότι δεν ήταν τυχερή “στον έρωτα”, απλά δεν είχε συναντήσει το σωστό πρόσωπο, αλλά πρόσφατα γνώρισε τον Ivan και προφανώς είναι χαρούμενη για αυτή τη νέα κατάσταση. «Αισθάνομαι καλά μοιράζοντας την χαρά με κάποιον». Ο Ivan είναι Σλοβένος με “Σλοβενική νοοτροπία”, αλλά στην Vesna αρέσει να είναι διαφορετικός. Πάντα εκτιμάει την διαφορετικότητα. Τώρα, και οι δύο ζουν στο 200 ετών πατρικό του σπίτι. Η Vesna θεωρεί ότι είναι χωριάτισσα, κορίτσι της επαρχίας. Είχε μάθει από νωρίς πώς να αρμέγει αγελάδες, να κάνει τυρί, βούτυρο, πώς να καλλιεργεί λαχανικά και

Το να μάθεις τη γλώσσα της χώρας που σε υποδέχεται είναι απαραίτητο.

να καλλιεργεί χώμα. Το σπίτι του Ivan έχει γίνει το σπίτι της Vesna. Το χωριό Višnje, που βρίσκεται σε ένα όμορφο μέρος της Σλοβενίας, 60χλμ. από τη Λιουμπλιάνα είναι πολύ ήσυχο. Κάθε μέρα που ταξιδεύει στη Λιουμπλιάνα ... δεν την ενοχλεί! Ο οποιοσδήποτε μπορεί να αισθανθεί ότι έχει ρίζες τώρα, στη Σλοβενία, στη ζωή του Ivan, στο σπίτι του Ivan, στο σπίτι τους.

Η Vesna διατηρεί δεσμούς με την οικογένειά της την αδελφή της και τους τέσσερις μεγάλους ανιψιούς της. Μια μέρα πήρε τον Ivan στη Βοσνία για να του δείξει από πού προέρχεται. Βρήκαν όμως τον τόπο καταστραμμένο, εγκαταλελειμμένο και πολλοί άνθρωποι είχαν εγκαταλείψει την πόλη ή είχαν πεθάνει από φυσικό θάνατο.

ΣΗΜΑΝΤΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΕΣ ΠΟΥ ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΕΝΤΑΞΗ ΤΗΣ VESNA

Έρθε στη Σλοβενία πριν ξεκινήσει ο πόλεμος, θέλοντας να έρθει. Είχε καλή δουλειά σε ένα τυπογραφείο. Έμεινε άνεργη και δημιούργησε τη δική της εταιρεία. Βοήθησε την οικογένειά της να εγκαταλείψει τις βιαιοπραγίες του πολέμου και να έρθει στην Κροατία. Έχει μία έμφυτη περιέργεια και επικεντρώνεται αποκλειστικά στο παρόν και το μέλλον. «Αυτό που δεν μπορεί να αλλάξει δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί!», Η εύρεση μιας «αδελφής ψυχής», ενός συντρόφου, σημαίνει ευτυχία. Η ευελιξία, η προσαρμογή με χαρά και περιέργεια είναι πλεονέκτημα. Κάποιος πρέπει να βρει το σωστό, κατάλληλο φυσικό περιβάλλον. Η διατήρηση των οικογενειακών δεσμών είναι απαραίτητη. Η εκμάθηση της γλώσσας της κοινωνίας υποδοχής είναι απαραίτητη.

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: NOUR

Όνομα: **NOUR**

Επώνυμο: **MACHLAH**

Ηλικία: **27**

Χώρα προέλευσης: **ΣΥΡΙΑ**

Ζει στην **Πορτογαλία** από το **2014**

ΣΥΝΤΟΜΗ ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ο Nour Machlah (Σύρος), ένας 27-χρονος μεταπτυχιακός φοιτητής αρχιτεκτονικής, εγκατέλειψε τη Συρία και την ένοπλη σύγκρουση και έφθασε στην Πορτογαλία το 2014, μετά από επίσκεψη στο Λίβανο και την Τουρκία, όπου δεν κατάφερε να πραγματοποιήσει το όνειρό του και να συνεχίσει να σπουδάζει αρχιτεκτονική. Οι άνθρωποι τον αγνοούσαν και άρχισε να δίνει ομιλίες στην Πορτογαλία και την Ευρώπη σχετικά με την ένταξη των μεταναστών και των προσφύγων, τα ανθρώπινα δικαιώματα, την ειρήνη και τον πόλεμο, τη διαπολιτισμικότητα, το διάλογο για τη θρησκεία, τη ζωή και την ευτυχία. Τον κάλεσαν να μιλήσει στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Συνείσφερε με ιδέες για το νέο νόμο για το άσυλο, τη μετανάστευση και τη διαδικασία ένταξης στην Ευρώπη. Είναι μέλος του European Migrant Advisory Board (Εκπροσωπώντας την Πορτογαλία) ως σύμβουλος σε ευρωπαϊκό και τοπικό επίπεδο.

Κατάφερε να φέρει τη μητέρα του και τον αδερφό του στην Πορτογαλία, όπου χτίζει το μέλλον του και θέλει να είναι χαρούμενος.

“ΘΕΛΩ ΝΑ ΕΙΜΑΙ Η ΦΩΝΗ ΑΥΤΩΝ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΕΚΦΡΑΣΤΟΥΝ”

Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ

Ο πόλεμος ξεκίνησε και οι πρώτες βόμβες έπεσαν στο Χαλέπι όταν ο Nour, ακόμα με την οικογένειά του,, σπούδαζε αρχιτεκτονική. «Ήμουν στη μέση του πολέμου! Έφυγα γιατί δεν ήθελα να πολεμήσω, δεν ήθελα να πεθάνω και δεν ήθελα να σκοτώσω κανέναν. Όλα ήταν τόσο περίπλοκα».

Έτσι διέκοψε τις σπουδές του και με την υποστήριξη του πατέρα του, που έμενε στην Αγγλία από το 1998, αποφάσισε να αφήσει τη χώρα.

Η ΦΥΓΗ

Ο άφησε το Χαλέπι το 2012. Πήγε στο Λίβανο, στη Βυρηττό σε ένα μέρος όπου μπορούσε να βγάλει βίζα για την Αγγλία. Πήγε μόνος, ενώ η υπόλοιπη οικογένεια έμεινε στο Χαλέπι.

Οι πρώτες μέρες ήταν πολύ δύσκολες για τον Nour. Δεν είχε δουλειά και ένιωθε εχθρικότητα από τους Λιβανέζους. «Υπήρχε ένα μέρος των Λιβανέζων που δεν μας συμπαθούσαν». Ένα μήνα αργότερα πήγε να τον βρει ο μικρότερός του αδερφός.

Στην αρχή δεν δούλευε. Ο πατέρας του του είχε πει ότι «είναι ένα προσωρινό μέρος». Προσπάθησε να βγάλει βίζα δύο φορές για να πάει στην Αγγλία και απορρίφθηκε και τις δύο. «Παρόλο που ο πατέρας μου ζούσε στην Αγγλία από το 1998, ήμουν απλώς Σύρος για αυτούς». Έζησε για 7 μήνες στο Λίβανο, και απογοητευμένος πήγε στην Άγκυρα, στην Τουρκία.

Έφυγα γιατί δεν ήθελα να πολεμήσω, δεν ήθελα να πεθάνω και δεν ήθελα να σκοτώσω κανέναν

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: NOUR

Στην Άγκυρα, άρχισε να ψάχνει για λύση. Συνειδητοποίησε ότι οι άνθρωποι δεν τον εμπιστεύονταν, αλλά ήταν τυχερός γιατί βρήκε μια δουλειά την τρίτη μέρα στην Άγκυρα. Αλλά ο μισθός ήταν πολύ χαμηλός και δεν μπορούσε να σπουδάσει.

Κατάλαβε ότι έπρεπε να αφήσει την Άγκυρα. Το διάστημα αυτό γνώρισε τον πρέσβη από τη Βραζιλία, που ήθελε να τον βοηθήσει. «Θα σου δώσω βίζα για τη Βραζιλία, για σένα και για τον αδερφό σου».

Πριν πάρει τη βίζα, βρήκε μία πλατφόρμα το διαδίκτυο που βοηθούσε Σύρους μαθητές να συνεχίσουν τις σπουδές του στην Πορτογαλία. Υπέβαλλε αίτηση για υποτροφία, όπως και ο αδερφός του.

Σταμάτησε να ελπίζει όταν συνειδητοποίησε πόσος πολύς κόσμος είχε υποβάλει αίτηση. Δέχτηκε τη βίζα για την Βραζιλία, αλλά μια μέρα πριν βγάλει το εισιτήριο, έλαβε ένα mail από την Λισαβόνα που τον ενημέρωνε ότι έγιναν δεκτοί για σπουδές στη Λισαβόνα, μέσω της πλατφόρμας, που δημιουργήθηκε από τον πρώην Πρόεδρο της Πορτογαλικής Δημοκρατίας, τον Jorge Sampaio¹. Στις 28 Φεβρουαρίου του 2014 έφτασαν στην Πορτογαλία.

ΝΕΑ ΥΠΑΡΧΟΝΤΑ ΚΑΙ ΕΝΤΑΞΗ

Πρακτικά ξεκίνησε τις σπουδές του στην αρχιτεκτονική από την αρχή. Ένωθε καλοδεχούμενος στο πανεπιστήμιο, αν και τις πρώτες μέρες ένωθε τις πολιτισμικές διαφορές. «Τα πορτογαλικά δεν είναι δύσκολα, είναι ρομαντική γλώσσα, αλλά το πρόβλημα είναι πάντα με τη γραμματική, και λόγω του επιβαρυσμένου προγράμματος με τα μαθήματα αρχιτεκτονικής δεν μπορούσα να βρω πολύ χρόνο για μαθήματα πορτογαλικών (ακόμα και αν σπούδαζα στα πορτογαλικά) αλλά για μένα η γλώσσα εδώ μπορεί να δείξει πολλά για την κουλτούρα από δύο απόψεις, την αραβική πινελιά στην πορτογαλική γλώσσα και επίσης τον πορτογαλικό τρόπο ομιλίας, για μένα η γλώσσα είναι πολύ

σημαντικό μέρος του πολιτισμού. Πολλά πράγματα μοιάζουν με τη δική μου κουλτούρα, πολλά είναι διαφορετικά».

Συνειδητοποίησε ότι οι άνθρωποι δεν ξέρουν πολλά για τη Συρία και Σύρους. Άκουσε ένα αστείο για αυτόν και τους τους Σύρους «Έχεις καμιά βόμβα μαζί σου; Είναι αστείο, αλλά σε πληγώνει. Γιατί πρέπει να τα ακούω αυτά; Απλώς επειδή γεννήθηκα σε ένα άλλο μέρος του κόσμου; Αλλά από την άλλη πλευρά, είχα βρει το μέρος όπου μπορούσα να πάρω απαντήσεις! Είναι δύσκολο να σε κρίνουν οι άνθρωποι, ειδικά με το λάθος τρόπο. Αλλά πρέπει να δώσω μια απάντηση, ώστε οι άνθρωποι να αλλάξουν τον τρόπο που σκέφτονται για μένα: Ξεκίνησα να μιλάω περισσότερο με τη μικρή κοινωνία στην οποία ζούσα, που ήξεραν περισσότερα για μένα και για τη χώρα μου».

Μετά από αυτές τις συζητήσεις, ο Nour άρχισε να δέχεται προσκλήσεις για να μιλήσει σε συνέδρια και πανεπιστήμια. «Με έχουν καλέσει να μιλήσω για τον πόλεμο, την ειρήνη, την τρομοκρατία, το ότι είμαι μουσουλμάνος και άλλα θέματα. Ήταν πολύ αστείο κάποιες φορές. Ποτέ δεν ήθελα να μιλάω για τα ανθρώπινα δικαιώματα, ήθελα να μιλάω για το κίνητρο».

Μια μέρα έλαβε ένα e-mail από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στο οποίο τον καλούσαν να μιλήσει.

ΔΗΜΟΣΙΟ ΠΡΟΣΩΠΟ

Έκανε ισχυρή ομιλία στο **Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο**, δίνοντάς του περισσότερη προβολή για το έργο που είχε κάνει στην Πορτογαλία.

Ο Nour γνώρισε προσωπικά τον Dr. Pedro Calado, High Commissioner for Migration/ACM, με τον οποίο συνεργάζεται για τη στήριξη των προσφύγων στην Πορτογαλία. Εργάζεται επίσης με άλλα Ευρωπαϊκά ιδρύματα. Μετά τη δεύτερή του ομιλία στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, οι προσκλήσεις για να δώσει ομιλίες αυξήθηκαν. Είναι επίσης ομιλητής στην TEDx, και έδωσε μια ομιλία στο

¹ <http://jorgesampaio.pt/jorgesampaio/pt/global-platform-4-syrian-students/>

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: NOUR

TEDx του Πόρτο, σχετικά με τα στερεότυπα. Έχει γίνει ένα γνωστό πρόσωπο στα Ευρωπαϊκά και τα πορτογαλικά μέσα που δουλεύει με πρόσφυγες.

ΠΡΟΣΔΟΚΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Πρόσφατα ο Nour μπόρεσε να φέρει τη μητέρα του και τον αδερφό του να ζήσουν μαζί του στην Πορτογαλία. Η υπόλοιπη οικογένεια ζει ασφαλής σε άλλες χώρες.

Οι ανησυχίες του τώρα επικεντρώνονται στο να βοηθάει άλλους «θέλω να είμαι η φωνή αυτών που δεν μπορούν να μιλήσουν»

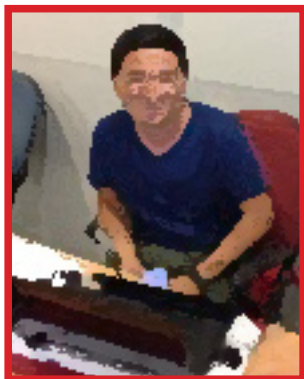
Νιώθει πλέον Πορτογάλος. Και για να συμπληρωθεί αυτό το αίσθημα, ελπίζει ότι σύντομα το αίτημα του θα γίνει δεκτό και θα πάρει την Πορτογαλική υπηκοότητα.

Ο Nour σκοπεύει τώρα, σε συνεργασία με τον Dr. Pedro Calado (ACM), να εμβαθύνουν τη δουλειά τους στην Πορτογαλία και να τελειώσει σύντομα τις σπουδές του και να δουλέψει σαν αρχιτέκτονας.

«Συνειδητοποίησα ότι θέλω να δώσω περισσότερα στην Πορτογαλία»

Με κάλεσαν να μιλήσω για τον πόλεμο, την ειρήνη, την τρομοκρατία, για το ότι είμαι μουσουλμάνος και για άλλα θέματα

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: GHOLAM

Όνομα: **GHOLAM**

Επίθετο: **HASSANPOUR**

Ηλικία: **27**

Χώρα προέλευσης: **ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ**

Ζει στην **Ελλάδα** από το: **2006**

ΣΥΝΤΟΜΗ ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ο Gholam γεννήθηκε στο Αφγανιστάν κατά τη διάρκεια του πολέμου με τη Ρωσία. Έχει έναν μεγαλύτερο αδερφό και κατά τη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου ο ίδιος και η οικογένειά του ταξίδεψαν στο Ιράν για να βρουν ένα καλύτερο μέρος να ζήσουν. Ωστόσο, το Ιράν αποδείχθηκε ότι ήταν ένα εχθρικό έδαφος για τους πολίτες του Αφγανιστάν και για μια ακόμη φορά, ήταν υποχρεωμένος να μετακινηθεί, αυτή τη φορά μόνος, σε μια άλλη επονομαζόμενη «ασφαλή» χώρα.

«ΤΟ ΝΑ ΔΡΑΠΕΤΕΥΣΩ ΗΤΑΝ Η ΜΟΝΗ ΜΟΥ ΕΠΙΛΟΓΗ»

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ GHOLAM

Γεννημένος το 1990, ο Gholam έζησε στο Αφγανιστάν για περίπου δέκα χρόνια. Κατά τη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου και μετά την εισβολή των ΗΠΑ στη χώρα (2001 - 2002), η οικογένειά του αποφάσισε να εγκαταλείψει το σπίτι τους, μετακομίζοντας στην Τεχεράνη, προσπαθώντας να βρει καλύτερες

συνθήκες διαβίωσης και πολιτικής. Ωστόσο, στο Ιράν, οι Αφγανοί δεν έχουν πρόσβαση ούτε στη δικαιοσύνη ούτε στα εκπαιδευτικά ιδρύματα και ουσιαστικά δεν έχουν κανένα δικαίωμα, επομένως ήταν παγιδευμένοι. Γνωρίζοντας ότι η εγκατάλειψη του Ιράν ήταν η μόνη επιλογή του, ο Gholam εγκατέλειψε την Τεχεράνη, φτάνοντας στα σύνορα της Τουρκίας, όπου συνελήφθη από τις τοπικές αρχές οι οποίες σκόπευαν να τον στείλουν πίσω στο Ιράν. Κατάφερε να δραπέτευσει ωστόσο, ακολουθώντας μια ομάδα άλλων 20 ατόμων που επίσης εγκατέλειψαν το Ιράν. Όλοι τους, προσπάθησαν να εισέλθουν ξανά στο τουρκικό έδαφος από άλλο μονοπάτι, όπου συνελήφθησαν από το Κουρδικό Στρατό (PKK).

Τέθηκαν υπό κράτηση και τους ζητήθηκε να πληρώσουν λύτρα για να απελευθερωθούν. Αφού όλοι πλήρωσαν το ποσό των 200 δολαρίων, οι άνδρες του Κουρδικού Στρατού τους άφησαν. Μετά από ένα ταξίδι δέκα ημερών, με τα πόδια, με οτοστόπ και μεταξύ πολλών περιοχών της Τουρκίας, ο Gholam έφτασε στην Κωνσταντινούπολη όπου συνοδεύτηκε μαζί με άλλους πρόσφυγες στα θαλάσσια σύνορα. Όλοι τους μπήκαν στο πλοίο και μετά από μια μέρα έφτασαν στη Λέσβο, τον Δεκέμβριο.

ΕΧΘΡΙΚΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Κατά την άφιξή του στη Λέσβο συνελήφθη από τις ελληνικές αρχές και ξυλοκοπήθηκε. Ήταν υπό κράτηση για 2 εβδομάδες σε άθλιες συνθήκες. Τότε, έλαβε ένα προσωρινό έγγραφο που του επέτρεψε να φύγει και να μεταβεί στην Αθήνα και να ζητήσει το καθεστώς του πρόσφυγα, ήλθε στις εγκαταστάσεις του Ελληνικού Συμβουλίου για τους Πρόσφυγες (ΕΣΠ) τον Ιανουάριο του 2006 όπου παραπέμφθηκε στις ελληνικές αρχές που ήταν υπεύθυνες για την αποδοχή ή την απόρριψη της αίτησης. Η πρώτη του απορρίφθηκε και οι δικηγόροι του

Έμαθα τη γλώσσα στους δρόμους της Αθήνας.

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: GHOLAM

ΕΣΠ τον παρέπεμψαν και πάλι, μετά τις απαραίτητες νομικές ενέργειες, για να υποβάλλει αίτηση στο περιφερειακό γραφείο ασύλου για να αποκτήσει το καθεστώς του πρόσφυγα. Το αίτημά του εξεταζόταν εδώ και 8 χρόνια στις επιτροπές ασύλου! Κατά τη διάρκεια αυτών των ετών εργάστηκε ως παιδί delivery, ως διανομέας φυλλαδίων, ζητούσε χρήματα στα φανάρια, εργάστηκε σε καντίνα ή ως σερβιτόρος. Έμαθε την ελληνική γλώσσα στους δρόμους της Αθήνας και πήρε μαθήματα στο πολυπολιτισμικό κέντρο Ρυχίς του ΕΣΠ.

ΠΡΟΣΠΑΘΟΝΤΑΣ ΝΑ ΕΝΤΑΧΘΕΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Αφού το επίπεδο του στην ελληνική γλώσσα ήταν ικανοποιητικό, άρχισε να παρακολουθεί μαθήματα στο σχολείο (Γυμνάσιο και Λύκειο) και έπειτα κατάφερε να σπουδάσει μηχανολογία σε δημόσιο επαγγελματικό ίδρυμα στην Αθήνα. Κατά τη διάρκεια του Λυκείου, συνάντησε τον άνθρωπο που άλλαξε τη ζωή του. Ο δάσκαλός του, ο οποίος τον πήρε στο σπίτι του και ξεκίνησε διαδικασίες υιοθεσίας που δεν ολοκληρώθηκαν ποτέ λόγω του γεγονότος ότι η υιοθεσία κάποιου είναι εξαιρετικά χρονοβόρα διαδικασία. Από το 2010 μένει με τον πατέρα του δασκάλου του, ο οποίος τον θεωρεί ως γιο του. Δηλώνει ότι η στάση της ελληνικής κοινωνίας ήταν πολύ φιλική και οι Έλληνες τον βοήθησαν να ενταχθεί στην κοινωνία. Γνώρισε την Ελληνίδα

κοπέλα του και σχεδιάζει να την παντρευτεί αφού ολοκληρώσει τις στρατιωτικές του υποχρεώσεις.

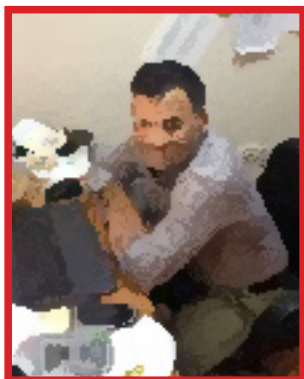
Το 2012, αναγνωρίστηκε ως πολιτικός πρόσφυγας και ζήτησε να γίνει Έλληνας πολίτης. Λόγω του γεγονότος ότι μελετούσε σε δημόσιο φορέα, η αίτησή του δεν πήρε πολύ χρόνο και μετά από 3 χρόνια έδωσε εξετάσεις για την ελληνική ιθαγένεια, τις οποίες πέρασε και περιμένει να κληθεί να εκπληρώσει τις στρατιωτικές

**Στο λύκειο,
γνώρισα τον
άντρα που μου
άλλαξε τη ζωή.**

υποχρεώσεις του, όπως όλοι οι Έλληνες πολίτες.

Εργάζεται ως διερμηνέας μερικής απασχόλησης στο ΕΣΠ από το 2011 και ως πλήρης απασχόλησης από τον Ιανουάριο του 2012. Μιλάει φαρσί, αγγλικά και ελληνικά. Οι περισσότεροι από τους φίλους του είναι Έλληνες και θεωρεί τον εαυτό του ως έναν ολοκληρωμένο πρώην πρόσφυγα που σχεδιάζει να φτιάξει τη δική του οικογένεια στην Ελλάδα. Κάθε μέρα βοηθά τους συμπατριώτες του να λάβουν τα έγγραφά τους και να υποβάλουν αίτηση για το καθεστώς ασύλου. Επιπλέον, συμμετέχει σε φιλανθρωπικές οργανώσεις, διευκολύνοντας την κοινότητα και τους συναδέλφους του να συμμετέχουν ενεργά σε πολιτικές και στρατηγικές ένταξης.

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: NASRUDDIN

Όνομα: **NASRUDDIN**

Επίθετο: **NIZAMI**

Ηλικία: **31**

Χώρα προέλευσης: **ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ**

Ζει στην **Ελλάδα** από το: **2007**

ΣΥΝΤΟΜΗ ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ο Nasruddin είναι ένας επαγγελματίας ξένων γλωσσών που εργάζεται στο Ελληνικό Συμβούλιο για τους Πρόσφυγες (ΕΣΠ) ως διερμηνέας. Τα μέλη της οικογένειάς του ζουν διάσπαρτα στην Ευρώπη. Έφυγε από το Αφγανιστάν προσπαθώντας να αποφύγει τις πολιτικές διώξεις και ζήτησε την απόκτηση του καθεστώτος του πρόσφυγα τόσο στο Ηνωμένο Βασίλειο όσο και στην Αυστρία, όπου οι αιτήσεις του απορρίφθηκαν. Επέστρεψε στην Ελλάδα και μετά από μια σειρά από περιπέτειες κατάφερε να ενσωματωθεί πλήρως στην ελληνική κοινωνία.

«ΟΙ ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ ΜΑΣ ΚΑΝΟΥΝ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟΥΣ»

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ NASRUDDIN

Έφυγε από το Αφγανιστάν για πολιτικούς λόγους, απειλήθηκε από την αφγανική κυβέρνηση και τρομοκρατικές ομάδες επειδή ο πατέρας και ο αδελφός του ανήκαν στο αντίθετο πολιτικό κόμμα. Στην ηλικία των 21 ετών (Οκτώβριος 2007) αποφάσισε να εγκαταλείψει το Αφγανιστάν παράνομα,

μέσω του Ιράν και της Τουρκίας. Έφτασε στη Σάμο με πρόθεση να μεταβεί στο Ηνωμένο Βασίλειο, όπου κατοικεί ο ξάδερφος του. Έφυγε από την Ελλάδα το Δεκέμβριο του 2007 και έφθασε στο Ηνωμένο Βασίλειο, όπου υπέβαλε αίτηση ασύλου. Οι αρχές διαπίστωσαν ότι προέρχονταν από την Ελλάδα, και με βάση την Συνθήκη του Δουβλίνου αποφάσισαν να τον αποστείλουν στην Ελλάδα (χώρα υποδοχής). Μετά από 8 μήνες διαμονής στο Λονδίνο, τον Αύγουστο του 2008 επέστρεψε στην Ελλάδα.

Έμεινε στην Αθήνα για άλλους 8 μήνες και έφυγε άλλη μια φορά για Αυστρία, αυτή τη φορά, τον Ιούνιο του 2009. Ζήτησε άσυλο, η αίτησή του απορρίφθηκε ξανά και τον Δεκέμβριο του 2009 επέστρεψε στην Αθήνα. Τώρα μένει στην Ελλάδα εδώ και 7 χρόνια. Στην αρχή αντιμετώπισε πολλά προβλήματα με τη γλώσσα, με τη διαμονή του (έμεινε μαζί με άλλους 7 ανθρώπους σε ένα διαμέρισμα) και την ανεργία. Ούτε το κράτος ούτε οι οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών τον βοήθησαν. Χωρίς να γνωρίζει την ελληνική γλώσσα, αναζητούσε δουλειά με την υποστήριξη ενός πακιστανού φίλου που κατοικούσε ήδη στην Ελλάδα εδώ και 30 χρόνια, ο οποίος διάβαζε τις αγγελίες του τομέα εργασίας του ελληνικού τύπου.

ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑ

Τελικά κατάφερε να βρει δουλειά σε ξενοδοχείο στη Ζάκυνθο (Ιόνιο νησί) - τον Μάρτιο του 2010 - ως βοηθός του επιστάτη, προκειμένου να μάθει κάποιες δεξιότητες και γλώσσα. Δούλεψε δύο καλοκαιρινές σεζόν σε αυτό το ξενοδοχείο, έμαθε γρήγορα τα ελληνικά, αλλά είχε ακόμα δυσκολίες στη γλώσσα, καθώς και στο ωράριο εργασίας (εργαζόταν 14 ώρες την ημέρα με πολύ χαμηλό μισθό), στη ρατσιστική νοοτροπία (του είπαν ότι πήρε τη δουλειά των Ελλήνων). Επιπλέον, εργαζόταν παράνομα και

Έκανα πολλές προσπάθειες για να φτάσω και να μείνω στην Ελλάδα.

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: NASRUDDIN

χωρίς κοινωνική ασφάλιση και ασφάλεια. Κάθε φορά που οι τοπικές αρχές διενεργούσαν ελέγχους της κατάστασης στο ξενοδοχείο, τον έκρυσαν σε ένα ντουλάπι στο υπόγειο του ξενοδοχείου. Τη δεύτερη σεζόν (2011) εργάστηκε νόμιμα, ωστόσο, αν και η σύμβασή του ήταν μερικής απασχόλησης, ήταν υποχρεωμένος να εργάζεται πάνω από 10 ώρες την ημέρα.

ΠΙΣΩ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Το 2012 επέστρεψε στην Αθήνα, θέλοντας να αλλάξει τις συνθήκες διαβίωσής του. Ήταν κουρασμένος, δεν είχε φίλους και είχε εξαντληθεί από την δουλειά. Είχε μαζέψει κάποια χρήματα σε περίπτωση που παρέμεινε άνεργος και άρχισε να μαθαίνει ελληνικά στο ΕΣΠ (μέχρι τότε, δεν ήξερε να μιλήσει ή να γράψει). Παρ' όλα αυτά, αντιμετώπιζε ρατσιστικές επιθέσεις επειδή, όπως σημείωσε, «όλοι μας κρίνουν το χρώμα του δέρματός μας. Οι δυσκολίες και τα εμπόδια όμως μας κάνουν πιο δυνατούς». Χάρη στην αφγανική κοινότητα και τις πολλές γλώσσες που μιλούσε (Φαρσί, Πάστο, Νταρί, Αγγλικά και Ελληνικά) βρήκε μια θέση εργασίας στον ΙΟΜ ως διερμηνέας και στη συνέχεια ως case manager στην υπηρεσία επανένταξης της οργάνωσης για τους Πακιστανούς, τους Αφγανούς και τους Μπαγκλαντεσιανούς. Εργάστηκε εκεί για ένα χρόνο, μέχρι τον Νοέμβριο του 2013, επειδή η σύμβασή του δεν ανανεώθηκε. Εν τω μεταξύ, η αίτησή ασύλου του απορρίφθηκε χωρίς συνέντευξη και το μόνο που είχε ήταν η ροζ κάρτα του (που δείχνει μόνο ότι η αίτησή του έχει υποβληθεί) και ισχύει για 3 μήνες.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ

Κατά τη διάρκεια της παραμονής του στην Αθήνα, εργάστηκε ως εθελοντής σε διάφορες προσφυγικές κοινότητες και τον Δεκέμβριο του 2013 υπέβαλε

αίτηση για εργασία στο ΕΣΠ, όπου εξακολουθεί να εργάζεται ως διερμηνέας. Το 2015 πέρασε τις εξετάσεις για τη βασική γνώση της ελληνικής γλώσσας και έλαβε την πιστοποίηση επιπέδου Α2. Τελικά, τον Μάρτιο του 2016 έλαβε το καθεστώς του πρόσφυγα και από το 2015 εργάζεται επίσης εθελοντικά στο πολυπολιτισμικό περιοδικό «Σολομών», το οποίο εκδίδεται από πρόσφυγες και μετανάστες από ένα ευρύ φάσμα χωρών και έχει ως σκοπό να δείξει στις Ευρωπαϊκές κοινωνίες ότι οι πρόσφυγες και οι μετανάστες αποτελούν αναπόσπαστο μέρος τους. Ωστόσο, σημειώνει, «μερικές φορές η κοινωνία δε δέχεται τους "αλλοδαπούς" με ευχάριστο τρόπο. Η μάχη για τα δικαιώματα των μειονοτήτων είναι ένα μέσο για να ξυπνήσουμε τον κόσμο και τις ευρωπαϊκές κοινωνίες. Ωστόσο, τα μέσα μαζικής ενημέρωσης δεν δείχνουν τα ζητήματα που αντιμετωπίζουν αλλά παρουσιάζουν μόνο τις αρνητικές πτυχές και εικόνες της σημερινής προσφυγικής κρίσης.

**Τα Μέσα
Μαζικής Ενημέρωσης
παρουσιάζουν μόνο την
αρνητική πλευρά των
προσφύγων.**

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: NILAB

Όνομα: **NILAB**

Επίθετο: **DOST**

Ηλικία: **37**

Χώρα προέλευσης: **ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ**

Ζει στην **Γερμανία** από το: **1981**

ΣΥΝΤΟΜΗ ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Η Nilab άφησε την χώρα της το Αφγανιστάν όταν ήταν ένα μικρό παιδί 2 ετών μαζί με τους γονείς της και την μεγαλύτερή της αδερφή. Ήρθε στην Γερμανία, έμεινε σε μια μικρή πόλη στο Βορρά και πήγε σχολείο. Οι γονείς της προσπάθησαν πολύ για να κάνουν την Γερμανία το νέο σπιτικό της οικογένειας, ενώ τα παιδιά πήγαν στο νηπιαγωγείο και στο σχολείο. Ακόμα και αν άφησε την χώρα της πριν από 35 χρόνια, ακόμα συχνά αισθάνεται «διαφορετική». Προέρχεται από μία πολύ φιλελεύθερη οικογένεια και αυτό αποτυπώνεται στον χαρακτήρα της.

«ΑΚΟΥΓΟΝΤΑΣ ΤΗ ΜΗΤΡΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΝΙΩΘΕΙΣ ΣΑΝ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ»

ΑΦΗΝΟΝΤΑΣ ΤΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ ΚΑΙ ΦΤΑΝΟΝΤΑΣ ΣΤΗΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Ο πατέρας της Nilab ήταν κομμουνιστής και όταν ήρθαν στην εξουσία οι

Ταλιμπάν, ήταν καταζητούμενος. Η οικογένεια έπρεπε να κρύβεται και ήταν ξεκάθαρο ότι έπρεπε να αφήσει τη χώρα. Η οικογένεια είχε μια πολύ καλή ζωή στο Αφγανιστάν, αλλά βρισκόταν σε μεγάλο κίνδυνο. Ο στόχος ήταν να πάνε στην Ευρώπη, καθώς είχαν πολλούς γνωστούς στη Βρετανία, τη Γαλλία, τη Γερμανία όπως και κάποιους συγγενείς που ζούσαν σε άλλες Ευρωπαϊκές χώρες. Η μητέρα της ήθελα να πάνε στην Ισπανία, αλλά είχαν πολλές περισσότερες πιθανότητες να αποκτήσουν άδεια παραμονής στη Γερμανία.

Όταν έφτασαν στην Γερμανία, πρώτα πήγαν στην Φρανκφούρτη και έπειτα μεταφέρθηκαν σε ένα μικρό χωριό στο Βορρά και από εκεί μία μικρή πόλη στη γύρω περιοχή. Ήταν οι πρώτοι πρόσφυγες και οι πρώτοι μουσουλμάνοι. Αυτή και η αδερφή της γράφτηκαν σε νηπιαγωγείο, αλλά η αδερφή της αρνιόταν να μιλήσει. Υπήρχε μια ευγενική γυναίκα, η οποία κατέβαλλε μεγάλη προσπάθεια για να τους βοηθήσει να αντιμετωπίσουν όλες τις δυσκολίες που αντιμετώπισαν κατά τους πρώτους μήνες στην Γερμανία. Δύο ζευγάρια ήταν ιδιαίτερα βοηθητικά και έχουν παρέμεινει φίλοι της οικογένειας μέχρι και σήμερα. Η μητέρα της Nilab βρήκε δουλειά πολύ γρήγορα καθώς ήταν νοσοκόμα, ενώ ο πατέρας της αντιμετώπισε περισσότερα προβλήματα. Έμαθε γερμανικά στη βιβλιοθήκη, όπου ακόμα γινόντουσαν μαθήματα γερμανικών. Βρήκε δουλειά, αλλά σε σχέση με τη θέση που είχε στο Αφγανιστάν (όπου ήταν διευθυντής), δεν ήταν εφάμιλλη με τις ικανότητές του. Αλλά παρ' όλα αυτά συνέχισε. Εν τω μεταξύ, η Nilab και η αδερφή της πήγαιναν σχολείο αλλά ήταν ακόμα αποκομμένες. Δεν ήξεραν τους κανόνες (για παράδειγμα να παίρνουν δώρα για τα Χριστούγεννα) και ακόμα και αν οι γονείς τους προσπαθούσαν να ενσωματωθούν στην γερμανική κοινωνία για να διευκολύνουν τα παιδιά τους,

Πρέπει να ακολουθείς τον δρόμο σου και να μην αφήνεις τον εαυτό σου να παρασύρεται.

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: NILAB

εξακολούθησαν να είναι «οι μετανάστες». Κατά τη διάρκεια εκδηλώσεων, όπως σε πάρτι γενέθλιων ή σε χριστουγεννιάτικες γιορτές, όλοι οι μετανάστες κάθονταν σε ένα τραπέζι, επειδή οι δάσκαλοι πίστευαν ότι αυτό είναι το καλύτερο. Δεν είχαν τίποτα κοινό, αλλά παρ' όλα αυτά έτσι γινόταν.

ΑΝΗΚΕΙΝ;

ΗΤΑΝ ΔΥΣΚΟΛΟ ΚΑΙ ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΔΙΕΥΚΟΛΥΝΑΝ

Παρόλο που η Nilab δεν πήγε ποτέ στο Αφγανιστάν (το ήθελε, αλλά δεν το είχε πραγματοποιήσει μέχρι τώρα) μιλάει τη γλώσσα και μιλάει στα Νταρί με τους συγγενείς της. Δεν έμειναν πολλοί συγγενείς της στο Αφγανιστάν, οι περισσότεροι βρίσκονται στην Ευρώπη. Αλλά ακούγοντας την μητρική της γλώσσα, νιώθει ότι βρίσκεται στο «σπίτι».

Η Nilab, οι γονείς της και η αδερφή της απέκτησαν την άδεια παραμονής τους όταν αυτή ήταν 10 χρονών και τότε οι γονείς της αποφάσισαν να μείνουν στην Γερμανία. Η μετάβαση ήταν, κατά κάποιο τρόπο, πιο εύκολη απ' όσο πίστευαν, καθώς κατά τη δεκαετία του '70 το Αφγανιστάν ήταν μια αρκετά φιλελεύθερη κοινωνία και ήταν ανοιχτή σε διεθνείς σχέσεις και επαφές.

Όντας τότε στην Γερμανία, η οικογένεια είχε διαφορετική ταχύτητα ενσωμάτωσης και δεν υπήρχε επίγνωση των δυσκολιών της διαδικασίας ένταξης, σε σύγκριση με σήμερα ή σε σχέση με την Μεγάλη Βρετανία, η οποία είναι μία κοινωνία που είχε εξοικειωθεί με το πολυπολιτισμικό περιβάλλον από πολύ νωρίτερα.

Είμαι πολίτης του κόσμου και δεν χρειάζεται να δικαιολογώ το που μένω.

ΟΝΤΑΣ ΑΚΟΜΑ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ ΕΡΓΑΤΗΣ

Όταν η Nilab ήταν 20 χρονών μετακόμισε στο Αμβούργο και φυσικά η ζωή εκεί ήταν διαφορετική. Είχε (και ακόμα έχει) πολλούς φίλους που προέρχονταν από διαφορετικό πολιτισμικό περιβάλλον και νιώθει σαν ένας πολίτης του κόσμου. Αλλά στην δουλειά, έπρεπε συνεχώς να υπερασπίζεται τον εαυτό της. «Είσαι ικανή να βγάλεις φωτοτυπίες; Το χρειαζόμαστε!» ή «μιλάς όντως πολύ καλά γερμανικά». Αυτές είναι οι πιο ευγενικές ερωτήσεις που δεχόταν κατά τη διάρκεια επαγγελματικών συνεντεύξεων. Πάντα ένιωθε ότι πρέπει να εξηγήσει ότι είναι ικανή να δουλέψει στη Γερμανία ΠΑΡΟΛΟ ΠΟΥ κατάγεται από το Αφγανιστάν. Η στρατηγική της είναι να συνεχίσει, να έχει τα μάτια της ανοιχτά και να μην προσπαθεί να δικαιολογεί τον εαυτό της, γιατί δεν χρειάζεται. Αυτό προσπαθεί να μεταδώσει στους άλλους. Και όχι μόνο στους μετανάστες.

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: YASSIR

Όνομα: **YASSIR**

Επίθετο: **MOTRAJI**

Ηλικία: **43**

Χώρα προέλευσης: **ΣΥΡΙΑ**

Ζει στην **Γερμανία** από το: **2012**

ΣΥΝΤΟΜΗ ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ο Yassir Motraji ήταν καθηγητής Γλωσσολογίας και Αραβικής Γλώσσας στο Πανεπιστήμιο της Συρίας, παντρεμένος με μία γυναίκα γερμανικής καταγωγής και πατέρας δύο παιδιών. Πριν από πέντε χρόνια, αυτός και η οικογένεια του έπρεπε να αφήσουν τη χώρα τους καθώς η γερμανική πρεσβεία τους έλεγε συνεχώς ότι δεν είναι ασφαλής και ότι πρέπει να φύγουν αμέσως. Ήρθε στη Γερμανία και για χρόνια δεν έκανα τίποτα άλλο πέρα από το να διάβαζει γερμανικά. Του ζητούν συχνά να πει την ιστορία του σε εκδηλώσεις με πρόσφυγες, εθελοντές και πολιτικούς.

Τώρα είναι δάσκαλος στον τομέα της εκπαίδευσης ενηλίκων και δουλεύει σαν ειδικός σε ζητήματα σχετικά με την αραβική γλώσσα σε σχολεία και πανεπιστήμια. Το όνειρό του είναι να γίνει ξανά καθηγητής, αυτή τη φορά στη Γερμανία.

«... **ΚΑΙ ΚΟΙΤΑΞΑ ΤΗ ΘΕΡΜΑΝΣΗ**»

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗΣ ΚΑΙ Η ΔΡΑΠΕΤΕΥΣΗ ΤΟΥ YASSIR

Οι εξωτερικές απειλές προς τους πολίτες της Συρίας υπήρχαν, πολύ καιρό πριν μάθει ο κόσμος για τον πόλεμο. Η γυναίκα του Yassir είχε γερμανική καταγωγή και αυτό ήταν επικίνδυνο. Η γερμανική πρεσβεία στη Δαμασκό τους είχε στείλει πολλά μηνύματα και τους παρότρυνε να αφήσουν τη χώρα όσο πιο σύντομα μπορούσαν. Ειδικά η γενέτειρά του βρισκόταν υπό τον κίνδυνο κατοχής από τον ISIS, και τότε θα ήταν αδύνατο να φύγουν και οι ζωές τους θα βρισκόταν σε κίνδυνο. Έτσι έφυγαν.

ΠΑΛΕΥΟΝΤΑΣ ΣΤΗΝ ΝΕΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ο Yassir και η οικογένεια του είχαν το πλεονέκτημα της γερμανικής καταγωγής της συζύγου και των υπάρχουσών δεσμών με ανθρώπους που έμεναν ήδη στο Αμβούργο και έτσι σύμφωνα με τον κανονισμό του Schengen μπόρεσαν να αποκτήσουν βίζα και να έρθουν στο Αμβούργο. Αλλά η γερμανική αστυνομία απαιτούσε από τους ξένους να δείχνουν τα μηνύματα που λάμβαναν από τη γερμανική πρεσβεία. Ήθελαν να ξέρουν ότι αυτός και η οικογένειά του βρισκόταν πράγματι σε κίνδυνο. Όταν έφτασαν, ήταν μία από τις πρώτες οικογένειες προσφύγων από τη Συρία.

Η οικογένεια έφτασε στο Αμβούργο και μπορούσε να μείνει με την νύφη του Yassir, σε ένα διαμέρισμα 40 τετραγωνικών μέτρων. Η γερμανική κυβέρνηση τους υποστήριζε οικονομικά, αλλά κανείς δεν ήθελε να τους νοικιάσει διαμέρισμα. Ο Yassir άρχισε να μαθαίνει γερμανικά αμέσως και άρχισε να ψάχνει δουλειά.

Την πρώτη εβδομάδα, έστειλε 25 αιτήσεις για δουλειά και

**Το μότο του:
Το να μαθαίνω είναι
η δουλειά μου, αυτό
είναι το πράγμα
για το οποίο
πληρώνομαι.**

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: YASSIR

από τότε έστειλε 15 αιτήσεις την εβδομάδα. Έκανε αιτήσεις για να δουλέψει ως μεταφραστής ή ως δάσκαλος.

Η εξέλιξη του στα μαθήματα γερμανικών ήταν εντυπωσιακή. Τον πρώτο χρόνο κατάφερε να φτάσει στο επίπεδο B1 και λίγο αργότερα απέκτησε πιστοποίηση στο επίπεδο C1. Πως το κατάφερε αυτό; Είπε στον εαυτό του ότι πρέπει να μάθει τη γλώσσα και μάλιστα άμεσα, ώστε να ενσωματωθεί. Αυτή ήταν κατά την άποψή του η δουλειά του. Και το έκανε αυτό με σθένος: κάθε μέρα μάθαινε 100 λέξεις. Στο σουπερμάρκετ, στο πάρκο, όπου κι αν βρισκόταν, έγραφε γερμανικές λέξεις και τις μεταφράσεις τους στα αραβικά σε χαρτιά, τα οποία κουβαλούσε συνεχώς μαζί του. Τα παιδιά του και η γυναίκα του είχαν ενοχληθεί μαζί του, αυτός όμως επέμενε. Η κατάσταση ήταν όμως δύσκολη: το μικρό διαμέρισμα, 5 άτομα.. καθόταν λοιπόν σε μια καφετέρια και διάβαζε εκεί. Δεν είχε όμως λεφτά για πολλούς καφέδες και γι' αυτό αργόπιπε έναν καφέ για ώρες. Μετά από 6 μήνες η οικογένεια βρήκε ένα μικρό διαμέρισμα, το οποίο όμως είχε μούχλα. Οι κόρες του δεν ήταν ευτυχισμένες στην Γερμανία και ήθελαν να γυρίσουν πίσω στην Συρία. Ένωσαν παραγκωνισμένες στο σχολείο, καθώς δεν υπήρχαν άλλοι Άραβες στο σχολείο τους. Αλλά όποτε ο Yassir σκεφτόταν την κατάσταση και τα προβλήματά του κοίταζε τη θέρμανση

που είχαν στα δωμάτιά τους. Σκεφτόταν τους άλλους πρόσφυγες που βρίσκονταν στα camps και ζούσαν σε σκηνές και πάγωναν. Ένωθε ότι ήταν τυχερός που ξέφυγε. Θα έκανε ότι καλύτερο μπορούσε σύμφωνα με τα δεδομένα που είχε και ήταν ανένδοτος.

Η γερμανική κοινωνία πρέπει να δείξει στους πρόσφυγες πως μπορούν να ενταχθούν.

ΕΝΤΑΞΗ ΚΑΙ ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΗ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ενώ καθόταν στην καφετέρια και διάβαζε γερμανικά από τις σημειώσεις του για ώρες, τον προσέγγισε ένα ζευγάρι, μεγαλύτερων σε ηλικία, Γερμανών. Ήθελαν να μάθουν τι έκανε τόσες ώρες. Τους εξήγησε και αυτοί προσφέρθηκαν να μιλήσουν μαζί του για να μάθει γερμανικά πιο γρήγορα. Και αυτό έκαναν. Βοήθησαν την οικογένεια του Yassir σε πολλά ζητήματα και οι δύο οικογένειες είναι ακόμα φίλοι και γιορτάζουν μαζί τα Χριστούγεννα και το Μπαϊράμι. Αυτή ήταν κατά κάποιο τρόπο η πρώτη εμπειρία του «ανήκειν».

Μετά από δύο χρόνια βρήκε την πρώτη του δουλειά ως εκπαιδευτής ενηλίκων και τους μάθαινε τη γλώσσα του. Πριν βρει την πρώτη του δουλειά ένιωθε τόσο αδύναμος γιατί δεν μπορούσε να βγάλει τα δικά του χρήματα και επειδή έπρεπε οι άλλοι να τον εξυπηρετούν στην καφετέρια.

Αλλά ακόμα είχε πρόβλημα στο να καταλάβει την γερμανική κοινωνία και τα ήθη της: γιατί έπρεπε να περιμένουν στην κόκκινη γραμμή στην τράπεζα; Τι σήμαινε αυτό; Κανένας δεν του έλεγε. Ήθελε η γερμανική κοινωνία να προσπαθήσει να δείξει τους κανόνες και τα ήθη της στους νεοεισερχόμενους ώστε να μπορούν αυτοί μετά να τα ακολουθήσει. Και αυτή η διαδικασία ένταξης θα πρέπει να ξεκινήσει από πολύ νωρίς.

Αυτή τη στιγμή, ο Yassir, εργάζεται σε διαφορετικές δουλειές και προσπαθεί να κάνει το όνειρό του πραγματικότητα και να γίνει ξανά καθηγητής. Υποστηρίζει τον αδερφό του, ο οποίος ήρθε με την οικογένειά του πριν από ένα χρόνο, αλλά δεν λαμβάνει οικονομική βοήθεια από την γερμανική κυβέρνηση. Αλλά πάντα βρίσκει χρόνο για να εμφανίζεται σε εκδηλώσεις και να μιλήσει για την ιστορία του και για το ταξίδι του μέχρι την Γερμανία. Υποστηρίζει και άλλους στην πορεία τους προς την ένταξη. Ο δήμαρχος του Αμβούργου τον κάλεσε να εμφανιστεί σε μία εκδήλωση του Δήμου του Αμβούργου σχετική με την απασχόληση των προσφύγων. Θεωρεί ότι αυτές οι δραστηριότητες είναι πολύ

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: YASSIR

σημαντικές, ακόμα κι αν αυτό σημαίνει ότι θα βγάζεις λιγότερα χρήματα. Αλλά πάντα λέει στους άλλους ότι μπορούν να κάνουν ότι έκανε κι αυτός: έδωσε την πρώτη του διάλεξη στη Γερμανία, σε ένα πανεπιστήμιο που έκανε αίτηση μόλις δύο χρόνια μετά από την άφιξή του στη Γερμανία.

Είναι πολύ σημαντικό για αυτόν να βοηθάει και να εμπνέει τους άλλους.

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: SONDUS

Όνομα: **SONDUS**

Επίθετο: **AL-KADRI**

Ηλικία: **29**

Χώρα προέλευσης: **ΣΥΡΙΑ (ΔΑΜΑΣΚΟ)**

Ζει στην **Πορτογαλία** από το: **2015**

ΣΥΝΤΟΜΗ ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Η Sondus είναι μια 29χρονη γυναίκα από τη Συρία, αυτόνομη, αποφασιστική και με ξεχωριστή δύναμη. Έφυγε από τη Συρία και έφτασε στην Πορτογαλία κατά τύχη. Εκμεταλλεύτηκε όσο το δυνατόν καλύτερα τις ευκαιρίες που της δόθηκαν, διάβασε και έγινε μια εξαιρετική εξειδικευμένη οδοντίατρος. Παρόλο τον πόλεμο, τις αναποδιές και τις απώλειες, είχε έναν στόχο στη ζωή της και πάλεψε για αυτόν: Το να γίνει μια ικανή επαγγελματίας και να ζήσει ειρηνικά με την κόρη της.

«ΘΑ ΔΩΣΩ ΣΤΗΝ ΚΟΡΗ ΜΟΥ ΤΡΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ: ΕΙΡΗΝΗ, ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ»

Η ΖΩΗ ΣΤΗΝ ΣΥΡΙΑ

Η Sondus γεννήθηκε στη Δαμασκό, αν και έζησε το μεγαλύτερο μέρος της παιδικής και νεανικής της ηλικίας στο Ριάντ, στη Σαουδική Αραβία. Ο πατέρας της είχε μια πρόταση για δουλειά στο Ριάντ και η έτσι όλη η οικογένεια

μετακόμισε στη Σαουδική Αραβία. Θυμάται να περνάει τις διακοπές της στην Δαμασκό για τρεις μήνες, να είναι με την οικογένειά της, τους θείους, τις θείες, τους παππούδες και τις γιαγιάδες και τα ξαδέρφια της. Όταν τελείωσε το σχολείο, επέστρεψε στην Συρία για να πάει στο πανεπιστήμιο μαζί με την αδερφή της. Το 2005 μετακόμισε στη Νταράα, όπου άρχισε να σπουδάζει οδοντιατρική.

Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ

Τον Μάρτιο του 2011 ο εμφύλιος πόλεμος ξεκίνησε και μία από τις πρώτες πόλεις που πλήγηκαν ήταν η Νταράα. Η πόλη σύντομα περικυκλώθηκε και η πρόσβαση στο πανεπιστήμιο ήταν πολύ δύσκολη για αυτούς που έμεναν στο κέντρο της Νταράα. Δεν υπήρχαν επαφές με τον έξω κόσμο. Οι επισκέψεις στα πανεπιστήμια συχνά διακόπτονταν από στρατιωτικά εμπόδια, από στρατεύματα και εξοπλισμό. «Ήταν η πρώτη φορά που τα έβλεπα αυτά, ήταν μεγάλο σοκ! Μιας και το πανεπιστήμιο ήταν κοντά στη Νταράα, έβλεπα και άκουγα τον πόλεμο». Η οικογένεια της της είπε να γυρίσει αμέσως στη Σαουδική Αραβία επειδή ήταν μόνες τους στη Νταράα, αλλά η Sondus είπε ότι θα γυρίσει μόνο όταν πάρει το πτυχίο της. Εντός του πανεπιστημίου υπήρχε πολύ ένταση μεταξύ αυτών που ήταν υπέρ του προέδρου Μπασάρ Αλ-Ασάντ και αυτών που ήταν κατά. Η ένταση ήταν τόσο μεγάλη που ο διευθυντής του πανεπιστημίου έστειλε όλους τους φοιτητές στο σπίτι τους και σταμάτησε τα μαθήματα. Υπήρχε ένας συνεχής φόβος μέσα στο πανεπιστήμιο. Όταν η σύγκρουση έφτασε έξω από το σπίτι της αποφάσισε να γυρίσει στη Σαουδική Αραβία. Το διάστημα που ήταν στη Νταράα, παντρεύτηκε και έκανε μια κόρη. Αλλά ο γάμος δεν πέτυχε και έτσι χώρισε. Η κόρη της

Πάρε τις αποφάσεις σου χωρίς φόβο να κατακτήσεις τους στόχους σου

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: SONDUS

πήγε να ζήσει με την οικογένεια του συζύγου της στη Δαμασκό και όταν πήρε βίζα, έφυγε για την Σαουδική Αραβία μόνη.

ΜΕΤΑΞΥ ΣΥΡΙΑΣ, ΣΑΟΥΔΙΚΗΣ ΑΡΑΒΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

Το 2013, επέστρεψε στη Συρία για να βρει την κόρη της και να ζήσει ξανά μαζί της. Ο πρώην σύζυγός της, που ήταν χειρουργός, είχε φύγει από την χώρα και άφησε την κόρη τους να μείνει με την γιαγιά της. Η Sondus πήγε να ζήσει στη Δαμασκό. Τέσσερις μήνες μετά αρραβωνιάστηκε και απέκτησε μια νέα αντίληψη για τη ζωή. Αλλά ο αρραβωνιαστικός της πέθανε τέσσερις μήνες μετά σε μια επίθεση. «Ήταν πολύ περισσότερο από δύσκολο για μένα, δεν έχω λόγια να το περιγράψω». Τελικά τον Μάιο, πήρε τη βίζα για την κόρη της και επέστρεψε στη Σαουδική Αραβία. Επέστρεψε για να ζήσει με την μητέρα, τον πατέρα και τους αδερφούς της. Παρόλο που τώρα είναι σε ένα ασφαλές περιβάλλον, θα ήθελε να γυρίσει στη Συρία μια μέρα. Θα ήθελε πολύ να μπορούσε να βοηθήσει τη χώρα της. Πίσω στη Σαουδική Αραβία, δεν μπορούσε να συνεχίσει τις σπουδές της, και έτσι μετακόμισε την Κωνσταντινούπολη, στην Τουρκία για να σπουδάσει στην Ορθοδοντική κλινική Al-Kharsa του Arab International School της Κωνσταντινούπολης, από όπου και πήρε πτυχίο στην Ιατρική Οδοντιατρεία. Παρόλα' αυτά συνειδητοποίησε ότι μένοντας στην Τουρκία δεν θα μπορούσε να συνεχίσει τις σπουδές της. Η ιδέα του να γυρίσει στην Συρία ήταν πια πολύ μακρινή.

Η ΑΦΙΞΗ ΚΑΙ Η ΖΩΗ ΣΤΗΝ ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ

Στην Κωνσταντινούπολη άκουσε για την ηλεκτρονική πλατφόρμα, που είχε δημιουργηθεί από τον πρώην Πρόεδρο της Πορτογαλικής Δημοκρατίας Dr Jorge

Χρειάζεται να κάνω φίλους εδώ, αλλιώς δεν θα επιβιώσω.

Sampaio, η οποία έδινε τη δυνατότητα στους πρόσφυγες να σπουδάσουν. Μάζεψε όλα τα απαραίτητα έγγραφα και έκανε αίτηση. «Δεν ήξερα τίποτα για την Πορτογαλία, ούτε τη γλώσσα». Έφτασε στην Πορτογαλία στις 2 Οκτωβρίου του 2015. «Με το που έφτασα ζήτησα να μάθω Πορτογαλικά. Μου είπαν ότι θα μείνω με μια κυρία από την Πορτογαλία, που μιλούσε γαλλικά και πορτογαλικά και εγώ μιλούσα μόνο αραβικά και αγγλικά. Πανικοβλήθηκα. Πως θα επικοινωνούσα με αυτόν τον άνθρωπο;» Στην αρχή την υποδέχτηκε η κόρη της κυρίας η οποία μιλούσε αγγλικά, αλλά δεν ήταν στο σπίτι όλη την ώρα. Έτσι ένιωσε πραγματικά την ανάγκη να μάθει τη γλώσσα. Πίστευε ότι αυτό ήταν το πρώτο βήμα για την ένταξη. Έμαθε πορτογαλικά στο CIAL, ένα γλωσσικό κέντρο στη Λισαβόνα και έκανε εξάσκηση με την πορτογαλική οικογένεια με την οποία ζούσε. «Το είπα σε όλους τους πρόσφυγες που ήξερα. Το πρώτο πράγμα που πρέπει να κάνεις είναι μάθεις πορτογαλικά. Όλοι έλεγαν ότι είναι δύσκολο, αλλά εγώ έλεγα – Πρέπει να μάθεις! Αν θέλεις θα το κάνεις!»

ΝΕΑ ΥΠΑΡΧΟΝΤΑ ΚΑΙ ΕΝΤΑΞΗ

ΛΙΣΑΒΟΝΑ

«Φορούσα ένα σκουφί, πάντα είχα το κεφάλι μου καλυμμένο και όταν είμαι έξω στο δρόμο κάποιοι άνθρωποι με κοιτάζουν περίεργα. Πάντα απαντάω με χαμόγελο. Ένα χαμόγελο πάντα αφοπλίζει. Το χαμόγελο είναι η γλώσσα του κόσμου!» Στη Λισαβόνα ένιωσε ηρεμία και ασφάλεια. «Οι άνθρωποι είναι πολύ καλοί, με κοιτάνε περισσότερο από περίεργα». Έτσι ξεκίνησε μεταπτυχιακό στην οδοντιατρική στο Τμήμα Οδοντιατρικής της Λισαβόνας. Το περιβάλλον στο πανεπιστήμιο ήταν φιλόξενο. Απαντούσε στην περιέργεια των συμφοιτητών της και δεν τους απέρριπτε.. Με ρωτούσαν πολύ περίεργα πράγματα: Έχετε

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: SONDUS

αυτοκίνητα; Μένετε σε σπίτια; Βλέπετε τηλεόραση; Ήθελα να γελάσω με τις ερωτήσεις.. αλλά προσπαθούσα πάντα να απαντήσω σε όλες. Πιστεύει ότι αυτός ο τρόπος την βοηθούσε να απομυθοποιήσει την καθημερινή ζωή στον αραβικό κόσμο. Στο μεταπτυχιακό της δημιουργήθηκε μια ομάδα από 8 φοιτήτριες που λεγόταν «κορίτσια της ορθοδοντικής». Ανεπίσημα έκαναν πολλές τακτικές συναντήσεις. Δεν έχουμε πολύ χρόνο, πρέπει να διαβάζουμε πολύ. . .

«Πάντα προσπαθούσα να ενταχθώ στην Πορτογαλία. Πάντα προσπαθώ να μιλάω με τους ανθρώπους στη γειτονιά μου και στον φιλικό μου κύκλο». Τελείωσε το πρώτο της μεταπτυχιακό στη Λισαβόνα. Πίστευε ότι έπρεπε να συνεχίσει. «Σκέφτηκα! Και τώρα; Τι κάνω; Πρέπει να σπουδάσω κι άλλο! Δεν μπορώ πίσω στη Συρία» Ανακάλυψε ότι μπορούσε να κάνει αίτηση για μια καινούρια υποτροφία, αλλά στο Πόρτο. Όταν έφυγε από τη Λισαβόνα για να πάει στο Πόρτο, η κυρία που την φιλοξενούσε δεν δεχόταν να πάρει πίσω το κλειδί του σπιτιού. Δεν την άφηνε ούτε όλα της τα ρούχα να πάρει. «Αυτό είναι το σπίτι σου στην Πορτογαλία. Κράτα το κλειδί και άφησε τα ρούχα σου εδώ, για να μπορείς πάντα να γυρνάς εδώ», της είπε η κυρία. Τα περασμένα Χριστούγεννα, όλη η οικογένεια μάζεψε λεφτά για να αγοράσει εισιτήριο για την Sondus, για να πάει σε ένα συνέδριο στις ΗΠΑ. «Η οικογένεια μου και οι Άραβες φίλοι μου είναι μακριά. Αν δεν ενσωματωθώ με τους Πορτογάλους, αν δεν κάνω φίλους εδώ, δεν θα έχω τη δύναμη να ζήσω».

ΠΟΡΤΟ

ΣΓράφτηκε σε ένα πιο εξειδικευμένο μεταπτυχιακό πρόγραμμα πάνω στην ορθοδοντική, αλλά με ειδίκευση στη χειρουργική, στο πανεπιστήμιο *Cooperativa de Ensino Superior Politécnico e Universitário*. Και έτσι συνέχισε τις σπουδές της. Ήταν μια νέα ευκαιρία να διευρύνει τις γνώσεις της. Σήμερα

στο Πόρτο, μένει σε ένα ενοικιαζόμενο δωμάτιο, συμμετέχει τακτικά σε ομαδικές δραστηριότητες και έχει μια φυσιολογική ζωή με την οικογένεια που την φιλοξενεί. Λέει ότι διαβάζει πολύ, αλλά προσπαθεί να ζήσει τη ζωή της σαν «πολίτης του Πόρτο», ακόμα κι αν πιστεύει ότι έχει ήδη ενταχθεί. Έχει καθημερινή επαφή με την κόρη της μέσω ίντερνετ. Δεν μπορεί να την επισκεφτεί στο Ριάντ, ούτε η κόρη της μπορεί να έρθει στην Πορτογαλία (η βίζα είναι μόνο γι' αυτή), αλλά το μεγάλο της όνειρο είναι να χτίσουν γρήγορα μια ζωή μαζί.

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

«Χτίζω το μέλλον μου και το μέλλον της κόρης μου. Είμαι μια ανύπαντρη μητέρα, πρέπει να βελτιώσω τις επαγγελματικές μου δεξιότητες, θα κάνω τα πάντα για να είναι ευτυχισμένη η κόρη μου, με ηρεμία και με μία φυσιολογική ζωή. Απλώς θέλω ηρεμία. Δεν θέλω τίποτε παραπάνω, αυτό μόνο θέλω για το μέλλον. Θα δώσω στην κόρη μου τρία πράγματα: ηρεμία, αγάπη και αξιοπρέπεια.»

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: ΜΟΗΑΜΜΑΔ

Όνομα: **ΜΟΗΑΜΜΑΔ**

Επίθετο: **SAFEEA**

Ηλικία: **29**

Χώρα προέλευσης: **ΣΥΡΙΑ** (Παλαιστινιακή καταγωγή)

Ζει στην **Πορτογαλία** από το: **2014**

ΣΥΝΤΟΜΗ ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ο Mohammad Safeea, Σύριος παλαιστινιακής καταγωγής, 29 ετών και μηχανολόγος μηχανικός, έφυγε για να μην ενταχθεί στο στρατό του Bashar al-Assad. Έφτασε στην Πορτογαλία το 2014, μετά από μια επίσκεψη στην Αλγερία, όπου δεν κατάφερε να υλοποιήσει το όνειρό του, να συνεχίσει να σπουδάζει. Ολοκλήρωσε τις μεταπτυχιακές του σπουδές, έμαθε πορτογαλικά και ξεκίνησε διδακτορικό στη ρομποτική. Του αρέσει ο μπακαλιάρος, το φάντο, και η ελευθερία. Χτίζει το μέλλον του και θέλει να είναι ευτυχισμένος στην Πορτογαλία.

«ΣΠΟΥΔΑΣΕ, ΔΟΥΛΕΨΕ, ΦΤΙΑΞΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ, ΓΙΝΕ ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ/-Η ΚΑΙ ΖΗΣΕ ΜΕ ΗΡΕΜΙΑ»

Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ

Ο πόλεμος ξεκίνησε και οι πρώτοι βομβαρδισμοί ήταν στη Δαμασκό, όπου ο Mohammad είχε μόλις ολοκληρώσει το εκπαιδευτικό πρόγραμμα στη μηχανική. Τον κάλεσαν στο στρατό του Προέδρου Bashar al-Assad. Καθώς όμως δεν συμφωνούσε με τον Bashar al-Assad, αποφάσισε να αφήσει τη χώρα. Ο Mohammad δεν ήθελε να μιλάει πολύ για την σύγκρουση. Έπειτα διέκοψε τις σπουδές του και είπε ότι η μητέρα του ήταν πολύ στεναχωρημένη.

ΦΥΓΗ ΚΑΙ ΑΞΙΞΗ ΣΤΗΝ ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ

Αφού τον κάλεσαν στο στρατό, ο Mohammad έφυγε από τη Δαμασκό και πήγε στην Αλγερία. Πήγε να βρει έναν θείο του που έμενε στο Αλγέρι. Αντιμέτωπος κάποιες δυσκολίες πηγαίνοντας στην Αλγερία, αλλά εφόσον έφυγε νωρίς από την Αλγερία, ήταν ακόμα σχετικά εύκολο να αποκτήσεις βίζα. Έμεινε εκεί για 2 χρόνια, αρχικά διατηρώντας τον στόχο του να κάνει μεταπτυχιακό στον κλάδο του. Είχε βρει δουλειά, αλλά είπε ότι ήταν δύσκολο να δουλεύει. Οι δουλειές ήταν όλες χειρωνακτικές και με χαμηλό μισθό. Είχε επίσης προβλήματα με τα χαρτιά του και την τακτοποίηση της κατάστασής του στη χώρα. Η ιδέα της συνέχισης των σπουδών του δεν υλοποιήθηκε. «Δεν μπορούσα να συνεχίσω να σπουδάζω», είπε.

ΝΕΑ ΥΠΑΡΧΟΝΤΑ ΚΑΙ ΕΝΤΑΞΗ

Έπειτα από μια έρευνα στο διαδίκτυο, έκανε αίτηση και πήρε μια υποτροφία, μέσω της πλατφόρμας που είχε δημιουργηθεί από τον πρώην Πρόεδρο της Πορτογαλικής Δημοκρατίας, τον Jorge Sampaio¹. Υπήρχε μια νέα πιθανότητα να πάει στην Πορτογαλία.

¹ <http://jorgesampaio.pt/jorgesampaio/pt/global-platform-4-syrian-students/>

Χρειάζεται να έχεις συνεχή επαφή με την πολιτισμική και κοινωνική ζωή της κοινωνίας που σε υποδέχεται.

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: ΜΟΗΑΜΜΑΔ

Στην πρώτη του προσπάθεια να φτάσει στην Πορτογαλία με αεροπλάνο και παρόλο που είχε όλα τα απαραίτητα έγγραφα (κατά την άποψή του), τον εμπόδισαν στο Αλγέρι να φύγει για την Ευρώπη. Με την νομική υποστήριξη της πλατφόρμας, μέσω της πορτογαλικής και της παλαιστινιακής πρεσβείας, ήταν δυνατό να ξεπεράσει τα εμπόδια. Έκανε μια ειδική αναφορά στην Δρ. Helena, μία τεχνικό της πλατφόρμας – «Χωρίς αυτήν δεν θα ήμουν εδώ». Όλη η διαδικασία κράτησε ένα μήνα. Τελικά έφτασε με αεροπλάνο στην Λισαβόνα. Έμεινα μία μέρα στη Λισαβόνα και μετά στις 28 Μαρτίου του 2014 πήγε στην Κόιμπρα, για να ξεκινήσει τις σπουδές του. Το μεταπτυχιακό πρόγραμμα είχε μόλις ξεκινήσει. Οι διαλέξεις ήταν όλες στα αγγλικά, το οποίο διευκόλυνε την ακαδημαϊκή δουλειά.

Ταυτόχρονα ξεκίνησε και μαθήματα πορτογαλικών στο πανεπιστήμιο, στο Τμήμα Τεχνών. Έλεγε ότι παρόλο που τα αγγλικά είναι η κυρίαρχη γλώσσα στην επιστημονική κοινότητα που συμμετείχε, είχε ανάγκη να μάθει την τοπική γλώσσα.

Η ΖΩΗ ΣΤΗΝ ΚΟΙΜΠΡΑ

Με την εκμάθηση των πορτογαλικών, η διαδικασία της ένταξης είχε ενισχυθεί. Άρχισε να συμμετέχει σε συγκεντρώσεις φάντο, να πηγαίνει σε συναυλίες και να βλέπει παραστάσεις. Επίσης αναφέρεται στην υποστήριξη που είχε από τον δάσκαλο του τμήματος επιστολών, ο οποίος συχνά τον προσκαλούσε σε πολιτιστικές εκδηλώσεις. Είπε ότι αντιμετώπισε ελάχιστες δυσκολίες κατά την ένταξή του και ότι είχε αρκετή υποστήριξη από τους ανθρώπους και τα εκπαιδευτικά ιδρύματα.

Μένει σε ένα φοιτητικό σπίτι, μαζί με πορτογάλους και με φοιτητές Erasmus από άλλες χώρες. Έκανε πολλούς φίλους εκεί, κυρίως από τον ακαδημαϊκό χώρο.

ΔΗΜΟΣΙΟ ΠΡΟΣΩΠΟ

Ολοκλήρωσε το μεταπτυχιακό του στην Μηχανολογία στο Πανεπιστήμιο της Κόιμπρα το 2016, με τον υψηλότερο βαθμό. Αυτό το διάστημα κάνει το διδακτορικό του, το οποίο είναι ήδη βασικό μέρος του ρομποτικού εργαστηρίου του Πανεπιστημίου της Κόιμπρα.

Ο Mohammad άρχισε να έχει μεγάλη δημόσια έκθεση μέσω διάφορων πορτογαλικών μέσων μαζικής ενημέρωσης². Τον ρωτούσαν για την εμπειρία του με στόχο να εξαλειφθούν κάποιες προκαταλήψεις εις βάρος των προσφύγων.

«Δεν είμαι διάσημος (γελάει), αλλά μπορεί το παράδειγμά μου να είναι σημαντικό».

Είναι ένα παράδειγμα ενός αφοσιωμένου και άξιου φοιτητή. Μία μέρα είχε δώσει μια συνέντευξη στην τηλεόραση και την επόμενη μέρα, όταν ξύπνησε, είχε δεκάδες μηνύματα στο κινητό του, που του ζητούσαν να δώσει περισσότερες συνεντεύξεις.

Τον αναγνωρίζουν στο δρόμο, στο σούπερ μάρκετ, στο γυμναστήριο. Λέει ότι οι άνθρωποι δεν ήξεραν, ούτε μπορούσαν να φανταστούν ότι ήταν πρόσφυγας, πόσο μάλλον φοιτητής. *«Ναι, ίσως αυτό μπορεί να βοηθήσει στην εξάλειψη των προκαταλήψεων σε βάρος των προσφύγων».*

Λέει ότι οι άνθρωποι που μένουν στη Συρία και οπουδήποτε αλλού θέλουν το ίδιο πράγμα με οποιονδήποτε άλλον: *«Να σπουδάζουν, να δουλεύουν, να κάνουν οικογένεια, να είναι χαρούμενοι και να ζουν με ηρεμία».*

«Οι άνθρωποι πιστεύουν ότι στη Συρία ζούμε στον μεσαίωνα, ότι κανένας δεν σπουδάζει, ότι έχουμε 7 γυναίκες! Όταν βγαίνω έξω το βράδυ και με ρωτούν από

Μου αρέσει η ελευθερία, στην οποία δεν ήμουν συνηθισμένος.

² Ex: <https://www.publico.pt/2017/02/11/sociedade/noticia/mohammad-o-refugiado-sirio-que-brilha-na-robotica-em-coimbra-176169>

που είμαι και τους απαντάω από τη Συρία, φοβούνται λίγο. Νομίζω ότι με την δουλειά μου μπορεί να αλλάξει λίγο αυτή η αντίληψη. Μπορώ να γίνω ένα καλό παράδειγμα ένταξης».

ΠΡΟΣΔΟΚΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

«Θέλω να μείνω και να ζήσω εδώ», είναι η απάντηση του στην ερώτηση σχετικά με τις προσδοκίες του, ακόμα κι αν η οικογένειά του μένει στη Δαμασκό. «Θέλω να τελειώσω τις σπουδές μου, να δουλέψω, να κάνω οικογένεια».

Πιστεύει ότι θα έχει επαγγελματικές προοπτικές.

Επίσης λέει ότι η ζωή είναι όμορφη εδώ. Αναφέρεται στο φαγητό (ειδικά στον μπακαλιάρο). «Μου αρέσει η ελευθερία, στην οποία δεν ήμουν συνηθισμένος. Έχω μέλλον εδώ». Νιώθει χαρούμενος στο Πανεπιστήμιο της Κόιμπρα. Έχει ό,τι χρειάζεται. «Έχω έναν υπέροχο επιβλέποντα καθηγητή στο διδακτορικό, είμαι πολύ τυχερός».

**Είμαστε άνθρωπο
ι σαν όλους τους άλλους, που απλώς
τυχαίνει να είναι πρόσφυγες...**

Ο ΜΟΗΑΜΜΑΔ, Ο ΣΥΡΙΟΣ ΠΡΟΣΦΥΓΑΣ ΠΟΥ ΔΙΑΠΡΕΠΕΙ ΣΤΗ ΡΟΜΠΟΤΙΚΗ

Στο τέλος, μιλάει για την διδακτορική του διατριβή, την οποία διεξάγει στα πλαίσια ενός ευρωπαϊκού προγράμματος: *ColRobot: Collaborative Robotics for Assembly and Kitting in Smart Manufacturing*³. Σκοπεύει να εξαλείψει το χάσμα μεταξύ των ρομπότ και των ανθρώπων, στα πλαίσια ενός «έξυπνου εργοστασίου».

Το εργαστήριο, εξηγεί, είναι εξοπλισμένο με αισθητήρες με ποικίλες κινήσεις που προσεγγίζουν ένα ρομποτικό χέρι, οι οποίες παρεκκλίνουν από τις κινήσεις του ερευνητή. «Εδώ δημιουργείται το μέλλον», λέει. Όπως επιβεβαιώνετε από

τον επιβλέποντα καθηγητή του Pedro Neto⁴, ο νέος Σύριος είναι σήμερα «ένα πολύ σημαντικό μέλος του εργαστηρίου». «Υπάρχει έλλειψη από επιδέξιους ερευνητές στον κλάδο, και κατά ένα μεγάλο βαθμό, ο Moammad κάλυψε αυτό το κενό», τονίζει, δεδομένου ότι δεν είναι εύκολο να βρεις κάποιον με την εξειδίκευση του Moammad, ούτε από τη Συρία, ούτε από την Πορτογαλία, ούτε από οποιαδήποτε άλλη χώρα...

³ <https://colrobot.eu/about-colrobot>

⁴ <https://www.publico.pt/2017/02/11/sociedade/noticia/mohammad-o-refugiado-sirio-que-brilha-na-robotica-em-coimbra-176169>

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: ASHKAN

Όνομα: **ASHKAN**

Επίθετο: **SELFİ**

Ηλικία: **45**

Χώρα προέλευσης: **IRAN**

Ζει στην **Πορτογαλία** από το: **1988**

ΣΥΝΤΟΜΗ ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Έφυγε από την Τεχεράνη στην ηλικία των δεκατεσσάρων, έπειτα από απόφαση του πατέρα του και για να επανενωθεί με τον αδερφό του που ζει στην Πορτογαλία. Έχοντας μεγάλη υποστήριξη από την οικογένεια, με σκληρή δουλειά, επιμονή και ειλικρίνεια κατάφερε να ξεπεράσει τα πρώτα δύσκολα χρόνια, να αντιμετωπίσει τις δυσκολίες της γλώσσας, της κοινωνικοποίησης και της ένταξης. Έφτιαξε τη δική του οικογένεια και σήμερα διοικεί μια μεγάλη εταιρία διανομής τροφίμων στην Πορτογαλία. Υποστηρίζει ενεργά τους νέους πρόσφυγες στο ταξίδι της ενσωμάτωσής τους στην πορτογαλική κοινωνία.

«Ο ΓΙΟΣ ΜΟΥ Ο ASHKAN ΘΑ ΠΑΕΙ ΣΤΟ ΓΑΜΟ!»

Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ

Έπειτα από την επανάσταση (1979) και τον πόλεμο μεταξύ Ιράν-Ιράκ (1980), πολλοί άνθρωποι από το Ιράν έφυγαν μαζικά για να γλιτώσουν από τη βία και την έλλειψη ελευθερίας. Οι περισσότεροι άνθρωποι ήθελαν να πάνε στις ΗΠΑ.

Δεύτερή τους επιλογή ήταν η Βόρεια Ευρώπη, κυρίως η Γερμανία. Κάποιες οικογένειες, που είχαν συγγενείς στο εξωτερικό, προσπάθησαν να πείσουν τα παιδιά τους να φύγουν. Για να γλιτώσουν για 2 ή 3 χρόνια τη στρατολόγηση και την κατήχηση από τις θρησκευτικές παραστρατιωτικές οργανώσεις που προσπαθούσαν να πείσουν τους νέους να πάνε στον πόλεμο.

Η ΔΡΑΠΕΤΕΥΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΑΓΟΡΙΑ SELFİ

«Ο αδερφός μου ήταν 18 τότε. Ο πατέρας μου έστειλε τον μεγάλο μου αδερφό μακριά για να γλιτώσει από τον πόλεμο. Πλήρωσε έναν διακινητή. Ο αδερφός μου δραπέτευσε καβαλώντας ένα γαϊδούρι και μια καμήλα και μετά περπατώντας. Διέσχισε τα σύνορα με το Πακιστάν – σε μία πολύ έντονη περίοδο, καθώς δεν υπήρχε επικοινωνία. Μέσω ενός άλλου διακινητή πήρε διαβατήριο. Προσπαθούσε να πάει στις ΗΠΑ, όπου έμενε ο θείος μας. Τον συνέλαβαν στο αεροδρόμιο της Φρανκφούρτης και τον απείλησαν με απέλαση. Του εξήγησαν ότι η κυβέρνηση του Ιράν θα τον θεωρούσε λιποτάκτη. Αν γύριζε πίσω θα τον εκτελούσαν. Ζήτησε για άσυλο καθώς υπήρχε ο κίνδυνος να τον σκοτώσουν στο Ιράν. Πληροφορήθηκε ότι δεν μπορούσε να μείνει στη Γερμανία, αλλά μπορούσε να πάει στην Πορτογαλία. Όταν τον ειδοποίησαν ότι θα πάει στην Πορτογαλία, η οικογένεια έτρεξε να αγοράσει χάρτη, επειδή κανείς δεν ήξερε που ήταν αυτή η παράξενη χώρα!...».

Είχα πολύ μεγάλη υποστήριξη από την οικογένεια μου

Η ΦΥΓΗ ΤΟΥ ASHKAN

Εν τω μεταξύ, η επανάσταση και ο πόλεμος χειροτέρευαν, όπως και οι συνθήκες διαβίωσης.

«Το σπίτι μας στην Τεχεράνη ήταν κοντά στον κρατικό τηλεοπτικό σταθμό και οι βομβαρδισμοί ήταν συνεχείς».

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: ASHKAN

Πέρα από τους βομβαρδισμούς, η οικογένεια είχε να αντιμετωπίσει διώξεις από παραστρατιωτικές οργανώσεις. Ένωσαν ότι βρίσκονται συνεχώς σε κίνδυνο. Τα μέλη της οικογένειας δεν ήταν ιδιαίτερος θρησκευόμενα και ο κόσμος το ήξερε.

Στο σχολείο, τα παιδιά δέχονταν επισκέψεις από μάρτυρες που είχαν ακρωτηριαστεί στον πόλεμο και από ανθρώπους που ήταν έτοιμοι να αυτοκτονήσουν στο όνομα της θρησκείας. Η ατμόσφαιρα ήταν τρομακτική.

Μια μέρα, ο πατέρας του Ashkan πήγε να αγοράσει δύο περσικά χαλιά. Πήρε τον 14χρονο Ashkan από το χέρι και πήγε στο πορτογαλικό προξενείο και είπε: «Ο μεγάλος μου γιος, που ζει τώρα στην Πορτογαλία, πρόκειται να παντρευτεί. Θα ήθελα κάποιος να εκπροσωπήσει την οικογένεια στο γάμο. Ο γιος μου ο Askhan θα πάει στο γάμο!» έτσι δόθηκε από το προξενείο στον Askhan βίζα για μία βδομάδα.

ΑΦΙΞΗ ΚΑΙ ΖΩΗ ΣΤΗΝ ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ

Ο Ashkan έφτασε στην Πορτογαλία το 1988. Όταν έφυγε από το αεροδρόμιο, είδε για πρώτη φορά στη ζωή του ουράνιο τόξο! Αλλά αυτή η πρώτη όμορφη εικόνα άλλαξε σύντομα όταν είδε τα φτωχικά σπίτια τριγύρω. . .

Τα πρώτα χρόνια ήταν πολύ δύσκολα. Του έλειπε η οικογένειά του πάρα πολύ. «Λάμβανα κάθε βδομάδα ένα γράμμα από τον πατέρα μου. Κάθε Τετάρτη που έπαιρνα ο γράμμα έκλαιγα».

Μια μέρα τα γράμματα σταμάτησαν να έρχονται. Έγγραψε στον πατέρα του και λίγο αργότερα έλαβε ένα γράμμα από την μητέρα του, που του έλεγε ότι ο πατέρας του είχε εξαφανιστεί.

«Συνέλαβαν τον πατέρα μου επειδή έστειλε τους γιους του μακριά από τη χώρα. Φυλακίστηκε και δεν είχε επικοινωνία με κανέναν για 2 χρόνια. Κανένας δεν ήξερε που ήταν. Έπειτα, τον ανάγκασαν να πάει στον πόλεμο, αλλά καθώς ήταν

ήδη 60 χρονών, έμεινε εκεί λιγότερο από ένα χρόνο.»

Εν τω μεταξύ, ο Ashkan πήγαινε ήδη στο γυμνάσιο «Ραζο D' Arcos» και παράλληλα μάθαινε πορτογαλικά. Αλλά του ήταν εξαιρετικά δύσκολο να κάνει φίλους. Ήταν γνωστός στο σχολείο ως «ο Άραβας». «Πίστευαν ότι ήμουν τρομοκράτης ή κάτι παρόμοιο».

ΝΕΑ ΥΠΑΡΧΟΝΤΑ ΚΑΙ ΕΝΤΑΞΗ

Μέχρι που μια μέρα αποφάσισε να ενταχθεί στον μαθητικό σύλλογο του σχολείου. Η κατάσταση του στο σχολείο άρχισε να αλλάζει. Έκανε φίλους και συμμετείχε ενεργά στις σχολικές δραστηριότητες.

«Έκανα φίλους, που τους έχω μέχρι και σήμερα. Είναι πραγματικά βαθιές φιλιές. Είμαστε φίλοι μέχρι και σήμερα. Ένας από αυτούς μάλιστα είναι νονός του γιου μου. Οι οικογένειές τους με καλωσόρισαν. Με καλούσαν τα Χριστούγεννα. Με φρόντιζαν, μιας και ήμουν μικρός ήθελα μια το ένα και μια το άλλο και αυτοί. . . Περίμενε, χαλάρωσε... δεν χρειάζεται να εμπλακείς σ' αυτό. . . Ήταν πραγματικοί φίλοι».

Η ζωή συνέχισε να αλλάζει. Στην ηλικία των 18 έπιασε δουλειά σε μια πιτσαρία στο Κασκαίς. Σπούδαζε και δούλευε. Άρχισε να βγάζει λεφτά και ο αδερφός του παντρεύτηκε. Έτσι αποφάσισε να μετακομίσει και μα μένει μόνος.

Μια μέρα ο αδερφός του του πρότεινε να δουλέψουν μαζί. Ο αδερφός του ήθελε να ανοίξει μια εταιρία εφοδιασμού εστιατορίων στο Κασκαίς. Παιρητήθηκε από την πιτσαρία και άρχισε να δουλεύει με τον αδερφό του. Ξυπνούσε κάθε πρωί στις 3.00 για να αγοράσει πατάτες, ντομάτες, κρεμμύδια από την αγορά Ribeira, στη Λισαβόνα και κουβαλούσε τα πράγματα πίσω στο Κασκαίς

**Πρέπει να
ρισκάρεις και να
δείχνεις πρωτοποριακές
ικανότητες και
αποφασιστικότητα**

με το τρένο. Κατάφεραν να βγάλουν κάποια χρήματα και έτσι μπόρεσαν να αγοράσουν ένα βαν και να διευρύνουν την επιχείρηση. Θα μπορούσαν να εφοδιάζουν ακόμα τρία εστιατόρια.

Σταδιακά, έγιναν γνωστοί στα εστιατόρια της περιοχής και απέκτησαν τη φήμη των καλών και ειλικρινών εργαζομένων που τηρούσαν τις προθεσμίες τους. «Στις 3 το πρωί είμασταν ήδη στο δρόμο για την αγορά. Αυτός ήταν ο μόνος τρόπος να προμηθευτούμε τα καλύτερα προϊόντα. Είμασταν πάντα οι πρώτοι που έφταναν». Η φήμη τους όπως και η εταιρία, μεγάλωναν.

Η ΖΩΗ ΣΤΗΝ ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ

Όπως η δουλειά, έτσι και η κοινωνική ζωή του Ashkan γινόταν πιο έντονη. Ενώ είχε τακτοποιηθεί οικονομικά ο Askhan γνώρισε την πρώτη του γυναίκα. Αυτή ήταν Βραζιλιάνα και έδωσε στον Askhan μια νέα προοπτική για τη ζωή. Ο Ashkan ταξίδεψε στην Βραζιλία. Γνώρισε την οικογένεια της συζύγου του και δημιούργησε συναισθηματικούς δεσμούς που κρατάνε μέχρι και σήμερα. «Είναι ακόμα η οικογένεια μου, η βραζιλιάνικη οικογένειά μου». Έχει έναν γιο, που είναι τώρα 14 χρονών. Στον γιο του αποτυπωνόταν όλη του η ελπίδα για έναν νέο κόσμο. Παρόλα αυτά, μετά από λίγο ο Askhan χώρισε με την γυναίκα του. Παρόλο τον χωρισμό, διατήρησε μια καλή σχέση με την πρώην του και επέλεξαν να έχουν από κοινού την κηδεμονία του παιδιού.

Πριν από περίπου δύο χρόνια, ο Ashkan γνώρισε τη δεύτερη γυναίκα του. met his second wife. Αυτή ήταν ανώτερη τεχνικός τροφίμων και ξεκίνησε να δουλεύει στην εταιρία του Ashkan. Ο Ashkan ήταν ενθουσιασμένος μαζί της. «Ήμουν εντυπωσιασμένος από τον δυναμισμό και φυσικά από την ομορφιά της». Άρχισαν να βγαίνουν και μετά

**Στις
3 το πρωί,
είμασταν ήδη
στην αγορά**

από ένα χρόνο παντρεύτηκαν.

Σήμερα ο Ashkan είναι ιδιοκτήτης μιας μεγάλης εταιρίας διανομής τροφίμων στην Πορτογαλία. Σαν ένας επιτυχημένος επιχειρηματίας έχει όλα τα οικονομικά μέσα για να στηρίξει τους πρόσφυγες, ειδικά αυτούς που κατάγονται από το Ιράν. Έχοντας ζήσει το δράμα στο πετσί του και εφόσον τώρα βρίσκεται σε καλή κατάσταση, νιώθει υποχρεωμένος να τους βοηθήσει.

Έχει προσλάβει πρόσφυγες, βοήθησε άλλους να αποκτήσουν επαφές με ιδρύματα και άλλους φορείς. Διακόψαμε πολλές φορές τη συνέντευξη για να απαντήσει σε κλήσεις και να δώσει τη βοήθεια του σε διάφορα προσφυγικά ζητήματα.

10 χρόνια μετά την φυγή του, ο Ashkan συνάντησε ξανά τον πατέρα, την μητέρα και την αδερφή του.

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: ΧΕΡΙΡ

Όνομα: **ΧΕΡΙΡ**

Επίθετο: **SIYABEND**

Ηλικία: **31**

Χώρα προέλευσης: **ΚΟΥΡΔΙΣΤΑΝ**

(Τούρκικη υπηκοότητα)

Ζει στην **Ιταλία** από το: **November 2012**

ΣΥΝΤΟΜΗ ΠΕΡΙΛΗΨΗ

«Στην Τουρκία ο στρατός έκανε επιδρομές στις κουρδικές περιοχές, έκαιγε χωριά και σκότωνε Κούρδους χωρικούς. Δεν μπορείς ελεύθερα να εκφράσεις την πολιτισμική και πολιτική σου ταυτότητα, δεν μπορείς να εκφράσεις τη γνώμη σου δημόσια, ούτε έχεις τη δυνατότητα να υπερασπιστείς τα ανθρώπινα δικαιώματα. Αυτή ήταν η κατάσταση που με ανάγκασε να φύγω από τη χώρα, για να αποφύγω τη φυλακή, τη δίωξη και τον θάνατο».

«ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΦΥΓΩ ΓΙΑΤΙ ΕΙΜΑΙ ΕΙΡΗΝΙΣΤΗΣ»

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΧΕΡΙΡ: Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΚΑΙ Η ΦΥΓΗ

Ο Χερίρ Siyabend γεννήθηκε στο Diyarbakir, της Τουρκίας. Έχει 2 αδερφές και 2 αδερφούς και αυτός είναι ο μεγαλύτερος. Ο Χερίρ έχει πτυχίο στη Μόδα και μετά το κολέγιο δούλεψε στη βιομηχανία της μόδας για ένα χρόνο. Ενώ σπούδαζε, δούλευε στη βιομηχανία του κινηματογράφου, σαν καλλιτεχνικός διευθυντής,

σαν βοηθός και σαν φωτογράφος και συνεργαζόταν με Τούρκους και ξένους δημοσιογράφους. Και οι δύο αδερφές του σπούδασαν στην ακαδημία καλών τεχνών, οι αδερφοί του είναι ποδοσφαιριστές, η μητέρα του δουλεύει στο σπίτι και ο πατέρας του είναι τραγουδοποιός.

Το 1980 κατά τη διάρκεια του πραξικοπήματος στην Τουρκία, όπως πολλές οικογένειες, έτσι και η οικογένεια του πατέρα του αναγκάστηκε να μετακομίσει στην Κωνσταντινούπολη και να φτιάξει μια νέα ζωή. Το 1984 οι γονείς του παντρεύτηκαν και μετακόμισαν στο Silvan. Ο Χερίρ γεννήθηκε το 1986 και μετά τη γέννησή του γύρισαν πίσω στην Κωνσταντινούπολη εξαιτίας των πιέσεων της τούρκικης κυβέρνησης, όπου και πήγε στο νηπιαγωγείο, στο δημοτικό και στο γυμνάσιο.

Μέσα σ'αυτά τα χρόνια υπέστη διακρίσεις από την τουρκική κυβέρνηση και τους εθνικιστές γιατί ήθελε να σπουδάσει στη μητρική του γλώσσα, τα κουρδικά. Τον κακομεταχειρίζονταν όταν ήταν 12 ετών και τον φυλάκισαν για μία βδομάδα.

Ενώ ήταν στη φυλακή, υπέστη βασανιστήρια, αλλά αντιστεκόταν στα εγκλήματα της τούρκικης κυβέρνησης. Μετά το λύκειο, αυτός και η οικογένειά του γύρισαν πίσω στο Κουρδιστάν, στην νοτιοανατολική Τουρκία. Ήταν εκεί για τρεις μήνες και έπειτα του δόθηκε η ευκαιρία να συμμετέχει στην Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Εθελοντισμού στο Eboli της Ιταλίας. Μετά από έξι μήνες, έπειτα από το τέλος του προγράμματος γύρισε στην Τουρκία και γράφτηκε στο Τμήμα Οικονομικών του Πανεπιστημίου Kafka.

Κατά τη διάρκεια του πρώτου έτους στο πανεπιστήμιο, έγινε ακτιβιστής και ασχολήθηκε με τα ανθρώπινα δικαιώματα και την αναγνώριση της κουρδικής γλώσσας στα πανεπιστήμια. Οργάνωσε καμπάνια συλλογής υπογραφών και μετά το τέλος της αποβλήθηκε από το πανεπιστήμιο. Μετά από τρία χρόνια, το 2009

Ξεπέρασα τα εμπόδια ζητώντας βοήθεια από Ιταλούς φίλους και ιταλικές οργανώσεις.

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: ΧΕΡΙΡ

με τον καινούριο νόμο, είχε την ευκαιρία να πάει πίσω στο κολέγιο και να γραφτεί σε άλλο τμήμα, από το οποίο αποφοίτησε το 2011. Λίγο αργότερα, η τούρκικη κυβέρνηση τον ανάγκασε να ενταχθεί στο στρατό. Στην Τουρκία ο στρατός έκανε επιδρομές στις κουρδικές περιοχές, έκαιγε χωριά και σκότωνε κούρδους χωρικούς. Σαν φανατικός ειρηνιστής που ήταν, έπρεπε να δραπετεύσει.

ΠΑΛΕΥΟΝΤΑΣ ΣΤΗ ΝΕΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Όταν έφτασε στην Ιταλία, είχε διάφορες δυσκολίες, όπως όλοι οι αιτούντες άσυλο. Κοιμήθηκε για πολλές μέρες μπροστά στο αρμόδιο τμήμα και στο δρόμο περιμένοντας να υποβάλει αίτημα ασύλου, μέχρι που βρήκε το κοινωνικό-πολιτιστικό κέντρο "Ararat" όπου και έμεινε μέχρι τον Οκτώβριο του 2013. Εκεί μπορούσε να μιλήσει με άλλους Κούρδους από άλλες περιοχές του Κουρδιστάν για θέματα σχετικά με την ταυτότητα και τον πολιτισμό. Μπορούσε να μοιραστεί μαζί τους τον πόνο του, καθώς όλοι στο κέντρο είχαν ζήσει παρόμοιες εμπειρίες.

Το πρώτο εμπόδιο ήταν η γλώσσα. Τα άλλο μεγάλα εμπόδια ήταν η γραφειοκρατία, ο ρατσισμός, η εύρεση εργασίας και οι πολιτισμικές διαφορές. Τον βοήθησαν Κούρδοι, που είχαν ήδη χτίσει της ζωή τους στην Ιταλία, οργανισμοί ανθρωπίνων δικαιωμάτων και κάποιοι φίλοι Ιταλοί.

ΕΝΤΑΞΗ ΚΑΙ ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΗ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Όταν του χορηγήθηκε καθεστώς ανθρωπιστικής προστασίας, είχε την ευκαιρία να δουλέψει σε πολλά κέντρα υποδοχής σαν πολιτιστικός διαμεσολαβητής αλλά συνέχιζε να

Έχω μάθει και έχω δεχτεί την ιταλική κουλτούρα αλλά ταυτόχρονα έκανα και την δική μου κουλτούρα γνωστή.

είναι εθελοντής στο κοινωνικό-πολιτιστικό κέντρο "Ararat".

Ο στόχος τους είναι να βοηθήσει Κούρδους που έρχονται στην Ιταλία ζητώντας άσυλο και να διαδώσει τον κουρδικό πολιτισμό και τον αγώνα των Κούρδων. Έχει την ευκαιρία να συνεργαστεί με πολλές οργανώσεις στο χώρο της μετανάστευσης και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Χάρη στην προηγούμενη του εμπειρία στο χώρο της φωτογραφίας και του κινηματογράφου, δουλεύει με δημοσιογράφους και φτιάχνουν ντοκιμαντέρ στην Ιταλία, τη Συρία και το Ιράκ με θέμα τα θύματα του ISIS που παραγκωνίζονται από τα ΜΜΕ και οργανώνει εκθέσεις φωτογραφίας που απεικονίζουν την κουρδική πραγματικότητα.

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: VAHIDA

Όνομα: **VAHIDA**

Επίθετο: **H.**

Ηλικία: **48**

Χώρα καταγωγής: **ΒΟΣΝΙΑ , πλέον**

Republika srpska

Ζει στη **Σλοβενία** από το **1993**

ΣΥΝΤΟΜΗ ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Η Vahida ήταν 19 χρονών όταν ξέσπασε ο πόλεμος στη Βοσνία. Αναγκάστηκε να εγκαταλείψει το χωριό της κοντά στο Bosanski Novi και να πάει για ένα χρόνο στο σπίτι του αδερφού της, στην Κροατία για να ξεπεράσει την τραυματική εμπειρία. Ήρθε στη Σλοβενία το 1993 και έμεινε για ένα χρόνο σε ένα κέντρο για πρόσφυγες. Εκεί έκανε μεταφράσεις και έπειτα από αυτό κλήθηκε να συμμετάσχει στο σχολικό δίκτυο για τους Πρόσφυγες. Έπειτα αποφάσισε να γραφτεί σε ένα προπτυχιακό πρόγραμμα. Τώρα έχει πτυχίο Αγγλικής Γλώσσας και Λογοτεχνίας και μεταπτυχιακό στην Κοινωνική Παιδαγωγική. Έχει δουλέψει σε εθνικό και διεθνές επίπεδο με εξαιρετικούς ειδικούς και τελικά έγινε και αυτή ειδικός. Τώρα δουλεύει σε Σλοβενικό Υπουργείο.

«ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΥΣΚΟΛΟ ΝΑ ΧΤΙΣΕΙΣ ΕΝΑ ΣΠΙΤΙ, ΟΥΤΕ ΝΑ ΦΤΙΑΞΕΙΣ ΕΝΑΝ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟ ΔΡΟΜΟ, ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΔΥΣΚΟΛΟ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΞΑΝΑΦΤΙΑΞΕΙΣ ΜΙΑ ΖΩΗ»

Vahida H. σε ένα συνέδριο το 2011

Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ

Το 1991 ξέσπασε ο πόλεμος στη Βοσνία Ερζεγοβίνη, έχοντας βαθιές ιστορικές ρίζες και αίτια θρησκευτικά, εθνικά, οικονομικά και πολιτισμικά, παρόλο που η προηγούμενη Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία θεωρούνταν η πιο Γιουγκοσλαβική από όλες με διαφορετικές εθνότητες να ζουν μαζί ειρηνικά. Ήταν μια τεράστια τραγωδία για την περιοχή και τους κατοίκους της, μια τεράστια κοινωνική καταστροφή και καταστροφή των ατομικών ιστοριών. Σήμερα αυτή η περιοχή έχει καινούριο όνομα, Republika srpska και η πλειοψηφία του πληθυσμού είναι Σέρβοι. Οι μουσουλμάνοι και οι καθολικοί έχουν φύγει. Βασικά, κανείς δεν ξέρει πως είναι η δομή του πληθυσμού αυτή τη στιγμή. Η τελευταία απογραφή ήταν το 1991.

Η ΦΥΓΗ

Όπως αναφέρθηκε, η Vahida ήταν 19 χρονών όταν ξέσπασε ο πόλεμος. Οι Μουσουλμάνοι από τα γύρω χωριά καταδιώχτηκαν. Θυμάται ότι στο πατρικό της ήταν 45 άτομα βρήκαν καταφύγιο. Ήταν δύσκολο να ξέρεις ποιος τους έδωσε από τα σπίτια τους. Οι γείτονές τους; Οι φίλοι τους; Ήταν δύσκολο να καταλάβεις γιατί φορούσαν μάσκες. Οι άνθρωποι που έμεναν στο πατρικό της Vahida είχαν φαγητό μαζί τους αλλά δεν μπορούσαν να το μοιραστούν με τους υπόλοιπους, το έκρυβαν για τις δύσκολες μέρες. Η οικογένεια της Vahida είχε δημητριακά και λαχανικά αλλά μέσα σε ένα μήνα όλα είχαν τελειώσει. 45 πεινασμένα στόματα ήταν πολλά. Το σπίτι μύριζε άσχημα από το αποθηκευμένο φαγητό που έκρυβαν και δεν καταλάωναν. Αυτή ήταν μια πρώτη επαφή με τον πόλεμο.

Η Vahida θυμάται τον εαυτό της να ταξιδεύει με το τρένο μαζί με πάρα πολύ κόσμο. Περιέργως δεν φοβόταν. Σε κάθε σταθμό πεταγόταν έξω από το τρένο

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: VAHIDA

για να πάρει νερό σε όσους διψούσαν, βοηθούσε όποιον είχε ανάγκη. «Όταν βρίσκεσαι σε κίνδυνο ή απειλείσαι, δεν φοβάσαι», λέει, «δεν έχεις τίποτα να χάσεις». Επίσης θυμάται ότι μιλούσε ασταμάτητα και η μητέρα της της έκλεινε το στόμα για να σταματήσει. Αλλά τότε η Vahida ήταν μικρή και δεν φοβόταν τίποτα. Η μητέρα της σαν πιο έμπειρη και πιο λογική ήταν πιο προσεχτική.

Το τρένο έφτασε στα κροατικά σύνορα. Η οικογένεια χωρίστηκε και η μητέρα της παρέμεινε κάπου στη Βοσνία σε ασφαλές μέρος ενώ η Vahida συνέχισε για την Κροατία. Για ένα χρόνο έμεινε με τον αδερφό της για να ανακτήσει δυνάμεις έπειτα από τις εμπειρίες που έζησε. Στην Κροατία γινόταν επίσης πόλεμος, αλλά όχι στο Ζάγκρεμπ.

**Είμαι
καλά, είσαι
καλά!**

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ VAHIDA

Από το Ζάγκρεμπ, η Vahida, ταξίδεψε στη Σλοβενία, στο Hrastnik, μια μικρή βιομηχανική πόλη και σε ένα τοπικό κέντρο για πρόσφυγες. Θυμάται τότε ακριβώς ήταν αυτό: 15 Ιουλίου 1993.

Έμεινε σε ένα ξύλινο σπίτι και μοιραζόταν το δωμάτιο με 10. Αυτού του είδους η οικειότητα δεν ήταν εύκολη. Εκείνες τις μέρες σκεφτόταν πολύ το μέλλον της. Που θα έμεινε; Πως θα ζούσε; Τι.. Τόσες πολλές ερωτήσεις! Άρχισε να δουλεύει κάνοντας μεταφράσεις. έμαθε πολλά για τον εαυτό της και για τους άλλους ανθρώπους, για την ικανότητά της να δημιουργεί σχέσεις. Αυτή η ικανότητα είναι πολύ σημαντική για κάποιον που είναι πρόσφυγας.

Δεν εκτοπίστηκαν μόνο ενήλικες και ηλικιωμένοι. Υπήρχαν πολλά παιδιά διασκορπισμένα. Ζήτησαν από τη Vahida να δουλέψει σε ένα σχολείο για παιδιά πρόσφυγες. «Για όνομα του Θεού, μπορώ να το κάνω; Δεν έχω πάει ούτε πανεπιστήμιο. Δεν έχω τη γνώση ούτε τις ικανότητες. Οι πρόσφυγες πρέπει να προσπαθούν σκληρά να μάθουν τη γλώσσα της χώρας και να ξέρουν καλά

αγγλικά. Αλλά υπήρχαν άνθρωποι που την εμπιστεύονταν.

«Την εκπαίδευση και την γνώση δεν μπορεί αν σου την πάρει κανείς, όποιες και αν είναι οι συνθήκες», λέει η Vahida. Η εκπαίδευση είναι από τα πιο σημαντικά. Η Vahida ήταν 24 όταν ένωσε την ανάγκη να σπουδάσει.

«Η Vahida γράφτηκε στο πανεπιστήμιο της Λιουμπλιάνα για να σπουδάσει Αγγλική Γλώσσα και Λογοτεχνία. Η διπλή της ζωή ξεκίνησε. Δούλευε και σπούδαζε. Ο οργανισμός στον οποίο δούλευε φρόντιζε τους ανθρώπους που δούλευαν εκεί. Κάθε μήνα οργάνωναν εκπαιδευτικά σεμινάρια για τους εργαζομένους και επιπλέον αφιέρωναν μία ή δύο μέρες σε συζητήσεις που αφορούσαν την δουλειά υπό την επίβλεψη κάποιου ειδικού. Υπήρχε επίσης μία ψυχολόγος, η οποία είχε μόλις βγει στη σύνταξη, για να αφιερώσει όλο της το χρόνο και την ενέργεια σε παιδιά που είχαν τραυματιστεί από τον πόλεμο. Είχε το δικό της κοινωνικό δίκτυο που περιλάμβανε επαγγελματίες συναδέλφους από διαφορετικές ευρωπαϊκές χώρες. Τους κάλεσε τότε να προσφέρουν την βοήθειά τους και το έκαναν. Ήρθαν από την Ελβετία, την Ολλανδία, την Μεγάλη Βρετανία, το Βέλγιο. Αυτός ο κύκλος φίλων και συναδέλφων έγινε σύντομα και κύκλος της Vahida, ήταν άνθρωποι στους οποίους μπορούσε να βασιστεί.

Οι οικογένειες προσφύγων που έμειναν σε ξύλινους στρατώνες μετρούσαν τον χρόνο και περιμένασαν να αλλάξει η κατάσταση. Συνήθως δεν σκεφτόντουσαν καθόλου την εκπαίδευση των παιδιών τους. Δεν ήταν πρόθυμοι να ανοιχτούν σε κάποιον και αυτή τους η στάση θα μπορούσε να επηρεάσει και τα παιδιά τους. Το σχολείο ανήκε πλέον στις παλιές εποχές ειρήνης. Αλλά όντως; Δεν ήθελαν να πάνε στο σχολείο. Όταν πήγαιναν, συχνά πήγαιναν με τις πιτζάμες και τα βλέφαρά τους κολλούσαν από τις πολλές ώρες ύπνου. Αλλά η Vahida και οι συνάδελφοί της δεν το έπαιρναν βαριά. Θα το δέχονταν και σιγά σιγά τα παιδιά θα ερχόντουσαν καλύτερα ντυμένα στο σχολείο. Ένας από τους βασικούς τρόπους εκμάθησης είναι η μίμηση και αυτό συνέβη στις τάξεις της Vahida.

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: VAHIDA

Επιπλέον, προσφέρονταν μαθήματα ψυχοκοινωνικής βοήθειας για τα παιδιά και προτάθηκε στη Vahida να τους κάνει μαθήματα χορού, παρόλο που δεν χόρευε καλά. Έμαθε λοιπόν αν χορεύει ενώ τα δίδασκε και τελικά έμοιαζε σαν να το είχε ξανακάνει. Έτσι λοιπόν κλήθηκαν να συμμετέχουν σε μια παράσταση. Τα παιδιά ήταν πολύ χαρούμενα που τα χειροκροτούσαν. Και μετά θα ερχόντουσαν οι γονείς τους και θα ήταν περήφανοι για τα παιδιά τους. Χαρούμενοι και περήφανοι.

Η Vahida ήταν 24 όταν γράφτηκε στο πανεπιστήμιο. Καθώς δεν μιλούσε σλοβενικά και ήταν μεγαλύτερη από τους άλλους φοιτητές, ένιωθε πάλι κάπως αποκλεισμένη. Αλλά ένιωθε ότι η γνώση δεν αποκλείει κανέναν. Ήταν σίγουρη γι' αυτό.

Το 1994 η Vahida συντόνιζε τους εκπαιδευτές των παιδιών προσφύγων και δούλευε πολύ στενά με την εθελόντρια ψυχολόγο, η οποία ήταν μεγαλύτερη της, πολύ πιο έμπειρη και με περισσότερες γνώσεις. Αυτή ήταν μια ευτυχής συγκυρία καθώς βρήκε έναν μέντορα. «Δεν υπήρχε μεγαλύτερη χαρά, από το να βρίσκεις έναν δάσκαλο», λένε οι Κινέζοι.

Όταν άρχισε να δουλεύει με την μέντορα της, τη συνόδευσε στο πρώτο παγκόσμιο συνέδριο στο Edmonton, του Καναδά. Η μέντορας της συντόνιζε ένα σεμινάριο για τον εθελοντισμό. Η Vahida έτρεμε και δεν μπορούσε να σκεφτεί για ποιο θέμα θα μιλούσε. Αλλά τότε, Εύρηκα! Άρχισε να μιλάει για την δική της ιστορία εθελοντισμού. Ένωσε ότι το ακροατήριο ήταν ήσυχο επειδή δεν τα έλεγε καλά. Στο τέλος, όταν τόλμησε να κοιτάξει τον κόσμο, εξέλαβε επευφημίες για την ειλικρίνεια, τη συναίσθηση και τη γνώση της. Πρέπει να έχεις περάσει από κάποιες καταστάσεις για να είσαι πειστική. Έχοντας αποκτήσει αυτή την εμπειρία,

Κάποιοι πρόσφυγες πηγαίνουν μακριά εξαιτίας του δράματός που έζησαν.

επέστρεψε στις σπουδές τις πιο σίγουρη και λιγότερο ντροπαλή. Είχε συμβεί μια πραγματική μετάλλαξη.

Το 2002 η Vahida απέκτησε τη σλοβενική υπηκοότητα.

ΑΝΗΚΕΙΝ

Η Vahida ανήκει σε τουλάχιστον 2 πολιτισμούς, το βοσνιακό και τον σλοβενικό. Στη Λιουμπλιάνα νιώθει ότι είναι στο σπίτι της, ενώ η Βοσνία είναι τα μέρη της μητέρας της. Έχει μια σημαντική απόσταση από τις δύο κουλτούρες με βάση την αυτό-αντανάκλασή της και τις μεταμορφωτικές δυνάμεις τις προσωπικότητάς της. Λέει: «Εμείς στη Σλοβενία. . .» Αυτό που την κάνει να ανήκει είναι η ετοιμότητά της στο να μαθαίνει που την κάνει να αναπτύσσεται ταυτόχρονα με το κοινωνικό περιβάλλον.

ΣΗΜΑΝΤΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΕΣ ΠΟΥ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΑΝ ΤΗΝ ΕΝΤΑΞΗ ΤΗΣ VAHIDA

Μελετώντας προσεκτικά τη ζωή της Vahida γίνεται προφανές ότι έχει το ψυχολογικό προφίλ που ωθεί για ένταξη, ότι είναι ανθεκτική και μπορεί να ξεπεράσει τα τραύματα, ότι η στάση ζωής της είναι «Είμαι καλά, είσαι καλά». Είναι σημαντικό το με ποιον έρχεται κοντά ο πρόσφυγας, καθώς αυτό το άτομο είναι η γέφυρα μεταξύ του πρόσφυγα και της κοινωνίας που τον υποδέχεται.

Πολλές φορές στη ζωή της, σκέφτηκε το μέλλον (γράφτηκε στο πανεπιστήμιο, σε προπτυχιακό και έπειτα σε μεταπτυχιακό πρόγραμμα). Η μεταπτυχιακή της διατριβή ήταν σε σχετική με τη δουλειά της και ήταν σχετική με τα κίνητρα και τον εθελοντισμό. Ακόμα διατηρεί φιλικές σχέσεις με τον επιβλέποντα καθηγητή της διατριβής της για τον οποίο ήταν μία ενδιαφέρουσα και εφευρετική φοιτήτρια. Έμαθε σλοβενικά διαβάζοντας και δουλεύοντας, και όχι με το να κάθεται στα

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: VAHIDA

σχολικά θρανία. Μιλάει άπταιστα τη Σλοβενική γλώσσα, με τοπική προφορά. Επίσης μιλάει άπταιστα και γράφει σε πολλές άλλες γλώσσες, η δουλειά της δεν περιορίζεται σε μία μόνο χώρα, αλλά αφορά την Ευρώπη και όλο τον κόσμο. Είναι καλή στην επικοινωνία, στη διαχείριση έργων, δουλεύει ομαδικά και μπορεί να ενώσει τους ανθρώπους, τα ιδρύματα, τα διάφορα πεδία εργασίας και τις ομάδες. Της αρέσει να λύνει προβλήματα και να μαθαίνει.

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: REUBEN

Όνομα: **REUBEN**

Επίθετο: **HAMBAKACHERE**

Ηλικία: **38**

Χώρα προέλευσης: **ΖΙΜΠΑΜΠΟΥΕ**

Ζει στην **Ιρλανδία** από το: **2006**

ΣΥΝΤΟΜΗ ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ο Reuben ήταν ένας επιχειρηματίας που ζούσε στη Ζιμπάμπουε το 2005 όταν αναγκάστηκε να φύγει για πολιτικούς λόγους. Ήταν παντρεμένος και είχε οικογένεια. Η σύζυγός του και τα παιδιά του μετακόμισαν από τη Νότια Αφρική στην Ιρλανδία το 2005 πριν από τον Reuben αναζητώντας άσυλο. Ο Reuben τους ακολούθησε το 2006.

Ο Reuben έγινε ιδρυτικό μέλος της πλατφόρμας «Refugees and Asylum Seekers Platform Ireland (RASPI)» το 2010. Αυτό το γκρουπ δημιούργησε μία βάση δεδομένων που συνέδεε όλα τα 34 Κέντρα Άμεσης εξυπηρέτησης στην Ιρλανδία. Αρχικά υποστηριζόταν από το Συμβούλιο για τους Πρόσφυγες της Ιρλανδίας. Το 2014 προσκαλέστηκε από την υπουργό της ιρλανδική κυβέρνησης, Frances Fitzgerald να αντιπροσωπεύει τους αιτούντες άσυλο σαν κομμάτι της ομάδας εργασίας. Ο Reuben επίσης δούλεψε σαν σύμβουλος για την 'Cultur' μία οργάνωση που χρησιμοποιεί την προσέγγιση της κοινοτικής εργασίας στο έργο της με τους αιτούντες άσυλο και τους μετανάστες, με στόχο να εντοπίσουν τις ρίζες της ανισότητας και της αδικίας. Ο Reuben είναι εξαιρετικός πρεσβευτής των αιτούντων άσυλο στην Ιρλανδία – ένα εξαιρετικό πρότυπο για όλους μας.

“... ΚΑΠΟΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΑΠΕΙΛΗΘΗΚΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΡΧΕΣ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ”

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ REUBEN ΓΙΑ ΤΙΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΔΙΑΦΥΓΗ ΤΟΥ

Ο Reuben είχε τη δική του επιχείρηση στη Ζιμπάμπουε. Έχασε ένα μεγάλο μέρος του εμπορεύματός του σε μια επιδρομή από τις αρχές το 2004. Εκείνη την περίοδο τα πράγματα χειροτέρευαν σε ότι αφορούσε τις επιχειρήσεις, εξαιτίας της νέας νομοθεσίας που καθιστούσε αδύνατο σε επιχειρηματίες, όπως ο Reuben, να έχουν πρόσβαση σε ξένο συνάλλαγμα και να συνεχίσουν τις επιχειρήσεις τους. Στη Ζιμπάμπουε γύρω στο 2004 ο Reuben έγινε στόχος των αρχών επειδή ήταν μέλος μιας κοινότητας που εκπροσωπούσε τις μικρές επιχειρήσεις και ήταν πολιτικά ενεργός, διαμαρτυρόμενος για τις πρακτικές που περιορίζανε τις επιχειρήσεις. Αυτές οι διαμαρτυρίες συγκέντρωσαν πολλή προσοχή στο πρόσωπο του από τις αστυνομικές αρχές. Ήταν μέλος μιας πολιτικής κίνησης που αμφισβητούσε το υπάρχον κυβερνών κόμμα του Πρόεδρου Μουγκάμπε. Εξαιτίας του πολιτικού του ακτιβισμού ενάντια στο κυβερνών κόμμα ο Reuben απειλήθηκε από τις αστυνομικές αρχές και οι φίλοι και οι συγγενείς του τον συμβούλεψαν να εγκαταλείψει τη Ζιμπάμπουε. Πολλοί άνθρωποι οι οποίοι εναντιώθηκαν στο καθεστώς, εξαφανίστηκαν εκείνη την περίοδο. Για λόγους ασφαλείας ο Reuben μετακόμισε στη Νότια Αφρική το 2005 κάνοντας έτσι και το πρώτο του βήμα στο δρόμο για την αναζήτηση Ασύλου στην Ιρλανδία το 2006.

Συναντήθηκα με τον ιρλανδό Υπουργό για να συζητήσω τα θέματα.

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: REUBEN

ΠΑΛΕΥΟΝΤΑΣ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΝΑ ΒΑΛΕΙ ΤΕΛΟΣ ΣΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ “DIRECT PROVISION”

Ο Reuben έγινε εθελοντής στο Ιρλανδικό Συμβούλιο για τους Πρόσφυγες (RCI) το 2010. Ξεκίνησε μια καμπάνια με την ονομασία «Σταματήστε το Σύστημα Direct Provision στην Ιρλανδία». Το Ιρλανδικό Συμβούλιο για τους πρόσφυγες ενώ υποστήριζε την καμπάνια του Reuben δεν υποστήριζαν κάποιες από τις ενέργειές του. Αυτή η εξέλιξη καθυστέρησε την πρωτοβουλία RASPI καθώς ήταν περιορισμένος λόγω της έλλειψης χρηματοδότησης και τα πρωτόκολλα του RCI. Η κάπως ακραία προσέγγιση του Reuben για να βάλει τέλος στο σύστημα του Direct Provision και οι προτεινόμενες ενέργειές του δεν συγχρονίζονταν με το RCI και το Συμβούλιο ανησυχούσε πως και η δική του χρηματοδότηση θα επηρεαζόταν. Ο Reuben συνέχισε να εργάζεται στο RCI για τα επόμενα 3 με 4 χρόνια.

Το 2014 ο Reuben παρέλαβε την Ιρλανδική υπηκοότητα και προσκλήθηκε από την Ιρλανδική κυβέρνηση να συμμετάσχει σε μια ομάδα εργασίας με σκοπό να συζητήσει ή να βελτιώσει το σύστημα “Direct Provision” για τους αιτούντες άσυλο στην Ιρλανδία. Η πρωτοβουλία της Ιρλανδής υπουργού Francis Fitzgerald επεδίωκε να βελτιώσει το σύστημα “Direct Provision” για τους αιτούντες άσυλο στην Ιρλανδία. Παρόλα αυτά, δεν ήταν αυτό που ήθελε ο Reuben. Στόχος του ήταν να βάλει τέλος στο σύστημα “Direct Provision” στην Ιρλανδία αλλά ήταν μόνος του, εκτός από ένα ακόμα άτομο την Sue Conlon από το Ιρλανδικό Συμβούλιο για τους Πρόσφυγες η οποία έψαχνε μια ριζική αλλαγή στον τρόπο που οι αιτούντες άσυλο αντιμετωπίζονται. Τόσο ο Reuben όσο και η Sue δεν μπορούσαν να προβλέψουν κάποιο σενάριο για να βελτιωθεί η κατάσταση καθώς οι συνθήκες και οι περιοριστικές πρακτικές σε ότι αφορά την οικονομική ενίσχυση, τα εμπόδια στην εκπαίδευση και τη

γενική ενσωμάτωση στην κοινωνία και το εργατικό δυναμικό ήταν σταθερά σε ισχύ. Ο Reuben αναζητούσε μια εναλλακτική λύση για το σύστημα “Direct Provision” και συνειδητοποίησε πολύ σύντομα ότι αυτό δεν πρόκειται να συμβεί. Ο Reuben αναφέρει ότι ενώ υπήρξε συνάντηση στην ομάδα εργασίας “οι κυβερνητικές αποφάσεις είχαν ήδη παρθεί” δεν μπορούσε να επιτευχθεί τίποτα από την παραμονή του ή την υποστήριξη αυτής της ομάδας. Έγινε μέλος τον Αύγουστο του 2014 και παραιτήθηκε από την ομάδα το Φεβρουάριο του 2015. Παραιτήθηκε για δυο λόγους, 1) δεν υπήρχε ευκαιρία για πρόσβαση στην εκπαίδευση και 2) πρόσβαση στο εργατικό δυναμικό. Συνέχισε τον αγώνα του με δημόσια αποχώρηση με ανοικτή επιστολή προς την υπουργό Fitzgerald και τον πρόεδρο της ομάδας εργασίας. Ο Reuben επέστρεψε στην βασική πλατφόρμα RASPI (12 βασικά μέλη που εκπροσωπούσαν κέντρα “Direct Provision” σε όλη την Ιρλανδία) εκπροσωπώντας την στην ομάδα εργασίας της κυβέρνησης για να τους ενημερώσει για την απόφασή του. Η απόφασή του να παραιτηθεί από την ομάδα εργασίας αντιμετωπίστηκε με μια μεικτή αντίδραση, όπου ορισμένα μέλη του πυρήνα της ομάδας θεώρησαν καλύτερα να παραμείνει στο τραπέζι για να ασκήσουν μεγαλύτερη επιρροή σε θέματα “Direct Provision”. Ο Reuben υποστήριξε ότι η ομάδα εργασίας είχε απλώς ένα «καλλυντικό» ρόλο και ότι «τίποτα δεν θα έβγαινε από αυτό» ... αυτό προκάλεσε σημαντική διαίρεση στην αρχική βασική ομάδα των ακτιβιστών που εκπροσωπούσε ο Reuben. Ο Reuben αντικαταστάθηκε στην κυβέρνηση από ένα άλλο μέλος της κεντρικής πλατφόρμας RASPI στην κυβέρνηση.

**Ξεκίνησα
μια καμπάνια για να
τελειώσω το «Direct
Provision». Είναι
ρατσιστικό.**

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: REUBEN

ΕΝΤΑΞΗ ΚΑΙ ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΗ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ο Reuben ξεκίνησε να δουλεύει για το “Cultur” ως εθελοντής το 2014 αλλά μετά την παραίτησή του από την κυβερνητική ομάδα εργασίας έγινε πιο ενεργός το 2015. Ο Reuben διαπραγματεύτηκε ένα συμβόλαιο για μερικής απασχόλησης δουλειά για το “Cultur”. Στη σύμβασή του έχει ορίσει ότι είναι ελεύθερος να λειτουργήσει ως ακτιβιστής για να τερματίσει το σύστημα “Direct Provision”, αρκεί να μην έρχεται σε αντίθεση με την αποστολή και τους στόχους της “Cultur”. Λειτουργεί αυτόνομα και θεωρεί ότι αυτή είναι η καλύτερη ευκαιρία του να δώσει πίσω στην κοινωνία κάτι, ότι έχει ως δημοκρατικό δικαίωμα την ελευθερία του λόγου που θα χρησιμοποιήσει για να αλλάξει ή να αναζητήσει εναλλακτική λύση στο σύστημα “Direct Provision”. Το πιο σημαντικό που επισημαίνεται είναι ότι ο Reuben αντιπροσωπεύει τον Reuben (το άτομο) και τις απόψεις ορισμένων βασικών ακτιβιστών και δεν εκπροσωπεί την “Cultur” απαντώντας σε ερωτήσεις κατά τη διάρκεια αυτής της συνέντευξης. Η καταγραφή της συνέντευξης τελείωσε και συνεχίσαμε μια γενική συζήτηση για την οικογένειά του, τα όνειρά του και τις ελπίδες του για το μέλλον. Ο Reuben είναι ένας πραγματικός ακτιβιστής και σπουδαίο πρότυπο για όλους τους αιτούντες άσυλο που επιθυμούν να ενταχθούν στις νέες κοινωνίες τους.

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: ELVISA

Όνομα: **ELVISA**

Επίθετο: **KANTAREVIC**

Ηλικία: **35**

Χώρα προέλευσης: **ΒΟΣΝΙΑ**

Ζει στην **Γερμανία** από το: **1992/2000**

ΣΥΝΤΟΜΗ ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Η Elvisa Kantarevic γεννήθηκε στη Βοσνία και έχει μία αδελφή και έναν αδελφό. Η οικογένεια ζούσε στη Βοσνία, και όταν ξεκίνησαν οι βιαιοπραγίες με τη Σερβία γύρω στο 1991, αναγκάστηκαν να φύγουν αμέσως από τη χώρα. Ήρθαν στη Γερμανία όπου εκείνη έζησε για 5 χρόνια, και αισθανόταν Γερμανίδα. Στη συνέχεια όμως, τους απείλησαν ότι θα απελαθούν ξανά στη Βοσνία, κάτι που έγινε το 1997. Εκείνη, ωστόσο, ήταν πεπεισμένη ότι θα επέστρεφε στη Γερμανία. Το 2000 έλαβε φοιτητική βίβα και ξεκίνησε τις σπουδές της στο πανεπιστήμιο, μαζί με την αδελφή της. Από το 2005 η Elvisa είναι παντρεμένη, έχει 2 παιδιά, ζει στο Αμβούργο και είναι Επικεφαλής του Τμήματος Μετανάστευσης και Πολυμορφίας σε ένα γνωστό Εκπαιδευτικό Οργανισμό.

“ΗΜΟΥΝ ΓΕΡΜΑΝΙΔΑ ΜΕ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΛΗΞΗΣ.”

ΞΑΦΝΙΚΗ ΑΝΑΧΩΡΗΣΗ

Η Elvisa ήταν 10 ετών όταν ξέσπασε η διαμάχη μεταξύ Βοσνίας και Σερβίας.

Δεν γνώριζε ακριβώς τί συνέβαινε, μόνο ότι οι μεγάλοι πάντα κρατούσαν μυστικά. Μία μέρα, η μητέρα της καλύτερης της φίλης της είπε ότι δεν μπορεί πια να παίζει με την κόρη της, γιατί είναι Βόσνια. Την ίδια ημέρα, άκουσε τις πρώτες βόμβες. Για εβδομάδες αγόραζαν τρόφιμα σε κατάσταση πανικού, αλλιώς έμεναν σπίτι και κοιμόντουσαν με τα ρούχα. Τότε μία μέρα, έβαλαν την Elvisa και την αδελφή της σε ένα αυτοκίνητο με τη μητέρα τους και έφυγαν από τη Βοσνία. Τα παιδιά δεν ήξεραν πού κατευθύνονταν. Επειδή ο πατέρας της δούλευε ήδη στη Γερμανία ως ανθρακωρύχος, πήγαν οδικώς στη Γερμανία.

ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΣ ΤΗ ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΣΤΗ ΝΕΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ο πατέρας της ζούσε στο Gladbeck, μία μικρή πόλη στην περιοχή ανθρακωρυχείων της Γερμανίας. Έψαξε διαμέρισμα για την οικογένειά του, αλλά το μόνο που βρήκε ήταν ένα γκαράζ. Έζησαν υπό αυτές τις συνθήκες για 6 μήνες, αλλά η Elvisa ήταν χαρούμενη γιατί ένιωθε ασφαλής και γιατί υπήρχαν πολλοί άνθρωποι στη γειτονιά που τους βοηθούσαν με φαγητό, γλυκά και μαθαίνοντάς τους Γερμανικά.

Η Elvisa ξεκίνησε σχολείο στην 5η Τάξη ενός ειδικού σχολείου, ωστόσο πολύ γρήγορα μπόρεσε να πάει σε ένα “Γυμνάσιο” γιατί μάθαινε τη γλώσσα και όλα τα υπόλοιπα πολύ γρήγορα. Έκανε φίλους και διέπρεψε στο σχολείο, όπως και η αδελφή της, η οποία ήταν ένα χρόνο μικρότερή της. Ήταν αποφασισμένη να μάθει τη γλώσσα το συντομότερο δυνατόν. Είχε μία εμπειρία καθοριστικής σημασίας, όταν η αδελφή της ήταν στο νοσοκομείο και δεν μπορούσε να πει τί πρόβλημα είχε. Τότε ήταν που εκείνη και η αδελφή της αποφάσισαν ότι έπρεπε να μάθουν τη γλώσσα γρήγορα. Πήραν ένα λεξικό από τον πατέρα τους και μάθαιναν συνεχώς. Πολύ σύντομα έπρεπε να μεταφράζουν όλα τα επίσημα χαρτιά ή να συνοδεύουν τα μέλη της οικογένειας στο γιατρό προκειμένου να κάνουν τη διερμηνεία. Αλλά δεν τις ένοιαζε.

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: ELVISA

Εντούτοις, όλον αυτό τον καιρό είχαν άδεια παραμονής στη Γερμανία λόγω ανοχής, η οποία διασφάλιζε τη παραμονή της καθεμιάς τους για 6 μήνες το ανώτερο. Η Elvisa ένωθε παιδί της Γερμανίας, αλλά με ημερομηνία λήξης.

Και τότε ήρθε η καταστροφή: έλαβαν εντολή απέλασης, όταν εκείνη ήταν στην 9η Τάξη. Υπήρχε όμως μία γυναίκα στη γειτονιά που δεν αποδέχθηκε εκείνη την απόφαση. Έδωσε δημοσιότητα στο θέμα, και βρέθηκαν κι άλλοι που τη στήριξαν στη προσπάθειά της να αλλάξει την απόφαση αυτή. Και το πέτυχαν, αλλά μόνο εν μέρει. Η Elvisa και η αδελφή της μπορούσαν να μείνουν για ένα έτος, μέχρι να τελειώσουν το σχολείο - αλλά μόνο με τον ένα γονέα. Έτσι η μητέρα της και ο μικρότερος αδελφός της εγκατέλειψαν τη Γερμανία και οι αδελφές και ο πατέρας έμειναν στη Γερμανία. Για έναν ακόμα χρόνο.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΚΑΙ ΕΝΤΑΞΗ, ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ

Επέστρεψαν στη Βοσνία, πήγαν σε σχολείο για τρία ακόμα χρόνια και στη συνέχεια η ίδια και η αδελφή της έκαναν αίτηση για φοιτητική βίζα. Ήταν πολύ τυχερές, καθώς πέτυχαν να τη λάβουν και οι δύο. Σπούδασαν "Γερμανική γλώσσα και Φιλοσοφία" στο Μπόχουμ και ολοκλήρωσαν τις σπουδές τους το 2005 με την απόκτηση πτυχίου Μπάτσελορ.

Σε ολόκληρη την επαγγελματική της ζωή, η Elvisa προσπαθούσε να βοηθήσει εκείνους που βρέθηκαν στην ίδια κατάσταση με εκείνη: ξένοι σε ξένη χώρα. Εργάστηκε ως σύμβουλος για νέους μετανάστες, και στη συνέχεια μεταπήδησε στη θέση που κατέχει τώρα, στο Τμήμα Μετανάστευσης και Πολυμορφίας. Επί του παρόντος, έχει τη διεύθυνση του εν λόγω τμήματος. Διοργανώνει εκδηλώσεις, εργάζεται σε έργα και σε δράσεις δικτύωσης προκειμένου να βοηθήσει στη βελτίωση της θέσης των μεταναστών

Θα πρέπει να έχεις τη θέληση για να γίνεις μέρος του περιβάλλοντός σου

στην αγορά εργασίας. Ταυτόχρονα, βοηθάει άλλους που αντιμετωπίζουν δυσκολίες και συνεχίζει να στηρίζει οικονομικά την οικογένειά της πίσω στη Βοσνία. Η πιο πρόσφατη προσπάθειά της αφορά ένα έργο εκπαίδευσης συμβούλων με σκοπό να βοηθούν τους μετανάστες που πιάνουν δουλειά στη Γερμανία.

Το 2005 παντρεύτηκε και έχει δύο παιδιά. Αισθάνεται ότι τώρα επιτέλους ανήκει στη Γερμανία και τη Γερμανική κοινωνία. Το 2008 έλαβε τη Γερμανική υπηκοότητα. Η Βοσνία είναι ακόμα το «σπίτι» της, λόγω της οικογένειας και των φίλων. Αλλά και η Γερμανία είναι πατρίδα της. Και είναι περήφανη που είναι Γερμανίδα.

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: ΤΙΝΟΥ

Όνομα: **Tinu**

Επίθετο: **Achioya**

Ηλικία: **43**

Χώρα προέλευσης: **ΝΙΓΗΡΙΑ**

Ζει στην **Ιρλανδία** από το: **1999**

ΣΥΝΤΟΜΗ ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Η Tinu γεννήθηκε σε μία πολιτική οικογένεια της Νιγηρίας. Ο πατέρας της ήταν πολιτικός στη Νιγηρία. Τη δεκαετία του 1990 υπήρχε στη Νιγηρία πολλή βία μεταξύ των πολιτικών παρατάξεων, ενώ οι απαγωγές και οι φόνοι ήταν κάτι συνηθισμένο. Ήταν η περίοδος κατά την οποία η Νιγηρία μετέβαινε από το στρατιωτικό καθεστώς στη δημοκρατία. Η διεθνής κοινότητα δεν ήταν υποστηρικτική κατά τη μεταβατική αυτή περίοδο, καθώς η υπάρχουσα κατάσταση του στρατιωτικού καθεστώτος ευνοούσε τις παράνομες πετρελαιοειδή συμφωνίες με τις ξένες εταιρείες. Η Tinu ήταν νιόπαντρη το 1999 και ο πατέρας της, ο οποίος είχε σπουδάσει στο ΗΒ τη δεκαετία του 1950, είχε καλές διασυνδέσεις με Ιρλανδούς και είχε επισκεφτεί την Ιρλανδία την εποχή εκείνη. Η Tinu είχε επίσης αδελφές που έμειναν ήδη και είχαν εγκατασταθεί στο ΗΒ. Η απόφαση της Tinu να μεταναστεύσει στην Ιρλανδία επηρεάστηκε σε μεγάλο βαθμό από τις Ιρλανδές καλόγριες που την εκπαίδευσαν, και οι οποίες επίσης επέστρεφαν στην Ιρλανδία στα τέλη του 1990. Η Tinu είναι διπλωματούχος αρχιτέκτονας. Όταν η Tinu έφτασε στην Ιρλανδία, είχε μείνει στο κέντρο υποδοχής προσφύγων στο Kenmare για όσο διάστημα εξεταζόταν η αίτησή

της το 2000. Σε αντίθεση με τη σημερινή κατάσταση, όπου οι άνθρωποι στα κέντρα υποδοχής προσφύγων πρέπει να περιμένουν για χρόνια, κάποιες φορές μέχρι και 7 ή 8, για άδειες εργασίας, η Tinu κατάφερε να βρει δουλειά σχεδόν αμέσως. Η πολύ ισχυρή τοπική κοινότητα αγκάλιασε τους νεοαφιχθέντες και επέμεινε ότι έπρεπε να τους επιτραπεί να δουλέψουν, ανεξάρτητα από την εθνική πολιτική. Οι πρεσβύτεροι της κοινότητας στο Kenmare αναγνώρισαν αμέσως τα προσόντα που διέθεταν άνθρωποι σαν την Tinu και επέμειναν να τους επιτραπεί να εργαστούν και να αφομοιωθούν στη νέα τους κοινότητα κατά τρόπο φυσιολογικό και ομαλό. Η Tinu αξιοποίησε αυτή την πρώτη θετική εμπειρία της στην Ιρλανδία τα τελευταία 17 χρόνια με το να γίνει μία επιφανής ακτιβίστρια που βοηθάει άλλους Αιτούντες Άσυλο σε πολλά μέρη και περιβάλλοντα σε ολόκληρη την Ιρλανδία, επηρεάζοντας την πολιτική σε κυβερνητικό επίπεδο. Η Tinu εργάζεται επί του παρόντος ως Διευθύντρια του Προγράμματος Cultur. Η Tinu εντάχθηκε στο Cultur το 2016 ως Διαχειρίστρια Έργου και έχει πάνω από 14 χρόνια εμπειρία στην συνεργασία με ΜΚΟ, με το δημόσιο τομέα, με έργα κρατικής χρηματοδότησης όπου περιλαμβάνεται η παροχή εκπαιδευτικής υποστήριξης και η διευκόλυνση του διαπολιτισμικού διαλόγου εντός της κοινότητας αναφορικά με ευαίσθητα και δύσκολα θέματα. Η Tinu διαθέτει πτυχίο Κοινωνικών Μελετών από το Ινστιτούτο Τεχνολογίας Dundalk και Μάστερ Φιλοσοφίας στην Διευθέτηση Συγκρούσεων & τη Συμφιλίωση από το Κολλέγιο Trinity της Ιρλανδίας.

“... ΣΤΟ KENMARE ΜΑΣ ΕΙΧΑΝ ΣΑΝ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥΣ.”

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΙΝΟΥ- ΣΥΡΡΑΞΗ ΚΑΙ Η ΑΠΟΔΡΑΣΗ

Ο πατέρας της Tinu ήταν πολιτικός στη Νιγηρία τη δεκαετία του 1990 και η

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: ΤΙΝΟΥ

Τίνου και η οικογένειά της ήταν φιλοδημοκράτες και ενάντια στο στρατιωτικό καθεστώς. Στα τέλη της δεκαετίας του 1990, ο πατέρας της Τίνου αποφάσισε να εγκαταλείψει τη Νιγηρία για λόγους προσωπικής ασφάλειας. Οι απαγωγές και η βία που συνδέονταν με την πολιτική ήταν κάτι συνηθισμένο εκείνη την περίοδο μετάβασης σε μία κοινωνία με μακρύ ιστορικό στρατιωτικών πραξικοπημάτων και φυσικής εναντίωσης στις δημοκρατικές διαδικασίες, με πολλές προεκτάσεις που δεν συντρέχει λόγος να αναλύσουμε στο παρόν άρθρο. Για να βοηθήσουμε τον αναγνώστη να σχηματίσει μία ιδέα για την πολιτική συνείδηση της Νιγηρίας, παραθέτουμε ένα άρθρο του 'Παρατηρητηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων': «*Η χρήση της βίας ως μέσο πολιτικής επιρροής ήταν συνηθισμένη στη Νιγηρία τόσο πριν όσο και μετά την άνοδο του Προέδρου Obasanjo στην εξουσία για πρώτη φορά το 1999. Οι εκλογές του 1999 αμαυρώθηκαν επίσης από βία και εκφοβισμό, όπως και από εκτεταμένη απάτη και νοθεία. Οι προηγούμενες κυβερνήσεις της Νιγηρίας είχαν χρησιμοποιήσει πολιτική βία ακόμα πιο βάνουσα και συστηματικά, συχνά χωρίς καν κάποια αληθοφανή πρόφαση ότι ενεργούν στα πλαίσια ενός δημοκρατικού συστήματος. Παρά την μετάβαση από το στρατιωτικό στο πολιτικό καθεστώς, η πολιτική βία παρέμεινε εκτεταμένη. Η κατάσταση αυτή διευκολύνεται από την ευρεία διαθεσιμότητα μικρών όπλων και από ένα μεγάλο αριθμό άνεργων νέων ανδρών που είναι πρόθυμοι να προσληφθούν από πολιτικούς οι οποίοι τους οπλίζουν για να εκφοβίσουν τους αντιπάλους τους*».

ΠΑΛΕΥΟΝΤΑΣ ΣΤΗ ΝΕΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

'ΣΕ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΥΣ ΧΡΟΝΟΥΣ & ΤΟΠΟΥΣ'

Στο σημείο αυτό, αξίζει να τονίσουμε την ιστορία της Τίνου σε ότι αφορά τις πρώτες αλληλεπιδράσεις της με τους Ιρλανδούς στο Kenmare, στην Κομητεία Kerry σε σύγκριση με άλλες περιοχές της Ιρλανδίας. Στο Kenmare, η τοπική

κοινότητα αγκάλιασε την Τίνου και τους συγγενείς της. Οι ντόπιοι στο Kenmare ήταν ανέκδοτοι: τα νέα μέλη της κοινότητας από το κέντρο υποδοχής προσφύγων μπορούσαν να ενσωματωθούν πλήρως στην τοπική κοινότητα εν γένει και στο εργατικό δυναμικό άμεσα. Για παράδειγμα, ενθάρρυναν ενεργά την Τίνου να παρουσιαστεί σε συνέντευξη για δουλειά σε ένα τοπικό αρχιτεκτονικό γραφείο, καθώς υπήρχε έλλειψη σε καταρτισμένους αρχιτέκτονες την εποχή εκείνη (αρχές του 2000) λόγω της μαζικής έκρηξης στον κατασκευαστικό τομέα στην Ιρλανδία. Η εμπειρία που αναφέρεται παραπάνω είναι αποκάλυψη για μένα συγκριτικά με τη θλιβερή ιστορία των ανθρώπων που υποφέρουν σήμερα στα κέντρα υποδοχής προσφύγων, υπομένοντας απαράδεκτα μακροχρόνιες καθυστερήσεις και φραγμούς σε θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα, όπως το δικαίωμα στην εργασία και την εκπαίδευση.

Η Τίνου μίλησε για το πόσο υποστηρικτικοί υπήρξαν οι συνάδελφοί της στο Kenmare και για το πόσο καλή υποδοχή της έγινε από την αρχιτεκτονική κοινότητα. Πράγματι, είχαν ενθουσιαστεί με την εξωτική κυρία από τη Νιγηρία και ρωτούσαν «*μπορώ να αγγίξω το δέρμα σου... πολλοί άνθρωποι εκεί δεν είχαν ξαναδεί έγχρωμο ποτέ πριν*». Οι γείτονες προσέφερονταν να κάνουν τα ψώνια της Τίνου και ήταν ιδιαίτερα εξυπηρετικοί... «*μας είχαν σαν παιδιά τους*». Αξίζει να σημειωθεί στο σημείο αυτό ότι, παρότι η Τίνου δεν είχε επίσημη άδεια εργασίας, η τοπική κοινότητα παράκαμψε τον κυβερνητικό αξιωματούχο και της επέτρεψε να εργαστεί στο επάγγελμα της επιλογής της.

Η Τίνου μετακινήθηκε από το Kenmare σε μία άλλη πόλη στα βορειοανατολικά της Ιρλανδίας (μία παραμεθόρια κομητεία) στα τέλη του 2000. Η αρχική εμπειρία της εκεί ήταν εντελώς αντίθετη με εκείνη στο Kenmare, ο ρατσισμός

**Δημιούργησα
μία ομάδα
γυναικών για να
αποκτήσουμε
φωνή.**

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: ΤΙΝΟΥ

ήταν έντονος στη νέα της κατοικία. Έρχονταν σε αντιπαράθεση πρόσωπο με πρόσωπο μαζί τους και τους έλεγαν “γυρίστε στη χώρα σας”, τα παιδιά δέχονταν εκφοβισμό στα σχολεία και ρατσιστικά συνθήματα γράφονταν στους τοίχους... «ήταν κόλαση τότε». Τότε ήταν που η Τίνου και μερικές άλλες γυναίκες ξεκίνησαν την ‘Ομάδα Υποστήριξης Νοτιοαφρικανών Γυναικών’ για να αποκτήσουν τη δική τους φωνή. Η Τίνου είχε την αίσθηση ότι ο ρατσισμός οφειλόταν στην έλλειψη βασικών πληροφοριών για αυτούς ... Η Ιρλανδική κυβέρνηση δεν είχε παράσχει καμία πληροφορία γι’ αυτούς στον τοπικό πληθυσμό ... *“Οι ντόπιοι άκουγαν μόνο την κακή διαφήμιση των τοπικών μέσων για τους μετανάστες κτλ.: “μας παίρνετε τις δουλειές μας”... παίρνετε καινούρια βρεφικά καροτσάκια κτλ.”* Η Τίνου επίσης αποδίδει την εχθρότητα της παραμεθορίου κομητείας προς εκείνους στην δική τους τοπική ιστορία συγκρούσεων με την κοντινή Βόρεια Ιρλανδία.

Σε μία προσπάθεια να καταπολεμήσει το ρατσισμό αυτό, η Τίνου και οι συνάδελφοί της άρχισαν να επισκέπτονται δημοτικά σχολεία για να διδάξουν στα μικρά παιδιά τη δική της κουλτούρα, εκείνη της Νιγηρίας. Η Τίνου άντλησε δύναμη από την προηγούμενη θετική εμπειρία της στο Kenmare και πίστευε ότι η κοινότητα θα τους καταλάβαινε εάν υιοθετούσαν μία προσέγγιση από κάτω προς τα άνω, αλληλεπιδρώντας μαζί τους πρόσωπο με πρόσωπο. Η προσέγγιση αυτή είχε θετικό αντίκτυπο στην ευρύτερη κοινότητα, οι ρατσιστικές συμπεριφορές φάνηκαν να μειώνονται. Η σχολική πρωτοβουλία της Τίνου ξεκίνησε ένα διάλογο, καθώς τα παιδιά γυρνούσαν σπίτι από το σχολείο και μιλούσαν στους γονείς τους για την κουλτούρα της Τίνου. Η Τίνου άρχισε να δουλεύει στην Εκτελεστική Αρχή για

**Επισκέφτηκα
τάξεις και
συζήτησα μαζί τους
για την κατάσταση των
μεταναστών στην
Ιρλανδία.**

την Υγεία και την Ασφάλεια [HSE] ως μητέρα της κοινότητας που επισκεπτόταν νέες μητέρες από την κοινότητα των μεταναστών. Μέσα στα επόμενα χρόνια, η Τίνου έγινε επίσης σύμβουλος της HSE σε μία ευρεία γκάμα θεμάτων που επηρεάζουν τις οικογένειες των προσφύγων.

ΕΝΤΑΞΗ ΚΑΙ ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΗ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ενώσω εργαζόταν στην HSE, η Τίνου συνέχιζε το εθελοντικό της έργο στην Ομάδα Στήριξης Νοτιοαφρικανών Γυναικών. Η κατάσταση για τις γυναίκες στα κέντρα υποδοχής μπορεί να είναι δύσκολη γιατί οι σύζυγοί τους, οι οποίοι παραδοσιακά ήταν εκείνοι που συντηρούσαν την οικογένεια στις πατρίδες τους, δεν επιτρέπεται να εργαστούν στην Ιρλανδία. Η κατάσταση αυτή ασκεί ακόμα μεγαλύτερη πίεση στις γυναίκες που είναι παντρεμένες ή σε σχέση και έχουν οικογένειες. Η Τίνου έλαβε στήριξη από την Dundalk IT, η οποία προσκάλεσε την Τίνου να επισκεφθεί τάξεις και να μιλήσει για την κατάσταση των προσφύγων στην Ιρλανδία. Η Τίνου εργάστηκε επίσης στο τμήμα κοινωνικών σπουδών του κέντρου υποδοχής προσφύγων, όπου και γνώρισε την μέντορά της Ann McGinney. Η Τίνου εργάστηκε εκεί ως υπεύθυνη εθνικών μειονοτήτων. Αυτή η αρχικά εθελοντική εργασία οδήγησε σε έμμισθη απασχόληση και δημιούργησε νέες ευκαιρίες χρηματοδότησης. Το βασικό της καθήκον ήταν να συνδιαλέγεται με όλους τους σχετικούς οργανισμούς της χώρας για να βοηθήσει τους Αιτούντες Άσυλο και τους Μετανάστες να αποκτήσουν προσόντα τα οποία θα προστεθούν στα υπάρχοντα προσόντα τους για να τους βοηθήσουν να μεταβούν ομαλά στην αγορά εργασίας μετά τη νομιμοποίησή τους. Η Τίνου είναι ένα πραγματικό πρότυπο από οποιαδήποτε άποψη και εμπνευση για όλους εμάς.

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: MARIJANA

Όνομα: **MARIJANA**

Επίθετο: **ČEŠNOVAR**

Ηλικία: **63**

Χώρα προέλευσης: **ΒΟΣΝΙΑ**

Ζει στην **Σλοβενία** από το: **1992**

ΣΥΝΤΟΜΗ ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ο σύζυγος της Marijana Češnovar πέθανε το 1990 και το 1992 το Σαράγιεβο και η Βοσνία ενεπλάκησαν στον πόλεμο της Βοσνίας. Η Marijana πέρασε πενήντα ακόμα μέρες στο Σαράγιεβο. Ήταν μία τρομακτική εμπειρία. Στη συνέχεια, έφυγε με το γιό της και πήγε στη Σλοβενία. Παρότι έχει πτυχίο πανεπιστημίου στα οικονομικά και η γιαγιά της έμενε στη Σλοβενία, όπου η οικογένειά της έχει επιχείρηση με διαμερίσματα-στούντιο, παρότι μιλούσε λίγο Σλοβενικά όταν έφτασε, δεν αισθάνθηκε αποδεκτή για πολύ καιρό. Οι Σλοβένοι είναι ευαίσθητοι σε ότι αφορά την προφορά εκείνων που έχουν ως μητρική γλώσσα τα Σερβο-Κροατικά και το να μιλάει Σλοβενικά ήταν πάντοτε μία πρόκληση για τη Marijana. Έχοντας εγγραφεί στο Σλοβενικό Πανεπιστήμιο Τρίτης Ηλικίας, αισθάνεται επιτέλους αποδεκτή και θεωρεί ότι έχει ενσωματωθεί. Στην τρίτη ηλικία, αυτό που μετράει είναι η δυνατότητα να είσαι ο εαυτός σου και να δημιουργείς σχέσεις. Μπορείς να επιτύχεις την ενσωμάτωση μέσω των σπουδών και να απολαμβάνεις την ομορφιά μαζί με τους ντόπιους.

“ΣΗΜΑΣΙΑ ΕΧΕΙ ΠΟΙΟΣ ΕΙΣΑΙ, ΟΧΙ ΤΙ ΕΙΣΑΙ”

ΣΥΡΡΑΞΗ

Ο πόλεμος στο Σαράγιεβο ξεκίνησε την 6η Απριλίου 1992. Ήταν κάτι το απίστευτο. Ο ενάμιση μήνας που έμεινε στο Σαράγιεβο σε καιρό πολέμου προτού φύγει ήταν η πιο τρομακτική και αβέβαιη περίοδος της ζωής της. Ο σύζυγός της είχε πεθάνει το Νοέμβριο 1990 λόγω σοβαρής καρδιακής προσβολής, το κτίριο της πρώην εταιρείας της ήταν ένα από τα πρώτα κτίρια που καταστράφηκαν κατά τη διάρκεια του πολέμου, κι έτσι βρέθηκε μόνη, χωρίς δουλειά και μόνη μητέρα ενός 7χρονου αγοριού.

ΑΠΟΔΡΑΣΗ

“Ένας φίλος μου με έστειλε στον οργανισμό «Πρεσβεία του Παιδιού». Δεν δίστασα καθόλου και η απόφασή μου να φύγω ήταν σθεναρή. Ήμουν τυχερή που είχα τη γιαγιά μου στη Σλοβενία σε μία επιχείρηση με διαμερίσματα-στούντιο η οποία ανήκε στην οικογένειά μου.

Ταξίδεψα με τον γιο μου με λεωφορείο μαζί με πολλές άλλες γυναίκες κάθε ηλικίας και με τα νεογέννητα παιδιά τους. Πολλές γυναίκες που δεν ήξεραν αν τα μέλη της οικογένειάς τους είναι ζωντανά, πληγωμένα ή νεκρά έκλαιγαν και τσίριζαν. Ακούγονταν επίσης πυροβολισμοί και φοβηθήκαμε πολύ. Δύο μέρες αργότερα, διασχίζοντας κρυφούς δρόμους μέσα από τους λόφους της Βοσνίας, φτάσαμε στο Σπλίτ και συνεχίσαμε το δρόμο μας για τη Ριέκα και από κει για τη Λιουμπλιάνα. Τις ημέρες εκείνες εξακολουθούσα να πιστεύω ακράδαντα ότι ο πόλεμος στο Σαράγιεβο δεν θα κρατούσε και ότι σύντομα θα γυρίζαμε πίσω. Πόσο αφελής ήμουν!”

Μπόρεσε να στηριχθεί στους ανθρώπους κοντά της, σε ορισμένους επαγγελματίες και ιδρύματα.

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: MARIJANA

ΑΝΗΚΕΙΝ

“Τους πρώτους μήνες βεβαιωθήκαμε ότι ο πόλεμος πίσω στη Βοσνία πήγαινε προς το χειρότερο και ότι δεν θα ήταν δυνατό να επιστρέψουμε. Τις μέρες εκείνες, ανακαλύψαμε επίσης ποιοι ήταν οι αληθινοί μας φίλοι και ποιοι οικογενειακοί δεσμοί ήταν ισχυροί. Ορισμένοι φίλοι και συγγενείς δεν μου τηλεφωνούσαν καν, φοβούμενοι ότι θα χρειαζόμουν τη βοήθειά τους.

Τον Αύγουστο του 1992, αποφάσισα να στείλω το γιο μου σε Σλοβενικό δημοτικό σχολείο. Το γεγονός ότι ήμασταν πρόσφυγες δεν έκανε ευκολότερη την απόφασή μου. Έπρεπε να χτυπήσουμε πολλές πόρτες γραφείων και σχολείων. Πήγα ακόμα και στο Υπουργείο Παιδείας. Τελικά ο γιος μου εγγράφηκε στο δημοτικό σχολείο *Tope Tomšič*. Ο διευθυντής, ένας υπέροχος και ευγενικός άνθρωπος, με βοήθησε. Ωστόσο, η εμπειρία του γιου μου εκεί του άφησε ανάμικτα συναισθήματα. Ορισμένες εμπειρίες ήταν απογοητευτικές, όπως τότε που του ζητήθηκε να γράψει για τον *France Prešern*, τον εμβληματικό Σλοβένο ποιητή, και ενώ το κείμενό του έλαβε τον καλύτερο βαθμό στην τάξη του, δεν επιτράπη στο γιο μου να διαβάσει την εργασία του στους άλλους γιατί «κάτι τέτοιο δεν θα ήταν πρόπον για ένα πρόσφυγα». Τα περιστατικά αυτά με στενοχωρούσαν και δεν μπορούσα να εξηγήσω το λόγο στο γιο μου.

Άλλη εμπειρία. Ο γιος μου πήγε την γεννημένη στη Λουμπλιάνα γιαγιά του, η οποία μόλις είχε φθάσει από το Σαράγιεβο, στο σχολείο για να δείξει σε όλους πόσο καλά ήταν τα Σλοβενικά της. Δεν είναι δύσκολο να φανταστούμε γιατί το έκανε: για να δείξει ότι κι εμείς ήμαστε Σλοβένοι και για να αντιμετωπίσει τα αγενή και προσβλητικά σχόλια των συμμαθητών του. Τα παιδιά είναι σκληρά.

Πίσω στο Σαράγιεβο, είχα ορισμένους Σλοβένους

**Επιτέλους
αισθάνεται ότι
έχει ενσωματωθεί
από τη στιγμή που
εγγράφηκε στο Σλοβενικό
Πανεπιστήμιο Τρίτης
Ηλικίας.**

συνεταίρους, αλλά λόγω του πολέμου, των αλλαγών και των διαδικασιών ιδιωτικοποίησης, πολλές επαφές και δεσμοί χάθηκαν. Αυτό ήταν δύσκολο για μένα όταν ξεκίνησα να ψάχνω για δουλειά. Ένας γείτονας με κατεύθυνε στο Κέντρο Κοινωνικής Εργασίας - δεν θα ξεχάσω ποτέ πόσο ευγενικός ήταν ο κοινωνικός λειτουργός. Έκανε τα πάντα, ότι μπορούσε, για να με βοηθήσει.

Το Σεπτέμβριο 1992 ξεκίνησα να καθαρίζω τα διαμερίσματα τριών Σλοβενικών οικογενειών διανοσόμενων. Είμαι απόφοιτος πανεπιστημίου και κατέχω πτυχίο οικονομικών. Ωστόσο, εκείνοι με θεωρούσαν περισσότερο καθαρίστρια παρά ως ένα άτομο με διάφορες δεξιότητες. Παρατήρησα ότι το πιο σημαντικό ήταν το πώς μιλούσα τα Σλοβενικά, η προφορά μου. Δεν ξέρω γιατί, αλλά το να μιλάω ξένες γλώσσες ήταν πάντοτε πρόβλημα για μένα. Πολύς κόσμος με κριτικάριζε. Πώς και δεν σου έμαθε η μητέρα σου Σλοβενικά; με ρωτούσαν συχνά. Εκείνη όμως μου δίδαξε αρκετά για να επικοινωνώ με τους Σλοβένους κατά τη διάρκεια των ετήσιων διακοπών μου, όταν ερχόμουν συχνά στη Σλοβενία. Και αργότερα, η ικανότητά μου να μιλάω Σλοβενικά με βοήθησε να εργαστώ με τους Σλοβένους συνεταίρους μας.

Δύο χρόνια αργότερα βρήκα δουλειά σε ένα κατάστημα αλλαντικών. Γλώσσα, πάντα η γλώσσα! Η Σλοβενική κοινωνία είναι κλειστή και δεν ανοίγεται εύκολα στους πρόσφυγες από την πρώην Γιουγκοσλαβία.

Εκείνες τις μέρες γνώρισα και το μέλλοντα σύζυγό μου. Είναι Σλοβένος αλλά δεν έχει καμία προκατάληψη αναφορικά με την καταγωγή μου και το γεγονός ότι είμαι πρόσφυγας.

Αργότερα, ένας συνάδελφος μου πρότεινε να εγγραφώ στο Σλοβενικό Πανεπιστήμιο Τρίτης Ηλικίας, όπου ξεκίνησα να μελετώ Ιστορία της Τέχνης. Έχει δώσει νόημα στη ζωή μου, και μου άνοιξε ορίζοντες στον έξω κόσμο.

Να επιστρέψω στο Σαράγιεβο; Όχι, δεν θα πήγαινα πίσω στο Σαράγιεβο επειδή έχει αλλάξει και έχει γίνει μία τουριστική πόλη, τίποτα περισσότερο. Όσο περισσότερο

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: MARIJANA

ζεις εκεί, τόσο λιγότερο σου αρέσει. Ο γιος μου μεγάλωσε στη Σλοβενία, τελείωσε τις σπουδές του εκεί, έπιασε δουλειά, ενσωματώθηκε πλήρως. Είμαι ευτυχισμένη στο γάμο μου και παρά τις αναρίθμητες αντιξοότητες που χρειάστηκε να αντιμετωπίσω, θεωρώ ότι ήμουν τρομερά τυχερή. Μπορεί αυτό που θα πω να ακουστεί σκληρό από μία πρόσφυγα όπως εγώ, αλλά κατά τη γνώμη μου δεν θα πρέπει να επιτρέπεται σε όλους τους πρόσφυγες να διασχίζουν τα σύνορα και να εγκαθίστανται σε μία χώρα, εκτός εάν είναι έτοιμοι να κάνουν πραγματική προσπάθεια να ενσωματωθούν στην κοινωνία υποδοχής.”

Οι 26 ιστορίες πρώην προσφύγων έχουν σχηματίσει ένα πολύ ισχυρό και πειστικό επιχειρήμα στη συζήτηση για το αν η κοινωνία θα πρέπει να κάνει προσπάθειες για την κοινωνική ενσωμάτωση των προσφύγων (και γενικά των μεταναστών) και να τους βοηθήσει με οποιονδήποτε τρόπο. Έχουμε δει πως η συνεισφορά πρώην προσφύγων απέναντι στην κοινωνία μπορεί να είναι ποικίλη και σημαντικότερη.

Συνοψίζοντας, είχαμε 26 ερωτηθέντες, 8 γυναίκες και 18 άνδρες, ηλικίας από 19 έως 54 ετών. Οι χώρες προέλευσής τους είναι: Αφγανιστάν, Αλβανία, Βοσνία, Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό, Γκάμπια, Ιράν, Ιράκ, Κουρδιστάν (Τουρκικό), Νιγηρία, Σερβία, Συρία και Ζιμπάμπουε.

Έχουν αφήσει την χώρα τους είτε πριν από πολύ καιρό (μέχρι και 35 χρόνια) είτε έχουν έρθει στην καινούρια τους χώρα σχετικά πρόσφατα, π.χ πριν από 2 χρόνια. Η ηλικία τους την περίοδο που έφυγαν ήταν πολύ διαφορετική: από 2 έως 12 χρόνια σε μία περίπτωση (ο Αρτάν έφυγε από την χώρα του μόνος σε εκείνη την ηλικία), μέχρι ενήλικοι 35 χρονών. Ο Γιασίρ ήταν καθηγητής πανεπιστημίου όταν αναγκάστηκε να το σκάσει από τη χώρα του. Άλλοι φοιτούσαν στο πανεπιστήμιο, πήγαιναν ακόμα στο σχολείο, ήταν εργαζόμενοι ή είχαν τις δικές τους επιχειρήσεις.

Η κοινωνική ενσωμάτωση ίσως να μη σημαίνει το ίδιο πράγμα σε κάθε μία από τις χώρες εταίρους, δεδομένων των νομικών κανονισμών, της οικονομικής κατάστασης, της διαφορετικότητας της κοινωνίας αλλά και τους κανονισμούς εργασίας της κάθε χώρας.

Αλλά αυτά τα παραδείγματα πρώην προσφύγων που βρίσκονται καθοδόν προς την κοινωνική ενσωμάτωση, μπορεί να λειτουργήσουν ως ορθά πρότυπα για αυτούς που μόλις ήρθαν σε

ένα νέο περιβάλλον και είναι εξίσου έτοιμοι να κάνουν τα πρώτα βήματα προς την κοινωνική ενσωμάτωση.

ΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΩΝ ΙΣΤΟΡΙΩΝ ΦΥΓΗΣ:

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ:

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ (2001- ΣΗΜΕΡΑ)

Ο πόλεμος του Αφγανιστάν που ξεκίνησε το 2001, πυροδοτήθηκε από τις επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου και αποτελείται από τρεις φάσεις.

Η πρώτη φάση -η ανατροπή των Ταλιμπάν (η εξαιρετικά συντηρητική πολιτική και θρησκευτική φατρία που κυβέρνησε το Αφγανιστάν και παρείχε άσυλο στην Αλ- Κάιντα, υπεύθυνη για τις επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου)- ήταν σύντομη, διαρκώντας μόνο δύο μήνες.

Η δεύτερη φάση, από το 2002 έως το 2008, σημαδεύτηκε από μία αμερικανική στρατηγική στρατιωτικής εξουδετέρωσης των Ταλιμπάν και επαναδόμησης κύριων θεσμών στο Αφγανικό κράτος.

Η τρίτη φάση, μία στροφή στο κλασικό δόγμα της αντίδρασης, ξεκίνησε το 2008 και επιταχύνθηκε με την απόφαση του προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών Μπαράκ Ομπάμα το 2009 να αυξήσει σταδιακά την παρουσία αμερικανικών στρατευμάτων στο Αφγανιστάν. Η μεγαλύτερη δύναμη χρησιμοποιήθηκε για να εφαρμόσει μια στρατηγική προστασίας του πληθυσμού από τις επιθέσεις των Ταλιμπάν, καθώς και για να υποστηρίξει προσπάθειες επανένταξης ανταρτών στην Αφγανική κοινωνία. Η στρατηγική αυτή ήρθε σε συνδυασμό με ένα χρονοδιάγραμμα για την απόσυρση των ξένων δυνάμεων από τη χώρα. Ξεκινώντας το 2011, οι αρμοδιότητες ασφαλείας θα παραδίδονταν σταδιακά στο στρατό και την αστυνομία του Αφγανιστάν. Η καινούρια προσέγγιση σε μεγάλο βαθμό απέτυχε να επιτύχει τους στόχους της. Οι επιθέσεις ανταρτών και οι απώλειες αμάχων παρέμειναν υψηλές, ενώ πολλές από τις Αφγανικές στρατιωτικές και αστυνομικές μονάδες που ανέλαβαν τα καθήκοντα ασφαλείας φάνηκαν να είναι κακά προετοιμασμένες για να κρατήσουν μακριά τους Ταλιμπάν. Μέχρι να τελειώσει επίσημα η αποστολή των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ το Δεκέμβριο του 2014, ο δεκατριών χρόνος πόλεμος στο Αφγανιστάν είχε γίνει ο μεγαλύτερος πόλεμος που είχαν ποτέ διεξάγει οι ΗΠΑ. Μέχρι και σήμερα, οι επιθέσεις σε αμερικανικές στρατιωτικές βάσεις καθώς και σε πολίτες δεν έχουν σταματήσει.

ΑΛΒΑΝΙΑ:

Ο Αλβανικός εμφύλιος πόλεμος, επίσης γνωστός ως Αλβανική επανάσταση, Αλβανική αναταραχή ή η κρίση της Πυραμίδας, ήταν μία περίοδος αναρχίας, πολιτικής αναταραχής και βίας στην Αλβανία το 1997, η οποία πυροδοτήθηκε από την αποτυχία του σχεδίου Ρονζι. Η κυβέρνηση ανατράπηκε και περισσότεροι από 2.000 άνθρωποι σκοτώθηκαν. Η κυβέρνηση κατέπνιξε τις εξεγέρσεις στο βορρά, όμως η αδυναμία της και η δυσκολία του στρατού να διατηρήσουν την τάξη, έδωσαν τον έλεγχο στις τάξεις των ανταρτών και των εγκληματικών ομάδων στο νότιο μισό της χώρας.

Το άνοιγμα των αποθηκών στο βορρά προτάθηκε ως λύση για την προστασία του πληθυσμού απέναντι στην βία του νότου. Όταν οι νότιες αλβανικές βάσεις λεηλατήθηκαν, εκτιμήθηκε ότι κατά μέσο όρο κάθε αρσενικό από την ηλικία των δέκα ετών και πάνω κατείχε τουλάχιστον ένα πυροβόλο όπλο και άφθονα πυρομαχικά. Για να προστατεύσει τους πολίτες στην βόρεια και κεντρική Αλβανία, η κυβέρνηση επέτρεψε στους πολίτες να οπλισθούν από τις κυβερνητικές αποθήκες όπλων. Κατά τη διάρκεια της εξέγερσης, 656.000 όπλα διαφόρων ειδών, μαζί με 1,5 δις τεμάχια πυρομαχικών, 3,5 εκατομμύρια χειροβομβίδες και ένα εκατομμύριο νάρκες λεηλατήθηκαν από τις στρατιωτικές αποθήκες.

Εκμεταλλούμενοι την αναταραχή, οι εγκληματικές ομάδες οπλίστηκαν και πήραν τον έλεγχο ολόκληρων πόλεων. Οι περισσότεροι είχαν φυλακιστεί στην Ελλάδα, αλλά ξαφνικά απέδρασαν και επέστρεψαν στην Αλβανία. Συμμορίες έκαναν επιθέσεις με εκρηκτικά και πυροβολισμούς, αφήνοντας δεκάδες νεκρούς.

ΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΩΝ ΙΣΤΟΡΙΩΝ ΦΥΓΗΣ:

ΒΟΣΝΙΑ:

Η σύγκρουση στην Βοσνία, ένας εθνοτικά ριζωμένος πόλεμος στην Βοσνία και Ερζεγοβίνη (1992-95), μια πρώην δημοκρατία της Γιουγκοσλαβίας με έναν πολυεθνικό πληθυσμό που απαρτιζόταν από Βόσνιους (Βόσνιους Μουσουλμάνους), Σέρβους και Κροάτες. Έπειτα από χρόνια εμφύλιου αγώνα μεταξύ τριών Βοσνιακών κοινοτήτων και του γιουγκοσλαβικού στρατού, οι δυτικές χώρες με τη στήριξη του Οργανισμού Βορειοατλαντικού Συμφώνου (NATO) επέβαλαν μια τελική κατάπαυση του πυρός που συμφωνήθηκε στο Ντέιτον του Οχάιο των ΗΠΑ, το 1995. Το 1991 διακηρύχθηκαν αρκετές αυτόνομες «Σερβικές Αυτόνομες Περιφέρειες» σε περιοχές της Βοσνίας και Ερζεγοβίνης με μεγάλους Σερβικούς πληθυσμούς. Όταν η Ευρωπαϊκή Κοινότητα (ΕΚ, που αργότερα τη διαδέχθηκε η Ευρωπαϊκή Ένωση) αναγνώρισε την ανεξαρτησία της Κροατίας και της Σλοβενίας το Δεκέμβριο του 1991, κάλεσε τη Βοσνία και Ερζεγοβίνη να ζητήσει επίσης αναγνώριση. Ένα δημοψήφισμα για την ανεξαρτησία διεξήχθη στις 29 Φεβρουαρίου - 1 Μαρτίου 1992, αν και το κόμμα του Karadzic εμπόδισε την ψηφοφορία στις περισσότερες σερβο-κατοικημένες περιοχές και σχεδόν κανένας Σερβοβόσνιος δεν ψήφισε. Από τα περίπου δύο τρίτα του εκλογικού σώματος που ψήφισε, σχεδόν όλοι ψήφισαν για ανεξαρτησία, την οποία ο Πρόεδρος Izetbegović διακήρυξε επίσημα στις 3 Μαρτίου 1992. (Πηγή: Εγκυκλοπαίδεια Britanica).

ΛΑΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΟΥ ΚΟΝΓΚΟ:

Η Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό (ΛΔΚ), πρώην Ζαΐρ, μία χώρα της Κεντρικής Αφρικής, έχει μακρά ιστορία συγκρούσεων, αλλά οι πρόσφατες κρίσεις της μπορούν να χαρακτηριστούν ως επακόλουθο της γενοκτονίας της Ρουάντα το 1994. Οι Κονγκολέζικοι εμφύλιοι πόλεμοι, οι οποίοι ξεκίνησαν το 1996, έφεραν το τέλος της 32χρονης βασιλείας του Mobutu Sese Seko και κατέστρεψαν τη χώρα. Με την εκλογική βοήθεια του ΟΗΕ που δόθηκε υπό την αιγίδα της MONUC (την ειρηνευτική αποστολή των Ηνωμένων Εθνών στο Κονγκό), ο Joseph Kabila έγινε ο πρώτος δημοκρατικά εκλεγμένος πρόεδρος της Λαϊκής Δημοκρατίας του Κονγκό το 2006. Ωστόσο, αυτή η δημοκρατική μετάβαση δεν έχει επιφέρει την ευαγγελιζόμενη αλλαγή στο διαρκώς συγκρουόμενο Κονγκό, όπου εκτιμάται ότι περισσότεροι από 6 εκατομμύρια άνθρωποι σκοτώθηκαν κατά τη διάρκεια πολέμου. Αυτοί οι πόλεμοι ενέπλεξαν τελικά εννέα αφρικανικά έθνη, πολλές ομάδες ειρηνευτικών δυνάμεων των ΗΕ και είκοσι ένοπλες ομάδες. Επιπλέον, πρωτόγνωρες παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, όπως ο συστηματικός βιασμός και η δολοφονία, μεταξύ άλλων παραβιάσεων, έχουν δημιουργήσει μια τρομακτική ανθρωπιστική κρίση στη ΛΔΚ και στη γύρω περιοχή. Ένα μεγάλο μέρος αυτής της σύγκρουσης προέκυψε από τη βία ανάμεσα στις ένοπλες δυνάμεις της Λαϊκής Δημοκρατίας του Κονγκό και αρκετές αντιμαχόμενες φατρίες, μεταξύ των οποίων οι Δημοκρατικές Δυνάμεις για την Απελευθέρωση της Ρουάντα (FDLR), Mai-Mai Sheka και M23. Αυτή η βία, σε συνδυασμό με τον αγώνα για τον έλεγχο των φυσικών πόρων της ΛΔΚ, εξακολουθεί να αποσταθεροποιεί ένα ήδη κατακερματισμένο έθνος. Η ΛΔΚ είναι εξαιρετικά πλούσια σε φυσικούς πόρους, αλλά έχει έλλειψη υποδομών, βαθιά ριζωμένη διαφθορά και αιώνες εμπορικής και αποικιακής εξόρυξης και εκμετάλλευσης. Εκτός από την πρωτεύουσα, Κινσάσα, οι άλλες μεγάλες πόλεις, Λουμπουμπάσι και Μπουτζι-Μάγι, είναι και οι δύο κοινότητες εξόρυξης. Οι μεγαλύτερες εξαγωγές της ΛΔΚ είναι ακατέργαστα ορυκτά, με την Κίνα να δέχεται πάνω από το 50% των εξαγωγών της το 2012. Από το 2015, σύμφωνα με τον Δείκτη Ανθρώπινης Ανάπτυξης, η ΛΔΚ κατατάσσεται στη θέση 176 στο σύνολο 187 χωρών.

ΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΩΝ ΙΣΤΟΡΙΩΝ ΦΥΓΗΣ:

ΓΚΑΜΠΙΑ:

Η τρέχουσα οικονομική κατάσταση αλλά και η κρίση της Γκάμπια έχουν τεράστιο αντίκτυπο στην απόφαση των νέων κατοίκων να εγκαταλείψουν τη χώρα με την ελπίδα να βρουν εργασία και μια καλύτερη ζωή στην Ευρώπη.

Η κυβέρνηση του προέδρου Yahya Jammeh (στην εξουσία μετά το πραξικόπημα του 1994), διέπραττε συχνά σοβαρές παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, συμπεριλαμβανομένης της αυθαίρετης κράτησης, της εξαφάνισης και των βασανιστηρίων εναντίον εκείνων που εξέφρασαν την αντίθεσή τους στην κυβέρνηση. Η καταπίεση και οι παραβιάσεις δημιουργούσαν ένα κλίμα φόβου εντός της Γκάμπια, εντείνοντας την προσοχή της διεθνούς κοινότητας.

Οι κρατικές δυνάμεις ασφαλείας που συχνότερα εμπλέκονταν σε παραβιάσεις ήταν μέλη της Εθνικής Υπηρεσίας Πληροφοριών, μιας παραστρατιωτικής ομάδας γνωστής ως «Jungulers», και του αστυνομικού σώματος της Γκάμπια. Στόχος τους ήταν οι δημοσιογράφοι, οι πολιτικοί αντίπαλοι, οι λεσβίες, οι ομοφυλόφιλοι, οι αμφιφυλόφιλοι και οι τρανσέξουαλ (LGBT), πολλοί από τους οποίους διέφυγαν από τη Γκάμπια λόγω του φόβου.

ΙΡΑΝ:

Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΙΡΑΝ - ΙΡΑΚ

Ο πόλεμος Ιράν - Ιράκ ήταν μια ένοπλη σύγκρουση που διήρκεσε από τις 22 Σεπτεμβρίου του 1980, όταν το Ιράκ εισέβαλε στο Ιράν, έως τον Αύγουστο του 1988. Ακολούθησε μια μακρά ιστορία συνοριακών διαφορών που προκλήθηκε από τους φόβους ότι η Ιρανική Επανάσταση του 1979 θα ενέπνεε εξέγερση μεταξύ της χρόνια καταπιεσμένης σιιτικής πλειοψηφίας του Ιράκ, καθώς και της επιθυμίας του Ιράκ να αντικαταστήσει το Ιράν ως κυρίαρχο κράτος του Περσικού Κόλπου. Αν και το Ιράκ ήλπιζε να επωφεληθεί από το επαναστατικό χάος του Ιράν και επιτέθηκε χωρίς επίσημη προειδοποίηση, η επίθεση είχε περιορισμένη επιτυχία και απωθήθηκε γρήγορα. Το Ιράν ανέκτησε ουσιαστικά όλα τα χαμένα εδάφη του μέχρι τον Ιούνιο του 1982. Για τα επόμενα έξι χρόνια, το Ιράν βρισκόταν στην επίθεση.

Η σύγκρουση έχει συγκριθεί με τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο όσον αφορά στις τακτικές που χρησιμοποιήθηκαν, συμπεριλαμβανομένων των συρματοπλεγμάτων σε μακριές τάφρους, των επανδρωμένων πυροβόλων όπλων (“μπαγιονέτ”), «επιθέσεων ανθρώπινων κυμάτων» και της εκτεταμένης χρήσης χημικών όπλων από το Ιράκ και αργότερα των εσκεμμένων επιθέσεων σε πολιτικούς στόχους. Οι Ηνωμένες Πολιτείες και η Σοβιετική Ένωση, μαζί με πολλές δυτικές και αραβικές χώρες, υποστήριξαν το Ιράκ, ενώ το Ιράν σε μεγάλο βαθμό απομονώθηκε. Μετά από οκτώ χρόνια, η εξάντληση του πολέμου, η έλλειψη διεθνούς συμπάθειας καθώς το Ιράκ στόχευε Ιρανούς πολίτες με όπλα μαζικής καταστροφής και η αυξανόμενη ένταση μεταξύ Ιράν και Ηνωμένων Πολιτειών οδήγησε τελικά σε κατάπαυση του πυρός από τον ΟΗΕ. Μισό εκατομμύριο Ιρακινοί και Ιρανοί στρατιώτες, με ισοδύναμο αριθμό αμάχων, πιστεύεται ότι έχουν πεθάνει, με πολλούς περισσότερους τραυματίες. Ωστόσο, ο πόλεμος δεν έφερε ούτε αποζημιώσεις ούτε αλλαγές στα σύνορα. Στην πολεμική σύμπραξη συμμετείχαν αρκετές εξουσιοδοτημένες δυνάμεις, κυρίως οι Μουτζαχεντίν του Λαού του Ιράν, που πλαισιώνει το Μπααθικό Ιράκ και οι ιρακινές παραστρατιωτικές πολιτοφυλακές του Δημοκρατικού Κόμματος του Κουρδιστάν και η Πατριωτική Ένωση του Κουρδιστάν με το Ιράν -οι οποίοι επλήγησαν σημαντικά μέχρι το τέλος της σύγκρουσης.

ΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΩΝ ΙΣΤΟΡΙΩΝ ΦΥΓΗΣ:

ΙΡΑΚ:

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΟ ΙΡΑΚ

Η αμερικανική εισβολή στο Ιράκ τον Μάρτιο του 2003 ανέτρεψε τη βίαιη αυταρχική κυβέρνηση του Σαντάμ Χουσεϊν και εξαπέλυσε έναν τεράστιο αιρετικό εμφύλιο πόλεμο όταν οι δυνάμεις του συνασπισμού έφυγαν από το Ιράκ. Ήταν η δογματική φύση του εμφυλίου πολέμου που αναμενόταν από τον πατέρα και την οικογένεια του Μπασάμ που ενθάρρυνε την πρωτοβουλία τους να φύγουν για λόγους ασφαλείας.

Στο επίκεντρο του αγώνα είναι η άνοδος της πλειοψηφίας των σιιτών Αράβων στην κυριαρχία. Επίμονα αντίθετα προς την σιιτική κυβέρνηση, είναι οι ένοπλες παρατάξεις των Σουνιτών Αράβων, οι οποίοι ενοχλούνται από την ανατροπή της παλαιάς τάξης. Βρετανοί αποικιοκράτες εγκατέστησαν Σουνίτες Άραβες ως εξουσιοδοτημένους κυβερνήτες στις αρχές του 20ού αιώνα και οι οικογένειες και φυλές των Σουνιτών κατάφεραν να διατηρήσουν την εξουσία μετά την ανεξαρτησία του Ιράκ και ακόμη και όταν ο σιιτικός πληθυσμός της χώρας αυξήθηκε σταθερά. Ο Σαντάμ Χουσεϊν ήταν ένας ισχυρός σουνίτης από το βορρά ο οποίος συνέθλιβε οποιονδήποτε εναντιωνόταν σ' αυτόν, αλλά επιφύλασσε μερικές από τις πιο κακές τιμωρίες του για τους σιίτες Άραβες και Κούρδους, δύο ομάδες στο Ιράκ που έχουν επιδιώξει επί μακρόν ένα σημαντικό μέτρο δύναμης ή ανεξαρτησίας.

Η πρόσφατη κατάσταση ή κατάσταση βίας και αναταραχών στο Ιράκ επικεντρώνεται στην πόλη Μοσούλη, όπου η αμερικανική βομβιστική επίθεση στα τέλη του 2016 απελευθέρωσε την πόλη από τους τρομοκράτες του ISIS.

ΚΟΥΡΔΙΣΤΑΝ:

Τα τελευταία εκατό χρόνια, η επιθυμία για ένα ανεξάρτητο κουρδικό κράτος έχει δημιουργήσει συγκρούσεις κυρίως με τον τουρκικό και τον ιρακινό πληθυσμό στις περιοχές όπου ζουν οι περισσότεροι Κούρδοι. Αυτή η σύγκρουση έχει και σημαντικές γεωγραφικές επιπτώσεις. Με το σχηματισμό της Τουρκίας το 1923, ο νέος Τούρκος Πρόεδρος Κεμάλ Ατατούρκ, έριξε τη συνθήκη και αρνήθηκε στους Κούρδους το δικό τους κράτος. Αυτή ήταν η αρχή της τουρκο-κουρδικής σύγκρουσης. Το 1924, επιπλέον, η Τουρκία ψήφισε ένα νόμο που απαγορεύει τη χρήση της κουρδικής γλώσσας σε δημόσιους χώρους.

Μια άλλη ομάδα ανθρώπων που πρέπει να λάβουμε υπόψη είναι οι Κούρδοι που ζουν στο Ιράκ. Σημαντική σύγκρουση μεταξύ των Κούρδων και των Ιρακινών δεν ξεκίνησε πραγματικά μέχρι το 1961, όταν ξέσπασε ένας πόλεμος που διήρκεσε μέχρι το 1970. Την εποχή εκείνη ο Σαντάμ Χουσεϊν ήρθε στην εξουσία στο Ιράκ. Το 1975, ο Χουσεϊν υιοθέτησε μια πολιτική εκρίζωσης των Κούρδων από τη χώρα του. Τα επόμενα δεκαπέντε χρόνια, ο ιρακινός στρατός βομβάρδισε τα κουρδικά χωριά και δηλητηρίασε τους Κούρδους με κυάνιο και αέρια μουστάρδας.

Οι λόγοι για αυτές τις συγκρούσεις έχουν μεγάλη σχέση με τη γεωγραφία. Οι περιοχές της γεωγραφίας που σχετίζονται με αυτές τις συγκεκριμένες συγκρούσεις είναι μια ιστορική αξίωση στην περιοχή από πλευράς των Κούρδων, της πολιτιστικής γεωγραφίας, της οικονομικής γεωγραφίας και της πολιτικής γεωγραφίας. Έχουν ζήσει στην περιοχή πάνω από 2000 χρόνια. Για το λόγο αυτό, επιθυμούν την ίδρυση μιας κουρδικής πατρίδας. Δεύτερον, και ίσως σημαντικότερο, είναι ότι αυτή η σύγκρουση περιλαμβάνει πολιτιστική γεωγραφία. Οι Κούρδοι είναι εθνικά και πολιτισμικά διαφορετικοί από τους Τούρκους και τους Ιρακινούς. Μιλούν μια διαφορετική γλώσσα και παρότι και οι τρεις ομάδες είναι μουσουλμάνοι, όλοι ασκούν διαφορετικές μορφές. Οι Κούρδοι χρησιμοποίησαν αυτήν την πολιτισμική διαφορά ως λόγο για την ίδρυση πατρίδας.

Στην Τουρκία, ένας εμφύλιος πόλεμος μεταξύ Κούρδων και Τούρκων συνεχίζεται εδώ και δέκα χρόνια. περίπου 15.000 άνθρωποι έχουν σκοτωθεί μέχρι στιγμής.

ΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΩΝ ΙΣΤΟΡΙΩΝ ΦΥΓΗΣ:

ΝΙΓΗΡΙΑ:

Ο Boko Haram σκόρπησε θάνατο καταστροφή από το 2009. Ο «Ισλαμιστής» δημιουργήθηκε το 2002 από τον Mohammend Yusuf στο κράτος Maiduguri Borno. Η βασική πολιτική αρχή της ομάδας ήταν η ίδρυση ισλαμικού κράτους και η καταδίκη της δυτικής εκπαίδευσης. Με πάνω από 6.644 θανάτους στο ενεργητικό του το 2014, ο Boko Haram έγινε η πιο θανατηφόρα τρομοκρατική ομάδα στον κόσμο σύμφωνα με την έκθεση του Παγκόσμιου Τρομοκρατικού Δείκτη 2015 του Ινστιτούτου Οικονομικών και Ειρήνης. Η ομάδα είναι υπεύθυνη για το θάνατο περισσότερων από 20.000 ανθρώπων και έχει εκτοπίσει πάνω από 2.3 εκατομμύρια, γεγονός που οδήγησε σε ανθρωπιστική κρίση τη χώρα.

Η Νιγηρία είναι ήδη μια χώρα που πλήττεται από τη φτώχεια. Με το 90% περίπου του πληθυσμού της να ζει με λιγότερα από 2 δολάρια ημερησίως και παραδόξως να έχει τη μεγαλύτερη οικονομία στην Αφρική.

Η UNICEF εκτιμά ότι μέχρι και 75.000 παιδιά θα πεθάνουν έως το 2017 από σοβαρό οξύ υποσιτισμό, αναπνευστικές νόσους, ιλαρά, κλπ. Η σοβαρότητα των ανθρωπιστικών κρίσεων στη Νιγηρία μπορεί και να είναι η χειρότερη στον κόσμο.

ΣΕΡΒΙΑ:

Ο ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ 1991-2000

Η πρώην Γιουγκοσλαβία ήταν ένα σοσιαλιστικό κράτος που δημιουργήθηκε μετά τη γερμανική κατοχή στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και έναν πικρό εμφύλιο πόλεμο. Μία ομοσπονδία έξι δημοκρατιών, συγκέντρωσε Σέρβους, Κροάτες, Βόσνιους Μουσουλμάνους, Αλβανούς, Σλοβένους και άλλους υπό ένα συγκριτικά χαλαρό κομμουνιστικό καθεστώς. Οι εντάσεις μεταξύ αυτών των ομάδων κατασχέθηκαν με επιτυχία υπό την ηγεσία του Προέδρου Τίτο.

Μετά το θάνατο του Τίτο το 1980, επανεμφάνιστηκαν οι εντάσεις. Εκκλήσεις για περισσότερη αυτονομία εντός της Γιουγκοσλαβίας από εθνικιστικές ομάδες, οδήγησαν το 1991 σε δηλώσεις ανεξαρτησίας από την Κροατία και τη Σλοβενία.

Η Βοσνία, με ένα πολύπλοκο μείγμα Σέρβων, Μουσουλμάνων και Κροατών, ήταν η επόμενη στην προσπάθεια της ανεξαρτησίας. Μονάδες του γιουγκοσλαβικού στρατού, οι οποίες αποσύρθηκαν από την Κροατία και μετονομάστηκαν σε Σερβοβόσνιο Στρατό, έφεραν στο φως μια τεράστια Σερβική επικράτεια. Πάνω από ένα εκατομμύριο Βόσνιοι Μουσουλμάνοι και Κροάτες οδηγήθηκαν από τα σπίτια τους σε εθνοκάθαρση. Οι Σέρβοι υπέφεραν επίσης. Η πρωτεύουσα, το Σαράγεβο, ήταν πολιορκημένη και βομβαρδισμένη. Τον Αύγουστο του 1995, ο κροατικός στρατός επιτέθηκε σε περιοχές στην Κροατία υπό καθεστώς σερβικού ελέγχου, με αποτέλεσμα χιλιάδες να τραπούν σε φυγή.

ΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΩΝ ΙΣΤΟΡΙΩΝ ΦΥΓΗΣ:

ΣΥΡΙΑ:

Ο εμφύλιος πόλεμος της Συρίας είναι μια συνεχιζόμενη ένοπλη σύγκρουση στη Συρία μεταξύ της κυβέρνησης του προέδρου Bashar al-Assad και των συμμάχων του από τη μια πλευρά και των διαφόρων δυνάμεων που τον αντιτίθενται από την άλλη. Οι αναταραχές στη Συρία, μέρος ενός ευρύτερου κύματος των διαδηλώσεων της Αραβικής Άνοιξης του 2011, εξελίχθηκαν από τη δυσaráσκεια με την κυβέρνηση Assad και κλιμακώθηκαν με μία ένοπλη σύρραξη μετά από βίαιη καταστολή των διαμαρτυριών που ζητούσαν την απομάκρυνσή του. Ο πόλεμος διεξάγεται από διάφορες ομάδες: την Συριακή Κυβέρνηση και τους συμμάχους της, μία χαλαρή συμμαχία από Σουνιτικές ομάδες ανταρτών (συμπεριλαμβανομένου του ελεύθερου Συριακού Στρατού), την πλοιοψηφία των Κουρδο-Συριακών Δημοκρατικών Δυνάμεων, Σαλαφιστικές ομάδες (συμπεριλαμβανομένου του μετώπου της Al-Nusra) που συνεργάζονται με σουνιτικές ομάδες ανταρτών, και το Ισλαμικό Κράτος του Ιράκ και του Λεβάντε (ISIL).

Συριακές ομάδες αντιπολίτευσης σχημάτισαν τον Ελεύθερο Συριακό Στρατό και κατέλαβαν τον έλεγχο της περιοχής γύρω από το Χαλέπι και τμήματα της νότιας Συρίας. Με την πάροδο του χρόνου, κάποιες παρατάξεις της συριακής αντιπολίτευσης χωρίστηκαν από την αρχική συγκρατημένη θέση τους για να ακολουθήσουν ένα ισλαμικό όραμα για τη Συρία, ενώνοντας τις δυνάμεις τους με ομάδες όπως το μέτωπο al-Nusra και το Ισλαμικό Κράτος. Το 2015, οι Μονάδες Λαϊκής Προστασίας ένωσαν τις δυνάμεις τους με Αραβικές, Ασσυριακές, Αρμενικές και ορισμένες Τουρκμενικές ομάδες, για να σχηματίσουν τις Συριακές Δημοκρατικές Δυνάμεις, ενώ οι περισσότερες Τουρκμενικές ομάδες παρέμειναν με τον Ελεύθερο Συριακό Στρατό και τη Χεζμπολάχ στρατιωτικά ενωμένοι, υπέρ της κυβέρνησης της Συρίας, ενώ από το 2014, ένας συνασπισμός χωρών του ΝΑΤΟ ξεκίνησε αεροπορικές επιδρομές εναντίον του ISIL. Από το 2017, ο πόλεμος συνεχίζεται, με τις ΗΠΑ και τη Ρωσία να παρεμβαίνουν στις αντίθετες πλευρές.

ΖΙΜΠΑΜΠΟΥΕ:

ΒΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΤΑΡΑΧΗ ΣΤΗ ΖΙΜΠΑΜΠΟΥΕ

Ο Ρούμπεν επισημαίνει ότι πολλοί άνθρωποι έξω από τη Ζιμπάμπουε πιστεύουν ότι ο Μουγκάμπε εξακολουθεί να έχει εξουσία. Η πραγματικότητα είναι ότι ως 93χρονος άνθρωπος είναι απλώς μια φιγούρα για τους ανθρώπους στην εξουσία που υποστηρίζονται από τον εθνικό στρατό. Η βία και οι αναταραχές συνέχισαν να πλήττουν τη Ζιμπάμπουε τις τελευταίες τέσσερις δεκαετίες, με το κόμμα Εθνική Αφρικανική Ένωση της Ζιμπάμπουε - Πατριωτικό Μέτωπο (ZANU-PF) του Robert Mugabe αμφισβητήθηκε από το Κίνημα για την Δημοκρατική Αλλαγή, υπό την ηγεσία του Morgan Tsvangirai. Ο Robert Mugabe κέρδισε άλλη μία θητεία σε αμφιλεγόμενες εκλογές που πραγματοποιήθηκαν το 2013.

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΕΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

Ο Robert Mugabe έγινε επικεφαλής του κόμματος της ZANU το 1970. Αυτό το κόμμα αργότερα συγχωνεύθηκε με την Ένωση Αφρικανικών Λαών της Ζιμπάμπουε (ZAPU) του Joshua Nkomo για να σχηματίσει το ZANU-PF ή το «Πατριωτικό Μέτωπο». Οι μαύροι κάτοικοι της Ζιμπάμπουε πάλευαν για τα δικαιώματά τους εδώ και πολλές δεκαετίες. Κόμματα της αντιπολίτευσης σχηματίστηκαν, όπως η ZAPU υπό τον Joshua Nkomo. Το 1963, το κόμμα αυτό χωρίστηκε και η πιο ριζοσπαστική πτέρυγα δημιούργησε την Εθνική Αφρικανική Ένωση της Ζιμπάμπουε (ZANU). Ο αγώνας των αντάρτικων ξέσπασε και μετατράπηκε σε εμφύλιο πόλεμο τη δεκαετία του '70.

ΤΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΜΑΘΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ?

Διαβάζοντας τις ιστορίες, μπορούμε να εντοπίσουμε τις στρατηγικές που υιοθέτησαν αυτά τα εξαιρετα πρόσωπα για να επιβιώσουν και στη συνέχεια να ενσωματωθούν στη νέα κοινωνία. Αυτές οι στρατηγικές δεν μπορούν να θεωρηθούν ως καθολικές, αλλά σίγουρα βοήθησαν τα άτομα αυτά να ενταχθούν στο νέο τους περιβάλλον. Θα μπορούσαν να εμπνεύσουν άλλους, να προχωρήσουν μπροστά στην προσπάθειά τους, να αποτελέσουν ίσο μέρος της κοινωνίας υποδοχής τους. Θα θέλαμε να περιγράψουμε αυτές τις στρατηγικές έτσι ώστε να συζητηθούν και να «διδάξουν».

Προθυμία μάθησης (της γλώσσας) και επίτευξης στόχων

Πολλοί ερωτώμενοι κατέστησαν πολύ σαφές ότι η πρώτη και κύρια ανησυχία τους ήταν να μάθουν τη νέα γλώσσα. «Yassir, αυτή είναι η δουλειά σου τώρα, να μάθεις τη γλώσσα», είπε ο Yassir. Οι λέξεις της Vesna είναι: «Η εκμάθηση της γλώσσας της χώρας υποδοχής είναι απαραίτητη».

Ο Artan καθόταν μπροστά στην τηλεόραση για ώρες και επαναλάμβανε κάθε λέξη που άκουγε για να μάθει ιταλικά. Χρειάζεται μεγάλη φιλοδοξία και αντοχή για να μάθει κανείς επαρκώς μια νέα γλώσσα, αλλά χωρίς το άριστο επίπεδο της γλώσσας η ένταξη δεν μπορεί πραγματικά να επιτευχθεί. Ο Abdul είπε: «Η γλώσσα είναι η ταυτότητα κάποιου». Έτσι, η επίτευξη μιας νέας ταυτότητας συνδέεται στενά με την εκμάθηση της γλώσσας της νέας χώρας.

Ανθεκτικότητα και επιμονή

Η εκμάθηση της γλώσσας και η εκμάθηση της προσαρμογής σε ένα νέο περιβάλλον, με όλα τα εμπόδια που πρέπει να ξεπεραστούν και την έλλειψη πληροφόρησης και πολύ συχνά σε μια κατάσταση αβεβαιότητας σχετικά με το νομικό αποτέλεσμα της διαδικασίας ασύλου, χρειάζεται πολλή δύναμη. Από πού προέρχεται αυτή η δύναμη; Πολλοί από τους ερωτηθέντες μίλησαν για ένα μάθημα που τους δίδαξε νωρίς ότι πρέπει να καταβάλουν προσπάθεια για να πετύχουν, ότι πρέπει να συνεχίσουν να μαθαίνουν και να αγαπούν τη μάθηση.

«Δεν είναι δύσκολο να ξαναχτιστεί ένα σπίτι, δεν είναι δύσκολο να χτιστεί ένας νέος δρόμος, το πραγματικό ζήτημα είναι πώς να ξαναχτιστεί η ζωή», είπε η Vahida.

Ο Nasruddin δήλωσε: «Οι δυσκολίες μας κάνουν πιο δυνατούς». Αυτό πηγαίνει ακόμα ένα βήμα παραπέρα: η δύναμη που απαιτείται για να ξεπεραστούν τα εμπόδια αυξάνεται καταπολεμώντας αυτά τα ίδια εμπόδια. Μπορεί να μαθευτεί η ανθεκτικότητα; Νέα έρευνα λέει ότι μπορεί και μπορεί να διδαχθεί ακόμη.

Και ο Sadat από τη Γερμανία είπε: «Αν έχεις στόχους, πρέπει να πολεμήσεις γι' αυτούς. Εάν δεν είσαι διατεθειμένος να το κάνεις αυτό, ξέχασε τους στόχους σου».

Να παραμένετε ενεργοί και να βάζετε στόχους

Το να κάθεται κανείς σε μία δομή φιλοξενίας προσφύγων για χρόνια, χωρίς να είναι ικανός ή να επιτρέπεται να εργαστεί, μπορεί να είναι πολύ ενοχλητικό και η έλλειψη κοινωνικών επαφών αποτελεί κίνδυνο για την ψυχική του υγεία, όπως δείχνει η ιστορία του Artan. Αλλά η ενεργή συμμετοχή ανοίγει νέες ευκαιρίες. Τα άτομα με στόχο και ατζέντα συγκεντρώνουν δύναμη από τις

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ:

δραστηριότητές τους, όπως δείχνουν οι ιστορίες του Reuben, του Conteh, του Gholam και άλλων. Συμμετέχοντας σε μια προσπάθεια για να βελτιώσουν τη δική τους κατάσταση (π.χ., ο αγώνας του Reuben κατά του Direct Provision στην Ιρλανδία), βοήθησαν τους εαυτούς τους, ήρθαν σε επαφή με ομοϊδεάτες πρόσφυγες και την κοινότητα υποδοχής. Αλλά ακόμα και χωρίς έναν τέτοιο στόχο, η ενεργή συμμετοχή και η εμπλοκή με μια ομάδα είναι μια πολύ καλή ώθηση για την κοινωνική ένταξη: «*Η δράση μας ως ομάδα μας βοήθησε να περάσουμε τις δυσκολίες*», είπε ο Conteh.

Να έρχεστε σε επαφή με μέλη της χώρας υποδοχής, αφήνοντας τον εαυτό σας να βοηθηθεί και να βοηθήσει.

Σχεδόν όλοι οι ερωτηθέντες ανέφεραν ότι έλαβαν βοήθεια από μέλη του νέου περιβάλλοντός τους. Είτε αναγνώρισαν ορισμένα άτομα, όπως ο γείτονας της Elvisa, που αγωνίστηκε για την παράταση της παραμονής τους στη Γερμανία, είτε μίλησαν για την υποστήριξη μελών κοινωνικών οργανώσεων όπως το ΕΣΠ στην Αθήνα, όπου χρειαζόταν βοήθεια και την πήραν. Και ήταν σε θέση να την αναζητήσουν και να την πάρουν! Δεν είναι εύκολο να έχεις ανάγκη από βοήθεια για μεγαλύτερο χρονικό διάστημα, οι άνθρωποι μπορεί να ντρέπονται ή να γελοιοποιούνται. Ο Reuben είπε: «*Στη χώρα μου, ο άντρας της οικογένειας είναι ο αυτός που φέρνει το ψωμί και ένιωθα τόσο άσχημα απέναντι στα παιδιά μου γιατί δεν μπορούσα να τα φροντίσω*». Και: θέλουν να δώσουν κάτι πίσω. Και πολλοί το έκαναν! Εξακολουθούν να έρχονται σε επαφή με αυτούς που τους βοήθησαν, αποτελούν πλέον μέρος μιας ομάδας βοηθών (ως διερμηνείς, κοινωνικοί λειτουργοί, εκπαιδευτικοί, κινηματογραφιστές), κάνουν εθελοντική εργασία βοηθώντας τους άλλους που βρίσκονται στην ίδια κατάσταση με την οποία βρίσκονταν ή προσπαθούν πολύ σκληρά να έχουν μια επιτυχημένη επαγγελματική σταδιοδρομία προκειμένου να κερδίσουν την εκτίμηση της νέας κοινωνίας.

Να διεκδικείτε το δικαίωμα του να είστε μέρος της (νέας) κοινωνίας

“*Δεν ήξεραν ότι ο κόσμος δεν υπάρχει με σύνορα!*” αυτή η φράση από την συνέντευξη του Shaahs είναι η βάση μιας αυτοπεποίθησης που έδειξαν οι ερωτηθέντες: «*Είμαστε άνθρωποι και έχουμε το δικαίωμα να ζήσουμε όπου είμαστε ασφαλείς και να απολαύσουμε μια ευτυχισμένη ζωή*».

Ο Nilab είπε: «*Είμαι πολίτης του κόσμου*».

Επιστρέφοντας στα «χαρακτηριστικά» ενός προτύπου σύμφωνα με την Marilyn Price-Mitchell, αυτά είναι τα πιο σημαντικά χαρακτηριστικά ενός προτύπου:

- Πάθος και ικανότητα για έμπνευση
- Ξεκάθαρο σύνολο αξιών
- Αφοσίωση στην κοινότητα
- Ανιδιοτέλεια και αποδοχή των άλλων
- Ικανότητα να ξεπερνάς εμπόδια

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ:

Εξετάζοντας προσεκτικά τις πέντε πιο σημαντικές στρατηγικές των ερωτηθέντων, βλέπουμε ομοιότητα μεταξύ των «μεθόδων και μέσων» τους, των διαστάσεων της κοινωνικής ένταξης και των χαρακτηριστικών παραπάνω:

Διάσταση κοινωνικής ενσωμάτωσης σύμφωνα με τον καθηγητή F. Heckmann	Χαρακτηριστικά ενός προτύπου σύμφωνα με την M. Price-Mitchell	Στρατηγικές των ερωτηθέντων (όπως φαίνονται στις συνεντεύξεις)
ΔΟΜΙΚΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ	Πάθος και ικανότητα για έμπνευση	Η προθυμία μάθησης (της γλώσσας) και επίτευξης στόχων
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ	Ξεκάθαρο σύνολο αξιών	Η διεκδίκηση του δικαιώματος να είναι μέρος της (νέας) κοινωνίας
ΚΟΙΝΟΝΙΚΟ/ΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ	Αφοσίωση στην κοινότητα	Να έρχονται σε επαφή με μέλη της νέας χώρας φιλοξενίας, να αφήνουν τον εαυτό τους να βοηθηθεί και να βοηθήσει
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ	Ανιδιοτέλεια και αποδοχή των άλλων	Να παραμένουν ενεργοί και να βάζουν στόχους
ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ	Ικανότητα να ξεπεράσει εμπόδια	Ανθεκτικότητα και επιμονή

Εμείς, σαν μία συνεργασία, είμαστε πεπεισμένοι ότι οι συνεντεύξεις και οι ιστορίες των πρώην προσφύγων μπορούν να δώσουν μια νέα οπτική της σχέσης μεταξύ της κοινωνικής ενσωμάτωσης και της μάθησης προτύπων, που αναπτύσσεται στην περίπτωση αυτή μέσω ιστοριών 26 ατόμων με θάρρος, ενθουσιασμό και μια πολύ στοχαστική άποψη για τον εαυτό τους.

ΤΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΜΕ ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΦΥΛΛΑΔΙΟ:

Αυτό το φυλλάδιο θα είναι ένα από τα συστατικά του πακέτου RefugeesIN (<https://www.refugeesinproject.eu/en/pack.html>) και μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε εκπαιδευτικά περιβάλλοντα για να διδάξει στους πρόσφυγες και τα μέλη της κοινωνίας εν γένει. Λίγες ιδέες για το πώς να χρησιμοποιήσετε αυτό το φυλλάδιο αναφέρονται εδώ, πολύ περισσότερα θα εξηγηθούν στη συσκευασία.

Αυτό το φυλλάδιο μπορεί να χρησιμοποιηθεί με πολλούς τρόπους:

- Σε μαθήματα ξένων γλωσσών με πρόσφυγες / μετανάστες. Μπορεί να διαβαστεί, να συζητηθεί και να χρησιμοποιηθεί για να ενθαρρύνει τους εκπαιδευόμενους να πουν τις δικές τους ιστορίες.
- Πηγαίνει φυσικά για μαθήματα σχετικά με τον «προσανατολισμό στη νέα κοινωνία».
- Στην πολιτική εκπαίδευση, μπορούν να χρησιμοποιηθούν ως παραδείγματα ιστοριών που πρέπει να ληφθούν υπόψη όταν μιλάμε για προκαταλήψεις, στερεότυπα κλπ., τόσο για τους νεότερους μαθητές όσο και για τους ενήλικες.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ:

- Στα σχολεία αυτές οι ιστορίες και το περιεχόμενό τους μπορούν να αποτελέσουν μέρος της μάθησης στις πολιτικές επιστήμες, τη γεωγραφία ή την ιστορία.
- Σε πολιτικές συζητήσεις, αυτές οι συνεντεύξεις μπορούν να χρησιμοποιηθούν για να καταστήσουν ισχυρότερο τον ισχυρισμό μας για μια καλύτερη πολιτική ένταξης στις χώρες μας.
- Σε μαθήματα δημιουργικού γραψίματος, αυτές οι ιστορίες μπορούν να ενθαρρύνουν τους άλλους να γράψουν τις ιστορίες τους: πρόσφυγες ή όχι, ο καθένας από εμάς πρέπει να μιλήσει για ιστορίες της ζωής του, με εμπόδια, επιτυχία, αλλαγή και πρόκληση. Ας τις ακούσουμε!
- Στις κινηματογραφικές ή φωτογραφικές δραστηριότητες, αυτές οι ιστορίες μπορούν να χρησιμοποιηθούν ως βάση για την οπτική αφήγηση, ή για παράδειγμα, να πάρουν μια ιστορία ενός μέλους και να την κάνουν μικρό ντοκιμαντέρ. Αυτή θα είναι η εργασία του μαθήματος που θα διεξαχθεί το 2017 στο πλαίσιο αυτού του έργου.

ΠΩΣ ΝΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΤΕ ΜΑΖΙ ΜΑΣ

Αν θέλετε να επικοινωνήσετε μαζί μας, προσθέστε μια ιστορία ή ένα σχόλιο, μπορείτε επίσης να επισκεφθείτε την ιστοσελίδα μας: www.refugeesinproject.eu

Το blog του έργου <https://www.refugeesinproject.eu/en/blog.html> θα σας δώσει ευκαιρίες να συμμετέχετε και να έρθετε σε επαφή με τους συνεργάτες του έργου.

Αν σας αρέσει, μοιράστε αυτό το φυλλάδιο στην κοινότητά σας. Κάντε Like στη σελίδα μας στο facebook:

<https://www.facebook.com/ProjectRefugeesIN/>

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ & ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ

THANK YOU & REFERENCES

Αυτό το φυλλάδιο δεν θα μπορούσε να έρθει στη ζωή χωρίς πολλούς πρώην πρόσφυγες πρόθυμους να πουν τις αληθινές τους ιστορίες, ανοιχτά και ειλικρινά. Το θάρρος τους είναι αξιοθαύμαστο. Θα θέλαμε όμως να ευχαριστήσουμε όχι μόνο αυτούς, αλλά και όλα τα άτομα / οργανώσεις που μας έφεραν σε επαφή με αυτούς τους εκπληκτικούς ανθρώπους και αυτούς που με καλοσύνη έκαναν τον τελευταίο έλεγχο.

Θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε αυτούς που συνέσφεραν σε αυτό το φυλλάδιο:

ΣΛΟΒΕΝΙΑ:

Θα θέλαμε να εκφράσουμε τη βαθύτατη εκτίμησή μας προς τους *Vahida, Vesna* και *Ranko*, επειδή μας εμπιστεύτηκαν τις ιστορίες τους, κάνοντάς μας να αισθανόμαστε και να κατανοούμε τι τους έκανε να έρθουν στη χώρα μας.

Θα θέλαμε επίσης να ευχαριστήσουμε τη *Neva Železnik*, μία δημοσιογράφο και συνάδελφο στο Σλοβενικό Πανεπιστήμιο Τρίτης Ηλικίας, επειδή μας βοήθησε να εντοπίσουμε τα πρότυπα προσφύγων και να επικοινωνήσουμε μαζί τους.

Η ιδιαίτερη ευγνωμοσύνη μας αφορά όμως τον *Remzo Skenderović*, έναν πιστοποιημένο μεταφραστή για τη Βοσνιακή γλώσσα καθώς και τους σπουδαστές και το προσωπικό του Πανεπιστημίου Τρίτης Ηλικίας που μας ενθάρρυναν σε αυτό το δύσκολο έργο. Τέλος, θα θέλαμε να αναγνωρίσουμε την ετοιμότητα για παροχή βοήθειας διάφορων θεσμών μεταξύ των οποίων η Σλοβενική Φιλανθρωπία, η Σχολή Κοινωνικής Εργασίας, η Φιλοσοφική Σχολή στη Λιουμπλιάνα και το Τμήμα Αγωγής Ενηλίκων.

ΙΤΑΛΙΑ:

Η ιταλική ομάδα *RefugeesIN* θα ήθελε να ευχαριστήσει τους ακόλουθους οργανισμούς για την υποστήριξή τους στην εδραίωση επαφών με την κοινότητα των προσφύγων στην Ιταλία:

- *Mauro Masciotti, Chiara Cipolloni* και *Elisabetta Tricarico* από τις «*Caritas Diocessana di Foligno*» και «*L'Arca del Mediterraneo*».
- *Sofia Gonoury* και *Honane Oulad* από την «*Associazione Casa dei Popoli di Foligno*».
- *Silvia Rondoni, Franco Calzini* και *Piter Foglietta* από την «*Associazione Arcisolidarietà Ora d'aria Onlus di Perugia*».

Και μια πολύ ιδιαίτερη ευχαριστία στους ερωτηθέντες: *Lamin Conteh, Sheikhomar Bah, Artan Cami, Xerip Siyabend* και *Goodson Ezenagu* για το χρόνο τους και την προθυμία τους να μοιραστούν τις θαραλλές και εμπνευσμένες προσωπικές τους ιστορίες.

ΕΛΛΑΔΑ:

Θα θέλαμε να εκφράσουμε τη βαθύτατη ευγνωμοσύνη μας προς τους συνεντευξιζόμενους: *Abdul Khaled, Nasrudin Nizami, Reza Gholami* και *Gholam Hassanpour* επειδή μοιράστηκαν τις συγκινητικές και εμπνευσμένες ιστορίες τους.

Θα θέλαμε επίσης να ευχαριστήσουμε την Ένωση Αφγανών Ελλάδας στην Ελλάδα και τον κ. *Faiz Abubaker*, συντονιστή του Τμήματος Διεργημένων του Ελληνικού Συμβουλίου για τους Πρόσφυγες, ο οποίος μας έφερε σε επαφή με την ένωση.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ & ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ

ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ:

Η πορτογαλική ομάδα RefugeesIN ευχαριστεί καταρχάς τους Alaa Alhariri και Cristina Santinho για την υποστήριξή τους στην εδραίωση επαφών με την κοινότητα των προσφύγων στην Πορτογαλία.

Και πολύ ιδιαίτερη ευχαριστία στους ερωτηθέντες μας - τον Selfi Ashkan, τον Félix Aganze, τον Mohammad Safeea, τον Soundus Al-Kadri και τον Nour Machlah, που ήθελαν να μοιραστούν μαζί μας τις δύσκολες ιστορίες τους που μας συγκίνησαν βαθιά και πιστεύουμε ότι εμπνέουν για την αποφασιστικότητα και την αντοχή στην ειρηνική ανασυγκρότηση της ζωής τους στην Πορτογαλία.

ΙΡΛΑΝΔΙΑ:

Η ομάδα Irish RefugeesIN θα ήθελε να αναγνωρίσει και να ευχαριστήσει τους Tinu Achioya και Reuben Hambakachere από την Cultúr <http://www.cultur.ie> για την υποστήριξή τους στην εδραίωση σχέσεων με την κοινότητα των προσφύγων και ασύλου στο Mosney, County Meath στην Ιρλανδία.

Αναγνωρίζουμε επίσης και ευχαριστούμε τους ερωτηθέντες Tinu Achioya, Reuben Hambakachere, Vukasin Nedeljkoic και Yetunde Awosanya, οι οποίοι μας διηγούνται τις ιστορίες τους για τη μετάβαση από τις πατρίδες τους στη Νιγηρία, τη Ζιμπάμπουε, τη Σερβία και το Ιράκ στην Ιρλανδία σε δύσκολες στιγμές της ζωής τους. Κάθε μία από τις μοναδικές τους ιστορίες για το πώς εγκαταστάθηκαν και ευημέρησαν στην Ιρλανδία πρέπει να εμπνεύσει άλλους που βρίσκονται σε παρόμοιο δρόμο.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ:

Θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε τους ερωτηθέντες για την δεκτικότητα τους, παρά το γεγονός ότι μερικές φορές ήταν πολύ οδυνηρό να μιλήσουν για τις εμπειρίες τους. Επίσης, ευχαριστούμε την Arbeit und Leben Hamburg e.V., η οποία έκανε μια συνέντευξη δυνατή στις εγκαταστάσεις τους και με τη βοήθειά τους. Ευχαριστίες επίσης προς τον Mosqa Fakiri από το Κεντρικό Σημείο Συντονισμού για τους Πρόσφυγες της Πόλης του Αμβούργου για βοήθεια στην εύρεση ερωτηθέντων. Ευχαριστούμε το Συμβούλιο Ένταξης στο Αμβούργο για την ευκαιρία να παρουσιάσει το έργο. Βοήθησε στην εξεύρεση ερωτηθέντων. Ευχαριστίες στους συναδέλφους μου στο Hamburger Volksochschule για την διόρθωση κειμένων και τη μετάφραση!

Θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε ιδιαίτερα τον Johann Laister και την ομάδα των εξωτερικών εμπειρογνομόνων που συντόνισε, οι οποίοι με καλοσύνη έκαναν τον τελικό έλεγχο και πρότειναν πολύτιμες βελτιώσεις.

Αναπληρωτής Καθηγητής Δρ. Nives LIČEN; Καθηγήτρια Δρ. Sonja Kump (Σλοβενία)

Emiliano Pergolari (Ιταλία)

Natasja Peterson; Fernando Sousa (Πορτογαλία)

Reuben Hambakachere; Tinu Achioya (Ιρλανδία)

Jan Nazim Karadas; Miriam Djabbari (Γερμανία)

Fayez Hussein; Μαγδαλένα Καββαδία (Ελλάδα)

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ & ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ

Οι πηγές της έρευνάς μας στο οποίο βασίζεται αυτό το φυλλάδιο είναι:

Marilyn Price-Mitchell: *Tomorrow's Change Makers: Reclaiming the Power of Citizenship for a New Generation*, Eagle Harbour Publishing, 2015

Prof. Friedich Heckmann: *Integration von Migranten. Einwanderung und neue Nationenbildung*. Springer VS, Heidelberg, 2015

Albert Bandura, Richard H. Walters: *Social Learning and personality development*. Holt, Rinehart and Winston, New York NY, 1963

Οι πηγές για «Το πλαίσιο των Ιστοριών Φυγής»:

Αφγανιστάν:

<https://www.britannica.com/event/Afghanistan-War>

Αλβανία:

https://en.wikipedia.org/wiki/Albanian_civil_war_of_1997

Βοσνία:

<https://www.britannica.com/event/Bosnian-conflict>
Lampe, J, R. Bosnian conflict. European History (1992-1995)

Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό:

<http://www.bbc.com/news/world-africa-11108589>

Γκάμπια:

https://books.google.pt/books/about/Gambia.html?id=TUsuAQAAIAAJ&redir_esc=y

Ιράν:

<http://www.history.com/topics/iran-iraq-war>

Ιράκ:

https://en.wikipedia.org/wiki/History_of_Iraq#Recent_history_.282003.E2.80.93present.29

Κουρδιστάν:

<http://www.novelguide.com/reportessay/social-issues/global-issues/kurds-people-without-state>

Νιγηρία:

https://en.wikipedia.org/wiki/Third_Nigerian_Republic

Σερβία:

https://en.wikipedia.org/wiki/Serbia_in_the_Yugoslav_Wars

Συρία:

https://en.wikipedia.org/wiki/Syrian_Civil_War

Ζιμπάμπουε:

https://en.wikipedia.org/wiki/History_of_Zimbabwe#1990s